

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Szczęsny Szymański

Protokolant Marta Kruk

w obecności Prokuratora Anny Radziszewskiej - Biskup

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniach 26 października, 28 listopada 2012 r. 15 stycznia, 18 lutego, 5 kwietnia, 6 maja, 28 maja, 28 czerwca, 24 września, 26 września, 11 października, 23 października, 29 listopada 2013 r. 17 stycznia, 14 lutego, 21 marca, 23 kwietnia i 17 lipca 2014 r. sprawy:

G. K. (1), syna M. i H. z domu C., urodzonego (...) w D.,

oskarżonego o to, że

I. w okresie od miesięcy letnich 2007 r. do 28 czerwca 2008 r. w B. i innych miejscowościach na terenie kraju, kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw polegających na wyludzaniu kredytów i pożyczek, w skład której wchodził A. P. (1), A. M. (1) i S. K. i inne dotychczas nieustalone osoby,

tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.

II. w bliżej nieustalonym okresie, w miesiącach letnich 2007r. do 14 września 2007 r. w B.i C., realizując z góry powzięty zamiar, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z R. O. (1) i A. P. (1) i innymi dotychczas nieustalonymi osobami, kierując wykonaniem przez w/w przestępstwa oszustwa, poleciła A. P. (1) podrobienie dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu R. O. (1) w Zakładzie (...), G. K. (1), C.w charakterze glazurnika z wynagrodzeniem 1870 zł, oraz polecił R. O. (1) przedłożenie tak podrobionego dokumentu w II Oddziale (...) w B. przy ul. (...) w celu wprowadzenia w błąd pracownika Banku co do faktu zatrudnienia w/w firmie oraz możliwości zarobkowych i zatajenia faktu braku zamiaru spłacenia pożyczki, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pracownika tegoż Banku i zawarcia w dniu 14 września 2007 r. z R. O. (1) umowy pożyczki (...) w kwocie 9 000zł., czym dział na szkodę w/w Banku,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb z art. 297 § 1k.k., w zb. z art. 270 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 2 k.k.

III. w bliżej nieustalonym okresie od początkowych dni stycznia 2008r. do 25 stycznia 2008 r. w B., realizując z góry powzięty zamiar, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z A. W. i A. P. (1) i innymi dotychczas nieustalonymi osobami, kierując wykonaniem przez w/w przestępstwa oszustwa, polecił A. W. przy ubieganiu się o kredyt w (...) w B., złożenie pisemnego oświadczenia zwierającego okoliczności o istotnym znaczeniu, a mianowicie o zatrudnieniu w firmie (...) w B. w charakterze pracownika ogólnobudowlanego z wynagrodzeniem 1400 zł, w celu wprowadzenia w błąd pracownika Banku co do faktu rzeczywistego zatrudnienia oraz możliwości zarobkowych i zatajenia braku zamiaru spłacenia pożyczki, doprowadził pracownika tegoż z Banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i zawarcia w dniu 25 stycznia 2005r z A. W. umowy nr (...), na podstawie której udzielono w/w pożyczki w kwocie 12 000 zł, czym działał na szkodę (...),

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb z art. 297 § 1k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 2 k.k.

IV. w okresie od bliżej nieustalonego dnia stycznia 2008r. dnia do 30 stycznia 2008 r. w C.rejonu (...), realizując z góry powzięty zamiar, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z K. R. (1), A. P. (1), A. M. (1) i inną dotychczas nieustaloną osobą, kierując wykonaniem przez w/w przestępstwa oszustwa, polecił A. P. (1) podrobienie dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu K. R. (1) w Przedsiębiorstwie (...) w B.ul. (...) na stanowisku operatora maszyn z wynagrodzeniem 1470zł, oraz polecił K. R. (1) przedłożenie tego dokumentu w celu wprowadzenia w błąd pracownika Banku (...) II Oddział w C. co do faktu zatrudnienia w/w firmie oraz możliwości zarobkowych i zatajenia faktu braku zamiaru spłacenia pożyczki, doprowadził pracownika Banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i zawarcia w dniu 30 stycznia 2008r, z K. R. (1) umowy nr (...) o udzielenie kredytu gotówkowego w 11 000zł, czym działał na szkodę w/w Banku,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb z art. 297 § 1k.k., w zb. z art. 270 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 2 k.k.

V. w okresie od bliżej nieustalonego dnia grudnia 2007 r. do 27 grudnia 2007 r., w B. realizując z góry powzięty zamiar, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1), M. C. (1), A. M. (2) i innymi dotychczas nieustalonymi osobami, kierując wykonaniem przez w/w przestępstwa oszustwa, polecił A. P. (1) podrobienie dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu M. C. (1) w Zakładzie (...), B. ul. (...), w charakterze glazurnika z wynagrodzeniem 1840 zł oraz polecił M. C. (1) przedłożenie tego dokumentu w dniu 27 grudnia 2007r. podczas ubiegania się o udzielenie pożyczki w wysokości 15 000zł w celu wprowadzenia w błąd pracownika Banku (...) II Oddział w B. co do faktu zatrudnienia w/w firmie oraz możliwości zarobkowych i zatajenia braku zamiaru spłacenia, czym działał na szkodę w/w Banku,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art.286 § 1 k.k. w z. z art. 297 § 1 k.k., w zb. z art. 270 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 2 k.k.

VI. w okresie od bliżej nieustalonego dnia grudnia 2007 r. do 22 grudnia 2007 r. i w B., realizując z góry powzięty zamiar, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1), A. M. (1) i M. Ł. i innymi dotychczas nieustalonymi osobami, kierując wykonaniem przez w/w przestępstwa oszustwa, polecił A. P. (1) podrobienie dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu A. Ł. (1) w Zakładzie (...), B.ul. (...), w charakterze glazurnika, z wynagrodzeniem 1840 zł, podrobił książeczkę wojskową nr (...) wystawioną na nazwisko A. Ł. (1) w ten sposób, że miejsce zdjęcia w/w wkleił zdjęcie M. Ł. oraz polecił M. Ł. posłużenie dowodem osobistym seria (...) numer (...) wystawionym na nazwisko jego brata bliźniaka A. Ł. (1) i dokumentami porobionymi w opisany wyżej sposób, w celu wprowadzenia w błąd pracownika Banku (...) II Oddział w B. co do faktu zatrudnienia w/w firmie oraz możliwości zarobkowych, w efekcie czego zatajając brak zamiaru spłacenia pożyczki, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i zawarcia w dniu 22 grudnia 2007r umowy nr (...), na podstawie której wypłacono M. Ł. kredyt w wysokości 12 700 zł, czym działał na szkodę w/w Banku,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zb. z art.286 § 1 k.k. w z. z art. 297 § 1 k.k., w zb. z art. 270 § 1 k.k. i w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 2 k.k.

VII. w okresie od bliżej nieustalonego dnia grudnia 2007 r. do 21 grudnia 2007 r. w B., realizując z góry powzięty zamiar, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z K. C., A. P. (1) i innymi dotychczas nieustalonymi osobami, kierując wykonaniem przez w/w przestępstwa oszustwa polecił A. P. (1) podrobienie dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu K. C. w Firmie (...) S. J., B. ul. (...) w charakterze pracownika ogólnobudowlanego z

wynagrodzeniem 1640zł, oraz polecił K. C. przedłożenie tego dokumentu w celu wprowadzenia w błąd pracownika Banku (...) II Oddział w B. co do faktu zatrudnienia w/w firmie oraz możliwości zarobkowych, w efekcie czego zatajając fakt braku zamiaru spłacenia pożyczki, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i zawarcia w dniu 21 grudnia 2007r. umowy nr (...) na podstawie której wypłacono K. C. kredyt gotówkowy w wysokości 10 000 zł, czym działał na szkodę w/w Banku,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k., w zb. z art. 270 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 2 k.k.

VIII. w okresie od bliżej nieustalonego dnia grudnia 2008 r.(błędna data wszystko miało miejsce w 2007 r. r. początek okresu błędny) do 08 grudnia 2007 r. w B., realizując z góry powzięty zamiar, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z A. M. (3), A. P. (1) i innymi dotychczas nieustalonymi osobami, kierując wykonaniem przez w/w przestępstwa oszustwa polecił A. P. (1) podrobienie dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu A. M. (3) w firmie (...) w B.ul. (...) w charakterze glazurnika z wynagrodzeniem 1650zł, oraz polecił A. M. (3) przedłożenie tego dokumentu w celu wprowadzenia w błąd pracownika Banku (...) II Oddział w B.co do faktu zatrudnienia w/w firmie oraz możliwości zarobkowych i zatajenia braku zamiaru spłacenia pożyczki, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i zawarcia w dniu 08 grudnia 2007 r. z A. M. (3) umowy nr (...) na podstawie której wypłacono w/w kredyt gotówkowy w wysokości 11 000 zł, czym działał na szkodę w/w Banku,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 2 k.k.

IX. w okresie od bliżej nieustalonego dnia lutego 2005r. do 23 lutego 2005 r. w B., realizując z góry powzięty zamiar, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu W. I. i innymi dotychczas nieustalonymi osobami, kierując wykonaniem przez w/w przestępstwa oszustwa, podrobił dokument zaświadczenia o zatrudnieniu W. I. w Zakładzie (...), C., ul. (...) w charakterze kierowcy z wynagrodzeniem 1550 zł oraz polecił W. I. przedłożenie tego dokumentu w celu wprowadzenia w błąd pracownika (...) Bank w B.co do faktu zatrudnienia w/w firmie oraz możliwości zarobkowych i braku zamiaru spłacenia pożyczki, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pracownika tegoż Banku i zawarcia w dniu 23 lutego 2005 r. za pośrednictwem (...) B., (...), umowy o kredyt na zakup towarów i usług nr (...), na podstawie której dokonano zakupu na kwotę 2894,90 zł, czym działał na szkodę w/w Banku,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k., w zb. z art. 270 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

X. w okresie od bliżej nieustalonego dnia pierwszego kwartału 2007r. do 2 kwietnia 2007 r. w B., realizując z góry powzięty zamiar, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia przez inną osobę korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, chcąc by K. Z. (1) dopuścił się popełnienia przestępstwa oszustwa pomógł w/w w ten sposób, że przekazał podrobiony dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu K. Z. (1) w Zakładzie (...), C., ul. (...) w charakterze szpachlarza z wynagrodzeniem 1400 zł, w celu przedłożenia tego dokumentu przez K. Z. (1) i wprowadzenia w błąd pracownika (...) SA co do faktu zatrudnienia w/w firmie oraz możliwości zarobkowych i zatajenia zamiaru dokonywania opłat, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i zawarcia w dniu 2 kwietnia 2007 (w rozstrzygnięciu dopisać roku) umowy za pośrednictwem Salonu (...) w B. ul. (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych i sprzedaży telefonu na łączną kwotę 908,59 zł czym działał na szkodę (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., w zb. z art. 270 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

XI. w okresie od bliżej nieustalonego dnia pierwszego kwartału 2007 do 03 kwietnia 2007 i w B., realizując z góry powzięty zamiar, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia przez inną osobę korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu innymi dotychczas nieustalonymi osobami, chcąc by K. Z. (1) dopuścił się popełnienia

przestępstwa oszustwa pomógł w/w w ten sposób, że przekazał K. Z. (1) podrobiony dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu w Zakładzie (...), C., ul. (...) w charakterze szpachlarza, w celu przedłożenie tego dokumentu przez K. Z. (1) i wprowadzenia w błąd pracownika (...) SA co do faktu zatrudnienia w/w firmie oraz możliwości zarobkowych i zatajenia zamiaru dokonywania opłat doprowadził do niekorzystnego rozporządzenie mieniem i zawarcia w dniu 3 kwietnia 2007 za pośrednictwem Salonu (...) w B. ul. (...) umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i sprzedaży telefonu na łączna kwotę 1202,16 zł, czym działał na szkodę (...) SA

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., w zb. z art. 270 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

XII. w dniu 05 maja 2008 r. w B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, kierując wykonaniem przez A. K. (1) popełnienia przestępstwa oszustwa, polecił w/w złożenie pisemnego oświadczenia zawierającego okoliczności o istotnym znaczeniu w postaci danych o jej zatrudnieniu w Restauracji (...) w B. ul. (...) w charakterze pomocy kuchennej z wynagrodzeniem 1600zł, podczas ubiegania się przez w/w o przyznanie kredytu w kwocie 16 000 zł oraz w celu wprowadzenia w błąd pracownika (...) w VI Oddział w B. przy ul. (...) co do faktu zatrudnienia w/w firmie oraz możliwości zarobkowych, czym działał na szkodę w/w Banku,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k.

XIII. w dniu 27 czerwca 2008 r. w B. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, kierując wykonaniem przez M. B. (1) przestępstwa oszustwa, polecił w/w złożenie pisemnego oświadczenia zawierającego okoliczności o istotnym znaczeniu w postaci danych o jej zatrudnieniu w firmie (...) ul. (...), w charakterze krawca skórzanego z wynagrodzeniem 1800 zł, podczas ubiegania się przez w/w o przyznanie kredytu w kwocie 20 000 zł w celu wprowadzenia w błąd pracownika Banku (...) co do faktu zatrudnienia oraz możliwości zarobkowych, czym działał na szkodę w/w Banku,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k.

XIV. w dniu 09 października 2007 r. w B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z A. K. (2), M. S. (1), S. K. i innymi dotychczas nieustalonymi osobami, kierując wykonaniem przez w/w przestępstwa oszustwa, polecił M. S. (1) podrobienie dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu A. K. (2) w (...) w B. w charakterze pracownika socjalnego z wynagrodzeniem 2180 zł, oraz polecił A. K. (2) przedłożenie tego dokumentu w celu wprowadzenia w błąd pracownika Banku (...) II Oddział w B. co do faktu zatrudnienia w/w firmie, możliwości zarobkowych i zatajenia braku zamiaru spłacenia pożyczki, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenie mieniem i zawarcia przez A. K. (2) w dniu 9 października 2007r. umowy nr (...), na podstawie której wypłacono kredyt gotówkowy w wysokości 10 000 zł, czym działał na szkodę w/w Banku,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k.

XV. w okresie od bliżej nieustalonego dnia pierwszego kwartału 2005 r. do 3 marca 2005 r. w B. realizując z góry powzięty zamiar, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia przez inną osobę korzyści majątkowej, chcąc by L. G. (1) popełnił przestępstwo oszustwa, pomógł w/w w ten sposób, że podrobił dokument zaświadczenia o jego zatrudnieniu w Zakładzie (...), C., ul. (...) w charakterze pracownika ogólnobudowlanego z wynagrodzeniem 1460 zł w celu wprowadzenia w błąd co do faktu zatrudnienia w/w firmie oraz możliwości zarobkowych i zatajenia zamiaru spłacenia pożyczki oraz doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenie mieniem pracownika PHU (...) S.C. A. G., B. ul. (...) i zawarcia w dniu 3 marca 2005 r. umowy o kredyt gotówkowy nr (...) w kwocie 4255,93zł, czym działał na szkodę (...) Bank SA,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k., w zb. z art. 270 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

XVI. w okresie od bliżej nieustalonego dnia pierwszego kwartału 2005 r. do 23 lutego 2005 r. w B. realizując z góry powzięty zamiar, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia przez inną osobę korzyści majątkowej, chcąc by Z. J. (1) popełnił przestępstwo oszustwa, pomógł w/w w ten sposób, że podrobił dokument zaświadczenia o jego zatrudnieniu w Zakładzie (...), C., ul. (...) w charakterze spawacza z wynagrodzeniem 1200zł w celu wprowadzenia w błąd pracownika PHU (...) S.C. A. G., B. ul. (...), co do faktu zatrudnienia oraz możliwości zarobkowych i zamiaru spłacenia pożyczki, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i zawarcia w dniu 23 lutego 2005 r. umowy o kredyt gotówkowy nr (...) na kwotę 3618,87zł, czym działał na szkodę (...) Bank SA,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k., w zb. z art. 270 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

XVII. w okresie od bliżej nieustalonego dnia pierwszego kwartału 2005 r. do 18 kwietnia 2005 r. w B. realizując z góry powzięty zamiar w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia przez inną osobę korzyści majątkowej, chcąc by Z. J. (1) popełnił przestępstwo oszustwa, pomógł w/w w ten sposób, że podrobił dokument zaświadczenia o jego zatrudnieniu w Zakładzie (...), C., ul. (...) w charakterze szpachlarza-malarza z wynagrodzeniem 1750zł w celu wprowadzenia w błąd pracownika (...) SA w B. ul. (...) co do faktu zatrudnienia w/w firmie oraz możliwości zarobkowych i braku zamiaru spłacenia pożyczki, doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i zawarcia w dniu 18 kwietnia 2005 r. umowy o kredyt gotówkowy nr (...) w kwocie 3687,71zł, czym działał na szkodę w/w Banku,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k., w zb. z art. 270 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

XVIII. w dniu 01 lutego 2008 r. i w B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z A. M. (1), R. W. (1) i innymi dotychczas nieustalonymi osobami, kierując wykonaniem przez w/w przestępstwa oszustwa, polecił R. W. (1) posłużyć się podrobionym dokumentem w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu w Zakładzie (...) w celu wprowadzenia w błąd pracownika Banku (...) II Oddział w B. co do faktu zatrudnienia, możliwości zarobkowych i zatajając braku zamiaru spłacenia pożyczki, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i zawarcia w dniu 01 lutego 2008 r. umowy nr (...) o kredyt w wysokości 12 000 zł, czym działał na szkodę w/w Banku,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 2 k.k.

XIX. w dniu 12 lutego 2008 r. w B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z A. M. (1), R. W. (1) i E. Z. (1) oraz dotychczas nieustalonymi osobami, kierując wykonaniem przez w/w przestępstwa oszustwa, polecił E. Z. (1) podczas ubiegania się o przyznanie pożyczki, złożenie nieprawdziwego pisemnego oświadczenia zawierającego okoliczności o istotnym znaczeniu, tj. o jej zatrudnieniu w firmie (...) w charakterze sprzątaczkę w celu wprowadzenia pracownika Banku (...) II Oddział w B. w błąd co do faktu zatrudnienia oraz możliwości zarobkowych i doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i zawarcia umowy pożyczki nr (...) na kwotę 12 000 zł, czym działał na szkodę (...),

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w z. z art. 297 § 1 k.k., w zw. z art. 65 § 2 k.k.

R. O. (1), syna T. i C. z domu O., urodzonego (...) w B.,

oskarżonego o to, że

XX. w dniu 14 września 2007 r. w B. działając wspólnie i w porozumieniu z G. K. (1) i innymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził pracownika (...) SA II Oddział w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że posługując się podrobionym dokumentem w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu w Zakładzie (...) w charakterze glazurnika z wynagrodzeniem 1970 zł wprowadził w błąd w/w błąd co do faktu

zatrudnienia i możliwości zarobkowych czym doprowadził do zawarcia umowy pożyczki nr (...) na kwotę 9000zł i wypłaty tej kwoty, czym działał na szkodę (...) SA w W.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k.

XXI. w dniu 08 grudnia 2007 r. . w B.działając wspólnie i w porozumieniu z G. K. (1), A. M. (3) i innymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze by A. M. (3) dokonał czynu zabronionego naklonił go do doprowadzenia pracownika (...) S.AII Oddział w B.niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez posłużenie się podrobionym przez A. P. (1) zaświadczeniem o zatrudnieniu w firmie (...) w charakterze glazurnika z wynagrodzeniem 1650 zł i wprowadzenia w/w w władco do faktu zatrudnienia oraz możliwości zarobkowych i doprowadzenia do zawarcia umowy pożyczki nr (...) na kwotę 11 000 zł i wypłaty tej kwoty, czym działał na szkodę (...) S.Aw W.,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k., w zb. z art. 270 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

ORZEKA

1. W ramach czynu opisanego w **pkt. IX** oskarżonego **G. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia lutego 2005 r. do 23 lutego 2005 r. w B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu W. I. i inną dotychczas nieustaloną osobą, wprowadzając w błąd pracownika (...) Bank doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku w ten sposób, że wystawił zaświadczenie o zatrudnieniu W. I. w Zakładzie (...), C., ul. (...) w charakterze kierowcy z wynagrodzeniem 1550 zł i przekazał je W. I. polecając przedłożenie tego dokumentu w celu wprowadzenia w błąd pracownika (...) Bank w B.co do faktu zatrudnienia w wymienionym wyżej przedsiębiorstwie firmie oraz możliwości zarobkowych i braku zamiaru spłacenia pożyczki, który do dokument W. I. ubiegając się o udzielenie mu kredytu przedłożył w wymienionym wyżej banku, wprowadzając w błąd jego pracownika i doprowadzając go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku polegającego na zawarciu za pośrednictwem (...) B., (...), w dniu 23 lutego 2005 r. umowy o kredyt na zakup towarów i usług nr (...), na podstawie której sfinansowano zakup towarów o wartości 2894,90 zł, czym działał na szkodę wymienionego wyżej banku, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

2. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. za czyn z **pkt. 1** orzeka wobec oskarżonego **G. K. (1)** obowiązek naprawienia części wyrządzonej szkody przez zapłatę na rzecz Banku (...) SA kwoty 1500 (jednego tysiąca pięciuset) złotych.

3. W ramach czynu opisanego w **pkt. XVI** oskarżonego **G. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia pierwszego kwartału 2005 r. do 23 lutego 2005 r. w B. w celu osiągnięcia przez inną osobę korzyści majątkowej, chcąc by Z. J. (1) popełnił przestępstwo oszustwa, ułatwił mu jego popełnienie w ten sposób, że przekazał mu zaświadczenie o jego zatrudnieniu w Zakładzie (...), C., ul. (...) w charakterze spawacza z wynagrodzeniem 1200zł pomimo, że Z. J. (1) nie był przez niego zatrudniony, czym działał na szkodę (...) Bank SA, tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go.

4. W ramach czynu opisanego w **pkt. XV** oskarżonego **G. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia pierwszego kwartału 2005 r. do 3 marca 2005 r. w B. w celu osiągnięcia przez inną osobę korzyści majątkowej, chcąc by L. G. (1) dopuścił się popełnienia przestępstwa oszustwa ułatwił mu jego popełnienie w ten sposób, że przekazał dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu w charakterze pracownika ogólnobudowlanego z wynagrodzeniem 1460 zł z pieczęcią o treści Zakład (...), C. pomimo, że L. G. (1) nie był przez niego zatrudniony tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go.

5. W ramach czynu opisanego w **pkt. XVII** oskarżonego **G. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia pierwszego kwartału 2005 r. do 18 kwietnia 2005 r. w B., w celu osiągnięcia przez inną osobę korzyści majątkowej, chcąc by Z. J. (1) popełnił przestępstwo oszustwa, ułatwił mu jego popełnienie w ten sposób, że przekazał mu zaświadczenie o jego zatrudnieniu w Zakładzie (...), C., ul. (...) w charakterze szpachlarza-malarza z wynagrodzeniem 1750zł pomimo tego, że nie zatrudnił Z. J. (1), czym działał na szkodę (...) SA w B., tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1k.k. i za to na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go.

6. Na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. za czyny przypisane oskarżonemu **G. K. (1)** w pkt. **3, 4 i 5** wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

7. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **G. K. (1)**

- za czyn z pkt. 3 obowiązek naprawienia części wyrządzonej szkody, przez zapłatę na rzecz Banku (...) SA kwoty 1000 (jednego tysiąca) złotych;
- za czyn z pkt. 4 obowiązek naprawienia części wyrządzonej szkody, przez zapłatę na rzecz Banku (...) SA kwoty 1500 (jednego tysiąca pięciuset) złotych;
- za czyn z pkt. 5 obowiązek naprawienia części wyrządzonej szkody, przez zapłatę na rzecz (...) Banku SA kwoty 1000 (jednego tysiąca) złotych.

8. W ramach czynu opisanego w **pkt. XI i XI** oskarżonego **G. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 28 marca 2007r. w B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez K. Z. (1), chcąc by K. Z. (1) dopuścił się popełnienia przestępstw oszustwa i przestępstwa posłużenia się sfałszowanym dokumentem ułatwił mu jego popełnienie w ten sposób, że przekazał dwa częściowo wypełnione blankiety dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu z pieczęcią o treści Zakład (...), C., ul. (...), tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

9. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **G. K. (1)** za czyn z **pkt. 8** obowiązek naprawienia części wyrządzonej szkody, przez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty 200 (dwustu) złotych.

10. W ramach czynu opisanego w **pkt. II** oskarżonego **G. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w okresie od 13 września 2007 r. do 14 września 2007 r. w B. i C., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z R. O. (1) dokonał oszustwa, przekazał mu dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu R. O. (1) w Zakładzie (...), G. K. (1), C. w charakterze glazurnika z wynagrodzeniem 1870 zł, oraz polecił mu przedłożenie tego dokumentu w II Oddziale (...) w B. przy ul. (...) w celu wprowadzenia w błąd pracownika Banku co do faktu zatrudnienia wymienionej wyżej firmie oraz możliwości zarobkowych i zatajenia faktu braku zamiaru spłacenia pożyczki, które to polecenia R. O. (1) wykonał, przez co wprowadził pracownika banku w błąd dotyczący swojej zdolności kredytowej i zamiaru spłaty pożyczki w wyniku czego doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Banku (...) SA polegającego na zawarciu w dniu 14 września 2007 r. umowy pożyczki (...) w kwocie 9 000zł i wypłaceniu tej kwoty, czym działał na szkodę wymienionego wyżej banku, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

11. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **G. K. (1)** za czyn z **pkt. 10** obowiązek naprawienia części wyrządzonej szkody, przez zapłatę na rzecz Banku (...) SA kwoty 3000 (trzech tysięcy) złotych.

12. W ramach czynu opisanego w **pkt. XIV** oskarżonego **G. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 9 października 2007 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), S. K. i innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej kierując wykonaniem przez A. K. (2) przestępstwa oszustwa, przekazał jej uprzednio podrobiony

przez M. S. (1) dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu A. K. (2) w (...) w B. w charakterze pracownika socjalnego z wynagrodzeniem 2180 zł oraz polecił, aby w trakcie ubiegania się o kredyt w Banku (...) SA przedłożyła ten dokument w celu wprowadzenia w błąd pracownika Banku (...) II Oddział w B. co do faktu zatrudnienia w wyżej wymienionej firmie, możliwości zarobkowych i zatajenia braku zamiaru spłacenia pożyczki, które to polecenie A. K. (2) wykonała, przez co wprowadził pracownika Banku (...) SA w błąd dotyczący wymienionych wyżej okoliczności i doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku polegającego na zawarciu z A. K. (2) w dniu 9 października 2007 r. umowy nr (...) na podstawie której wypłacono kredyt gotówkowy w wysokości 10000 zł, czym działał na szkodę wymienionego wyżej banku, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i w zb. z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

13. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **G. K. (1)** za czyn z **pkt. 12** obowiązek naprawienia części wyrządzonej szkody, przez zapłatę na rzecz Banku (...) SA kwoty 3000 (trzech tysięcy) złotych.

14. W ramach czynu opisanego w **pkt. I** oskarżonego **G. K. (1)** uznaje za winnego tego, że okresie od nieustalonego dnia w końcu listopada 2007 r. do 28 czerwca 2008 r. w B. i innych miejscowościach na terenie kraju, kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw polegających na wyłudzeniu kredytów i pożyczek, w skład której wchodził A. P. (1) i inna ustalona osoba, tj. czynu z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

15. W ramach czynu opisanego w **pkt. VIII** oskarżonego **G. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia w grudniu 2007 r. do 8 grudnia 2007 r. w B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) i innymi dotychczas nieustalonymi osobami, kierując wykonaniem przez A. M. (3) przestępstwa oszustwa polecił A. P. (1) podrobienie dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu A. M. (3) w firmie (...) w B. ul. (...) w charakterze glazurnika z wynagrodzeniem 1650zł, oraz polecił A. M. (3) przedłożenie tego dokumentu w celu wprowadzenia w błąd pracownika Banku (...) II Oddział w B. co do faktu zatrudnienia w wymienionym wyżej przedsiębiorstwie oraz możliwości zarobkowych i zatajenia braku zamiaru spłacenia pożyczki, które to polecenie A. M. (3) wykonał, na skutek czego wprowadził pracownika Banku (...) SA w błąd dotyczący wymienionych wyżej okoliczności i doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku polegającego na zawarciu w dniu 8 grudnia 2007 r. z A. M. (3) umowy kredytu nr (...), na podstawie której wypłacono mu pieniądze w kwocie 11000 zł, czym działał na szkodę wymienionego wyżej banku, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje go.

16. W ramach czynu opisanego w **pkt. VII** oskarżonego **G. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia grudnia 2007 r. do 21 grudnia 2007 r. w B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) i innymi dotychczas nieustalonymi osobami, kierując wykonaniem przez A. C. przestępstwa oszustwa polecił A. P. (1) podrobienie dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu K. C. w Firmie (...) S. J., B. ul. (...) w charakterze pracownika ogólnobudowlanego z wynagrodzeniem 1640zł, oraz polecił K. C. przedłożenie tego dokumentu w celu wprowadzenia w błąd pracownika Banku (...) II Oddział w B. co do faktu zatrudnienia w wyżej wymienionym przedsiębiorstwie oraz możliwości zarobkowych oraz zatajenie braku zamiaru spłacenia pożyczki, które to polecenia A. P. (1) i K. C. wykonali, w efekcie czego wprowadził pracownika Banku (...) SA w błąd dotyczący wymienionych wyżej okoliczności i doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku polegającego na zawarciu w dniu 21 grudnia 2007r. umowy nr (...), na podstawie której wypłacono K. C. pieniądze w kwocie 10000 zł, czym działał na szkodę Banku (...) SA, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje go.

17. W ramach czynu opisanego w **pkt. V** oskarżonego **G. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia grudnia 2007 r. do 27 grudnia 2007 r., w B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1), A. M. (2) i innymi dotychczas nieustalonymi osobami, usiłował dokonać przestępstwa oszustwa kierując jego wykonaniem przez M. C. (1) w ten sposób, że polecił A. P. (1) podrobienie dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu M. C. (1) w Zakładzie (...), B. ul. (...), w charakterze glazurnika z wynagrodzeniem 1840 zł oraz polecił M. C. (1) przedłożenie tego dokumentu w dniu 27 grudnia 2007r. podczas ubiegania się o udzielenie pożyczki w wysokości 15000zł w celu wprowadzenia w błąd pracownika Banku (...) II Oddział w B. co do faktu zatrudnienia wyżej wymienionym przedsiębiorstwie oraz możliwości zarobkowych i zatajenia braku zamiaru spłacenia, i doprowadzenia go w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku polegającego na zawarciu umowy pożyczki w kwocie 15000 zł, czym dział na szkodę banku (...) SA, lecz pomimo wykonania poleceń przez A. P. (1) i przez M. C. (1) zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na ujawnienie przez pracownika banku rzeczywistych okoliczności dotyczących zdolności kredytowej M. C. (1), odmowę zawarcia umowy kredytu oraz zatrzymanie M. C. (1) i A. M. (2) przez funkcjonariuszy Policji, tj. czynu z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje go.

18. W ramach czynu opisanego w **pkt. IV** oskarżonego **G. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia stycznia 2008 r. dnia do 30 stycznia 2008 r. w C. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, oraz wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) i inną ustaloną osobą oraz inną dotychczas nieustaloną osobą, kierując wykonaniem przestępstwa oszustwa przez K. R. (1), polecił A. P. (1) podrobienie dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu K. R. (1) w Przedsiębiorstwie (...) w B. ul. (...) na stanowisku operatora maszyn z wynagrodzeniem 1470zł, oraz polecił K. R. (1) przedłożenie tego dokumentu w celu wprowadzenia w błąd pracownika Banku (...) I Oddział w C. co do faktu zatrudnienia w wymienionym wyżej przedsiębiorstwie oraz co do możliwości zarobkowych i zatajenia fakt braku zamiaru spłacenia pożyczki, które to polecenia A. P. (1) i K. R. (1) wykonali, przez co w dniu 30 stycznia 2008 r. wprowadził pracownika banku w błąd dotyczący wymienionych wyżej okoliczności i doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku polegającego na zawarciu z K. R. (1) umowy nr (...) o udzielenie kredytu gotówkowego w 11000 zł, na podstawie której wypłacono K. R. (1) wymienioną wyżej kwotę, czym działał na szkodę banku (...) SA, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje go.

19. Na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. za czyny przypisane oskarżonemu **G. K. (1)** w pkt. **15, 16, 17 i 18** wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

20. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **G. K. (1)**

- za czyn z **pkt. 15** obowiązek naprawienia części wyrządzonej szkody, przez zapłatę na rzecz Banku (...) SA kwoty 8000 (ośmiu tysięcy) złotych;
- za czyn z **pkt. 16** obowiązek naprawienia części wyrządzonej szkody, przez zapłatę na rzecz kwoty Banku (...) SA kwoty 8000 (ośmiu tysięcy) złotych;
- za czyn z **pkt. 18** obowiązek naprawienia części wyrządzonej szkody, przez zapłatę na rzecz Banku (...) SA kwoty 8000 (ośmiu tysięcy) złotych.

21. W ramach czynu opisanego w **pkt. VI** oskarżonego **G. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia grudnia 2007 r. do 22 grudnia 2007 r. w B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) i inną ustaloną osobą, kierując wykonaniem przez M. Ł. przestępstwa oszustwa i przestępstwa posłużenia się sfałszowanym dokumentem, polecił A. P. (1) podrobienie dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu A. Ł. (1) w Zakładzie (...), B. ul. (...), w charakterze

glazurnika, z wynagrodzeniem 1840 zł, podrobił książeczkę wojskową nr (...)wystawioną na nazwisko A. Ł. (1)w ten sposób, że w miejsce zdjęcia A. Ł. (1)wkleił zdjęcie M. Ł.oraz polecił M. Ł.posłużenie dowodem osobistym seria (...)numer (...)wystawionym na nazwisko jego brata bliźniaka A. Ł. (1)i dokumentami porobionymi w opisany wyżej sposób, w celu wprowadzenia w błąd pracownika Banku (...)II Oddział w B.co do faktu zatrudnienia wymienionym wyżej przedsiębiorstwie oraz możliwości zarobkowych i zatajenia braku zamiaru spłacenia pożyczki, które to polecenie A. P. (1)i M. Ł.wykonali, w efekcie czego doprowadził pracownika Banku (...) SAw błąd dotyczący wymienionych wyżej okoliczności i do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku polegającego na zawarciu w dniu 22 grudnia 2007r. umowy kredytu nr (...), na podstawie której wypłacono M. Ł.pieniądze w kwocie 12700 zł, czym działał na szkodę wymienionego wyżej banku, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. i w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

22. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **G. K. (1)** za czyn z **pkt. 21** obowiązek naprawienia części wyrządzonej szkody, przez zapłatę na rzecz Banku (...) SA kwoty 6000 (sześciu tysięcy) złotych.

23. W ramach czynu opisanego w **pkt. XVIII** oskarżonego **G. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 1 lutego 2008 r. w B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, kierując wykonaniem przez R. W. (1) przestępstwa oszustwa, przekazał mu zaświadczenie o zatrudnieniu w Zakładzie (...) i polecił mu, aby w trakcie ubiegania się o kredyt posłużył się tym zaświadczeniem w celu wprowadzenia w błąd pracownika Banku (...) II Oddział w B. co do faktu zatrudnienia, możliwości zarobkowych i zatajając braku zamiaru spłacenia pożyczki, które to polecenia R. W. (1) wykonał, przez co wprowadził pracownika Banku (...) SA w błąd dotyczący wymienionych wyżej okoliczności i doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku polegającego na zawarciu umowy nr (...) o kredyt w wysokości 12 000 zł i wypłaceniu R. W. (1) tej kwoty, czym działał na szkodę wymienionego wyżej banku, tj. czynu z art.286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje go.

24. W ramach czynu opisanego w **pkt. XIX** oskarżonego **G. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 12 lutego 2008 r. w B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, oraz dotychczas nieustalonymi osobami, kierując wykonaniem E. Z. (1) przestępstwa oszustwa, polecił jej, aby podczas ubiegania się o przyznanie pożyczki, złożyła nierzetelne pisemne oświadczenie zawierające okoliczności o istotnym znaczeniu, tj. o jej zatrudnieniu w firmie (...) w charakterze sprzątaczkę w celu wprowadzenia pracownika Banku (...) II Oddział w B. w błąd, co do faktu zatrudnienia oraz możliwości zarobkowych, które to polecenia E. Z. (1) wykonała przez co wprowadził pracownika Banku (...) SA w błąd dotyczący wymienionych wyżej okoliczności i doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku polegającego na zawarciu umowy pożyczki nr (...) w kwocie 12000 zł, na podstawie której wypłacono E. Z. (1) pieniądze w kwocie 12000 zł, czym działał na szkodę (...) SA, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje go.

25. Na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. za czyny przypisane oskarżonemu **G. K. (1)** w pkt. **23** i **24** wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

26. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **G. K. (1)**

- za czyn z **pkt. 23** obowiązek naprawienia części wyrządzonej szkody, przez zapłatę na rzecz Banku (...) SA kwoty 10000 (dziesięciu tysięcy) złotych;
- za czyn z **pkt. 24** obowiązek naprawienia części wyrządzonej szkody, przez zapłatę na rzecz kwoty Banku (...) SA kwoty 9000 (dziewięciu tysięcy) złotych.

27. W ramach czynu opisanego w **pkt. XII** oskarżonego **G. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 5 maja 2008 r. w B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, usiłował dokonać przestępstwa oszustwa, w ten sposób, że kierując wykonaniem przez A. K. (1) przestępstwa oszustwa polecił jej, aby podczas ubiegania się o przyznanie jej przez Bank (...) SA kredytu w kwocie 16000 zł złożyła pisemne nierzetelne oświadczenie zawierające okoliczności o istotnym znaczeniu w postaci danych o jej zatrudnieniu w Restauracji (...) w B. ul. (...) w charakterze pomocy kuchennej z wynagrodzeniem 1600zł, w celu wprowadzenia w błąd pracownika (...) VI Oddział w B. przy ul. (...), co do faktu zatrudnienia w wyżej wymienionej firmie oraz możliwości zarobkowych, lecz pomimo wykonania polecenia przez A. K. (1) zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ujawnienie przez pracownika banku rzeczywistej zdolności kredytowej A. K. (1), odmowę zawarcia umowy kredytowej i zatrzymanie A. K. (1) przez funkcjonariuszy Policji, tj. czynu z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go.

28. W ramach czynu opisanego w **pkt. XIII** oskarżonego **G. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 27 czerwca 2008 r. w B. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, usiłował dokonać przestępstwa oszustwa, w ten sposób, że kierując wykonaniem przez M. B. (1) przestępstwa oszustwa, polecił jej, aby w trakcie ubiegania się o kredyt w kwocie 20000 zł w banku (...) SA w celu wprowadzenia w błąd pracownika tego banku co do faktu zatrudnienia oraz możliwości zarobkowych złożyła pisemne nierzetelne oświadczenie zawierające okoliczności o istotnym znaczeniu w postaci danych o jej zatrudnieniu w firmie (...) ul. (...), w charakterze krawca skórzanego z wynagrodzeniem 1800 zł, lecz pomimo wykonania polecenia przez M. B. (1) zamierzonego celu nie osiągnął z powodu ujawnienia przez pracownika banku rzeczywistej zdolności kredytowej M. B. (1), odmowę zawarcia umowy kredytowej i zatrzymanie M. B. (1) przez funkcjonariuszy Policji, tj. czynu z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go.

29. Na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. za czyny przypisane oskarżonemu **G. K. (1)** w pkt. **27** i **28** wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

30. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu **G. K. (1)** karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

31. Oskarżonego **G. K. (1)** uniewinnia od popełnienia czynu zabronionego opisanego w **pkt. III**.

32. W ramach czynu opisanego w **pkt. XX** oskarżonego **R. O. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 14 września 2007 r. w B. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z G. K. (1), posługując się otrzymanym od G. K. (1) potwierdzającym nieprawdę dokumentem w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu w Zakładzie (...) w charakterze glazurnika z wynagrodzeniem 1970 zł wprowadził pracownika Banku (...) SA w W. w błąd co do faktu zatrudnienia i możliwości zarobkowych i doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Banku (...) SA polegającego na zawarciu umowy pożyczki nr (...) w kwocie 9000zł i wypłacie tej kwoty, czym działał na szkodę (...) SA w W., tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

33. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka solidarnie wobec oskarżonych – oskarżonego G. K. (1) za czyn z **pkt. 7**, oskarżonego R. O. (1) za czyn z **pkt. 32** obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz (...) SA kwoty 9000 (dziewięć tysięcy) złotych.

34. W ramach czynu opisanego w **pkt. XXI** oskarżonego **R. O. (1)** uznaje za winnego tego, że nieustalonego dnia w okresie od 1 do 7 grudnia 2007 r. w C. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, chcąc, aby A. M. (3) dokonał przestępstwa oszustwa i posłużenia się fałszywym dokumentem, nakłonił go do tego w ten sposób, że poinformował go o możliwości dokonania przestępstwa i uzyskania w ten sposób korzyści majątkowej a następnie wobec wyrażenia przez K. R. (1)

woli popełnienia przestępstwa skontaktował go z A. P. (1), tj. czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

35. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu **R. O. (1)** karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

36. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 i art. 73 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego **R. O. (1)** na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat i oddaje oskarżonego pod dozór kuratora.

37. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata U. Z. kwotę 3837,60 zł w tym kwotę 717,60 zł podatku VAT tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów obrony z urzędu oskarżonego G. K. (1).

38. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. P. kwotę 2361,60 zł w tym kwotę 441,60 zł podatku VAT tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów obrony z urzędu oskarżonego R. O. (1).

39. Zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych.

Sygn. akt III K 31/12

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny1:

G. K. (1) jest mieszkańcem C.. W 2005 r. prowadził działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług budowlanych, pod nazwą Zakład (...). Z tego tytułu był uprawniony do wystawiania swoim pracownikom zaświadczeń potwierdzających ich zatrudnienie i wysokość osiąganego przez nich wynagrodzenia.

Czyn z pkt. 1 (pkt. IX aktu oskarżenia) – czyn popełniony wspólnie i w porozumieniu z W. I.

W. I. zamieszkiwał w B. przy ul. (...). W sąsiedztwie mieszkał nieustalony mężczyzna, z którym W. I. nawiązał znajomość. W lutym 2005 r. mężczyzna ten zaproponował W. I. pośrednictwo w załatwieniu pracy. W. I. miał pracować w zakładzie G. K. (1). W. I. i G. K. (1) spotkali się w mieszkaniu znajomego, aby porozmawiać o warunkach zatrudnienia W. I.. G. K. (1) powiedział W. I., że go zatrudni, jednak W. I. miał zakupić na raty telewizor, odtwarzacz i wieżę RTV. W. I. zgodził się na to. G. K. (1) wystawił mu zaświadczenie, z którego wynikało, że W. I. jest zatrudniony w Zakładzie (...), C., ul. (...) w charakterze kierowcy z wynagrodzeniem 1550 zł i polecił mu, aby posłużył się tym zaświadczeniem przedkładając je podczas zawierania umowy kredytowej. Zobowiązał się też do spłacania zaciągniętego przez W. I. kredytu.

23 lutego 2005 r. W. I. wraz z nieustalonym mężczyzną udał się do sklepu (...) mieszczącego się w B. przy ul. (...). Za pośrednictwem pracujących tam osób zawarł umowę o kredyt na zakup towarów i usług nr (...). Zawierając umowę przedłożył zaświadczenie wypisane i przekazane mu przez G. K. (1). Dane zawarte w zaświadczeniu były sprzeczne z prawdą. Z zaświadczenia wynikało, że W. I. jest zatrudniony w przedsiębiorstwie prowadzonym przez G. K. (1) na czas nieokreślony począwszy od 1 marca 2004 r., pracuje na stanowisko kierowcy i uzyskuje wynagrodzenie 1550 zł. W tym czasie W. I. nie pracował jeszcze w zakładzie G. K. (1).

Treść zaświadczenia miała istotne znaczenie dla oceny zdolności kredytowej W. I., bowiem wskazywała na to, że z uwagi na stałe zatrudnienie i wysokość wynagrodzenia będzie w stanie spłacać zaciągnięty kredyt.

Pracownicy banku nie weryfikowali prawdziwości danych wynikających z zaświadczenia. Po zapoznaniu się z nim byli przekonani o tym, że W. I. jest zatrudniony na czas nieokreślony i osiąga wskazane w zaświadczeniu wynagrodzenie. Pozostając w błędzie co do tych okoliczności zawarli za pośrednictwem sklepu (...) z W. I. wyżej wymienioną umowę

kredytową. Pieniądze pochodzące z udzielonego W. I. kredytu sfinansowały zakup telewizora, odtwarzacza DVD i wieży RTV o łącznej wartości 2894,90 zł. Zakupione rzeczy W. I. przekazał swojemu znajomemu, temu, który poznał go z G. K. (1).

Wkrótce W. I. podjął pracę w zakładzie G. K. (1). G. K. (1) nie spłacał zaciągniętego przez niego kredytu, o czym nie informował W. I.. Wkrótce W. I. zaprzestał wykonywania pracy w zakładzie G. K. (1), ponieważ ten nieregularnie wypłacał jedynie część należnego wynagrodzenia. Kredyt zaciągnięty przez W. I. nie był spłacany zgodnie z zawartą umową.

Dowody: zeznania i wyjaśnienia W. I. (zeznania k. 6055-6056, wyjaśnienia k. 1388), częściowo wyjaśnienia G. K. (1) (k. 2352, k. 2508v), opinia biegłego z zakresu badania pisma (pkt. 9, k. 2729-2730 i k. 2862-2863), informacja z (...) Bank SA (k. 1335-1336), kserokopia dokumentacji bankowej (...) Bank dotycząca W. I. (k. 1345-1351).

Czyn z pkt. 3 (pkt. XVI aktu oskarżenia) polegający na udzieleniu pomocy do przestępstwa Z. J. (1)

Z. J. (1) na początku 2005 r. znajdował się w trudnej sytuacji materialnej. Pracował dorywczo, a kobieta, z którą pozostawał w związku była w ciąży. Uzgodnił z nią, że zaciągnie kredyt gotówkowy. Z. J. (1) wiedział o tym, że w celu zaciągnięcia kredytu konieczne będzie przedłożenie zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości osiąganego wynagrodzenia. W lutym 2005 r. poprosił G. K. (1) o wystawienie takiego zaświadczenia. Prosząc powiedział, że ma problemy finansowe i chce zaciągnąć niewielką pożyczkę.

G. K. (1) zgodził się na to. Pomimo, że nie zatrudniał Z. J. (1) wystawił zaświadczenie, z którego wynikało, że Z. J. (1) jest zatrudniony w Zakładzie (...), C., ul. (...) w charakterze spawacza z wynagrodzeniem 1200zł. G. K. (1) własnoręcznie wypisał zaświadczenie i postawił na nim pieczętkę swojej zakładu. Z. J. (1) podpisał się na zaświadczeniu. Po wystawieniu zaświadczenia G. K. (1) przekazał je Z. J. (1).

Wystawiając zaświadczenie G. K. (1) był świadomy tego, że Z. J. (1) zamierzał je wykorzystać w celu zaciągnięcia kredytu, ponieważ Z. J. (1) powiedział mu o tym. Treść zaświadczenia dotyczyła okoliczności istotnych dla oceny zdolności kredytowej Z. J. (1). Z. J. (1) posłużył się tym zaświadczeniem zaciągając kredyt w (...) Bank SA.

Dowody: częściowo wyjaśnienia G. K. (1) (k. 2508), zeznania i wyjaśnienia Z. J. (1) (zeznania k. 5992-5993, wyjaśnienia k. 1385, k. 1872, k. 5808-5810), opinia biegłego z zakresu badania pisma (pkt. 8, k. 2729 i k. 2862), informacja z (...) Bank SA dotycząca Z. J. (1) (k. 1335-1336), kserokopia dokumentacji bankowej (...) Bank dotycząca Z. J. (1) (k. 1359-1365).

Czyn z pkt. 4 (pkt. XV aktu oskarżenia) polegający na udzieleniu pomocy do przestępstwa L. G. (1)

Jednym ze znajomych G. K. (1) był L. G. (1). Na początku marca 2005 r. poprosił G. K. (1) o wystawienie mu zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości osiąganego wynagrodzenia. G. K. (1) wystawił mu zaświadczenie, z którego wynikało, że L. G. (1) był zatrudniony w Zakład (...) w charakterze pracownika ogólnobudowlanego z wynagrodzeniem 1460 zł. Zaświadczenie poświadczało nieprawdę, ponieważ G. K. (1) nigdy nie zatrudniał L. G. (1).

L. G. (1) zamierzał posłużyć się tym zaświadczeniem przedkładając je w trakcie zawierania umowy kredytowej. O swoim zamiarze nie poinformował G. K. (1), ale wystawiając zaświadczenie wiedział on o tym do czego ma posłużyć i chciał, aby L. G. (1) wykorzystał je dokonując przestępstwa oszustwa.

L. G. (1) posłużył się zaświadczeniem wystawionym przez G. K. (1) w PHU (...). Za pośrednictwem pracownika tego sklepu zawarł z (...) Bankiem SA umowę kredytową o kredyt gotówkowy, w kwocie 4255,93 zł. Powyższą kwotę wypłacono L. G. (1). Nie spłacał on kredytu zgodnie z umową, do 26 września 2006 r. dokonał zaledwie 3 wpłat na poczet zadłużenia.

Dowody: częściowo wyjaśnienia G. K. (1) (k. 2508), opinia biegłego z zakresu badania pisma (pkt. 7, k. 2728 i k. 2861-2862), informacja ZUS Oddziału Wojewódzkiego w B. (k. 1474), protokół przeszukania pomieszczeń

mieszkalnych L. G. (1)(k.1283-1286), protokół oględzin rzeczy znalezionych w trakcie przeszukania domu L. G. (1)(k. 1316), kserokopia dokumentacji bankowej (...)Bank dotycząca L. G. (1)(k.1352-1358), informacja z (...) Bank SA(k. 1335-1336).

Czyn z pkt. 5 (pkt. XVII aktu oskarżenia) polegający na udzieleniu pomocy do przestępstwa Z. J. (1)

W pierwszej połowie kwietnia 2005 r. Z. J. (1) ponownie poprosił G. K. (1) o wystawienie zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości osiąganego wynagrodzenia. Prosząc powiedział, że spłaca poprzednią pożyczkę, ale potrzebuje więcej pieniędzy. G. K. (1) zgodził się wystawić zaświadczenie, pomimo, że nie zatrudniał Z. J. (1).

Wypisał zaświadczenie, z którego wynikało, że Z. J. (1) był zatrudniony w Zakładzie (...), C., ul. (...) w charakterze szpachlarza-malarza z wynagrodzeniem 1750 zł. G. K. (1) własnoręcznie wypisał zaświadczenie i postawił na nim pieczętkę swojej zakładu. Z. J. (1) podpisał się na zaświadczeniu. Po wystawieniu zaświadczenia G. K. (1) przekazał je Z. J. (1).

Wystawiając zaświadczenie G. K. (1) był świadomy tego, że Z. J. (1) zamierzał je wykorzystać w celu zaciągnięcia kredytu, ponieważ Z. J. (1) powiedział mu o tym. Treść zaświadczenia dotyczyła okoliczności istotnych dla oceny zdolności kredytowej Z. J. (1). Z. J. (1) posłużył się tym zaświadczeniem zaciągając kredyt w (...) SA w B..

Dowody: częściowo wyjaśnienia G. K. (1) (k. 2352), zeznania i wyjaśnienia Z. J. (1) (zeznania k. 5992-5993, wyjaśnienia k. 1385, k. 1872, k. 5808-5810), częściowo zeznania K. D. (1) (k. 6619-6620, k. 1659v-1660)

opinia biegłego z zakresu badania pisma (pkt. 10, k. 2728 i k. 2863), dokumentacja kredytowa (...) SAZ. J. (1) (k. 1549-56), informacja z (...) SAdot. Z. J. (1)(k. k.1568-70).

Czyn z pkt. 8 (pkt. X i XI aktu oskarżenia) polegający na udzieleniu pomocy do przestępstwa K. Z. (1)

Innym znajomym G. K. (1), któremu wystawił on zaświadczenie o zatrudnieniu był K. Z. (1). W 2007 r. K. Z. (1) nie pracował. Zamierzał jednak podjąć pracę i w celu zapewnienia sobie możliwości dojazdu do pracy chciał kupić samochód. Potrzebował pieniędzy na zakup samochodu i w tym celu zamierzał zaciągnąć kredyt. Ponadto K. Z. (1) chciał uzyskać dla siebie i swojej dziewczyny telefony komórkowe zawierając z operatorem sieci telefonii komórkowej umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Chcąc zrealizować swoje plany poprosił G. K. (1) o wystawienie zaświadczeń o zatrudnieniu i wysokości uzyskiwanego wynagrodzenia. 28 marca 2007 r. G. K. (1) przekazał mu dwa częściowo wypełnione blankiety dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu z pieczęcią o treści Zakład (...), C., ul. (...). K. Z. (1) miał je wypełnić sam. G. K. (1) wiedział o zamiarze K. Z. (1) dotyczącym sfalszowania dokumentów i posłużenia się nimi w celu dokonania oszustwa i przekazując częściowo wypełnione blankiety chciał mu to ułatwić.

K. Z. (1) wypełnił zaświadczenia i sfalszował podpis G. K. (1). Następnie jedno zaświadczenie przedłożył w (...) BANKU SA ubiegając się o udzielenie kredytu. Wobec negatywnego wyniku weryfikacji jego zdolności kredytowej nie zawarł z bankiem umowy kredytu. Drugim zaświadczeniem posłużył się w celu zawarcia umowy z (...) SA, która to spółka była operatorem sieci telefonii komórkowej (...). Dzięki przedłożeniu tego zaświadczenia wprowadził pracowników banku w błąd dotyczący swojego zatrudnienia i wynagrodzenia i wyłudził dwa telefony komórkowe i usługi telekomunikacyjne o łącznej wartości 2110,57 zł.

Dowody: częściowo wyjaśnienia G. K. (1)(k. 2352), wyjaśnienia i zeznania K. Z. (1)(k. 1858, k. 6126-6127), zeznania A. P. (3)(k. 6532-6533, k. 1557v-1558), zeznania A. J.(k. 6471, k. 1764v-1765), opinia biegłego z zakresu badania dokumentów (k. 2873, k. 2878-2879), protokół zatrzymania rzeczy i dokumentacja (...)dotycząca K. Z. (1)(k.1559-62), pisemne zawiadomienie o przestępstwie od (...) SA(...)dot. K. Z. (1)wraz z dokumentacją (k.1757-59).

Czyn z pkt. 10 (pkt. II aktu oskarżenia) polegający na popełnieniu przestępstwa wspólnie i w porozumieniu z R. O. (1)

13 września 2007 roku G. K. (1) wszedł w porozumienie z R. O. (1) dotyczące wspólnego popełnienia przestępstwa. G. K. (1) wystawił zaświadczenie o zatrudnieniu R. O. (1) w Zakładzie (...), G. K. (1), C. w charakterze glazurnika z wynagrodzeniem 1870 zł. Zaświadczenie było sprzeczne z prawdą, ponieważ R. O. (1) nie był zatrudniony przez G. K. (1) i nie uzyskiwał wynagrodzenia w kwocie wskazanej w zaświadczeniu. G. K. (1) przekazał R. O. (1) powyższe zaświadczenie i polecił mu, aby udał się do II Oddziału Banku (...) w B. mieszczącego się przy ul. (...) i tam w trakcie ubiegania się o kredyt przedłożył to zaświadczenie. W razie telefonicznej weryfikacji zatrudnienia R. O. (1) G. K. (1) był gotów potwierdzić dane z zaświadczenia.

Następnego dnia tj. 14 września 2007 r. R. O. (1) udał się do II Oddziału Banku (...) i złożył wniosek o zawarcie umowy pożyczki gotówkowej kwocie 9000 zł. We wniosku wskazał, że uzyskuje wynagrodzenie z tytułu umowy o pracę w Zakładzie (...), w którym jest zatrudniony na stanowisku glazurnika w pełnym wymiarze czasu pracy. Do wniosku dołączył zaświadczenie przekazane mu przez G. K. (1).

Działające w imieniu banku J. S. (3) i K. T. (1) były przekonane, że R. O. (1) jest zatrudniony we wskazanym przez siebie zakładzie pracy i posiada zdolność kredytową, czyli zdolność spłaty zaciągniętej pożyczki wraz z odsetkami. Uważały również, że zamierza spłacać tę pożyczkę i dlatego działając w imieniu Banku (...) SA zawarły z nim umowę pożyczki nr (...) w kwocie 9000 zł. Powyższą kwotę tego samego dnia wypłacono R. O. (1).

Zawierając umowę R. O. (1) nie miał jednak ani możliwości ani zamiaru spłacania zaciągniętej pożyczki. Pożyczki tej nie spłacał.

Dowody: częściowo wyjaśnienia R. O. (1) (4976-4977, k. 5402, 5805, k. 5887-5889), opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego (k. 5320-5321, k. 5344-5345, k. 5379), informacja z (...) dot. R. O. (1) (k. 4491), dokumentacja bankowa z (...). R. O. (1) (k. 4682).

Czyn z pkt. 12 (pkt. XIV aktu oskarżenia) polegający na kierowaniu popełnieniem przestępstwa przez A. K. (2)

Jednym ze znajomych G. K. (1) był S. K.. Jesienią 2007 r. S. K. wraz ze swoimi znajomymi dokonał szeregu wyłudzeń kredytów. W jednym z nich uczestniczył G. K. (1).

W dniu 9 października 2007 r. A. K. (2) wraz ze S. K., G. K. (1) i dwoma innymi mężczyznami udała się do oddziału Banku (...) SA. G. K. (1) posiadał zaświadczenie o zatrudnieniu A. K. (2) w (...) w B., które wypisała wcześniej M. S. (1). M. S. (1) nie pracowała w (...). Nieustalona osoba podpisała imieniem i nazwiskiem M. K. (1), której dane widniały na pieczęcie. Zaświadczenie to G. K. (1) przekazał A. K. (2) i powiedział jej aby udała się z nim do banku. Powiedział również, że w banku, w którym A. K. (2) miała zaciągnąć kredyt gotówkowy pracuje jego znajoma.

A. K. (2) postąpiła zgodnie z instrukcją, udała się do banku i tam złożyła wniosek o udzielenie jej kredytu gotówkowego. Do wniosku dołączyła sfałszowane zaświadczenie o zatrudnieniu w spółce (...). Dzięki tym zabiegom wprowadziła pracownika banku w błąd, co do swojej zdolności kredytowej i zamiaru spłaty kredytu, na skutek którego reprezentująca bank K. T. (1) zawarła z nią umowę pożyczki nr (...) Wykonując tę umowę Bank (...) SA wypłacił A. K. (2) tego samego dnia kwotę 10000 zł. A. K. (2) po uzyskaniu wymienionej wyżej kwoty ponownie spotkała się z mężczyznami, z którymi przyszła pod bank. Całość otrzymanych w banku pieniędzy przekazała G. K. (1).

A. K. (2) nie spłaca zaciągniętego kredytu gotówkowego zgodnie z zawartą umową.

Dowody: częściowo wyjaśnienia G. K. (1) (k. 2507), wyjaśnienia A. K. (2) (k. 804, 5599), częściowo wyjaśnienia I. L. (k. 797-799 akt sprawy (...)) Sądu Okręgowego w Białymstoku), opinia biegłego z zakresu badania pisma pkt. 143, k. 2733-2734 i k. 2865-2866), informacje wraz dokumentacją kredytową z (...) dotyczącą A. K. (1) (1786-17990).

Czyn z pkt. 14 (pkt. I aktu oskarżenia) polegający na kierowaniu zorganizowaną grupą

Jesienią 2007 r. G. K. (1) postanowił uzyskiwać korzyści majątkowe dokonując oszustw polegających na wyłudzeniu kredytów i pożyczek. W tym celu zawarł porozumienie z A. M. (1) i A. P. (1).

G. K. (1) zamierzał dokonywać oszustw wykorzystując do tego osoby znajdujące się w trudnej sytuacji materialnej, w tym również osoby nadużywające alkoholu. Osoby te miały być kredytobiorcami. G. K. (1) i jego koledzy mieli być natomiast organizatorami i beneficjentami całego procederu. Osobom, które zgodziły się zaciągnąć kredyt lub pożyczkę we własnym imieniu dostarczali zaświadczenia o zatrudnieniu i podwozili je do banku. W razie telefonicznej weryfikacji danych znajdujących się w zaświadczeniu mieli potwierdzać wobec pracownika banku fakt zatrudnienia kredytobiorcy. Korzyść polegała na tym, że grupa składająca się z G. K. (1), A. M. (1) i A. P. (1) miała zatrzymywać większą część pieniędzy pochodzących z kredytu.

Przywódcą grupy był G. K. (1). Nie tylko organizował poszczególne wyjazdy z osobami chcącymi zaciągnąć kredyt, ale również wyszukiwał takie osoby a także polecał fałszowanie dokumentów. Rola A. M. (1) polegała głównie na drukowaniu zaświadczeń o zatrudnieniu. Zaświadczenia takie musiały być opieczętowane pieczętą zakładu pracy. A. M. (1) zbierał więc informacje dotyczące zakładów pracy – ich nazwy, numery NIP i REGON. Potem drukował zaświadczenia, na których znajdowały się pieczętki z danymi firm. Ponadto wyszukiwał osoby gotowe do zaciągnięcia kredytu.

A. P. (1) był kierowcą. Podwoził G. K. (1) i osoby zaciągające kredyt do banku. Ponadto wypisywał ręcznie treść zaświadczeń. Podobnie jak pozostali wyszukiwał osoby chętne do zaciągnięcia kredytu.

Proceder ten trwał od listopada 2007 r. do 26 lutego 2008 r.

Dowody: wyjaśnienia A. P. (1)(k. 5997-6000, k. 72-75, k. 78-79, k. 80, 110-112, k. 2470-2473, k. 2479-2480, k. 3922, k. 5606), częściowo wyjaśnienia I. L.(k. 799 akta sprawy (...) SO w Białymstoku).

Czyn z pkt. 15 (pkt. VIII aktu oskarżenia) polegający na kierowaniu popełnieniem czynu zabronionego przez A. M. (3)

Na początku grudnia 2007 r. R. O. (1)spotkał się z A. M. (3). A. M. (3)mieszkał w tym czasie w C., nadużywał alkoholu. Nie miał stałego zatrudnienia. R. O. (1)opowiedział A. M. (3)o tym, że z pomocą G. K. (1)zaciągnął kredyt. Namawiał go, aby zrobił to samo. Twierdził, że są to łatwe pieniądze do zdobycia. Kiedy A. M. (3)się zgodził zaprowadził go do A. P. (1). A. P. (1)skontaktował się z G. K. (1), który zgodził się wykorzystać A. M. (3)w celu wyłudzenia kredytu.

W celu dokonania przestępstwa polecił A. P. (1)podrobienie dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości osiąganego wynagrodzenia. A. M. (3)przekazał mu w tym celu druk zaświadczenia, na którym A. P. (1)wpisał dane dotyczące umowy o pracę i podpisał się imieniem i nazwiskiem J. N.. Z zaświadczenia wynikało, że A. M. (3)jest zatrudniony w firmie (...)w B.ul. (...)w charakterze glazurnika z wynagrodzeniem 1650 zł.

W dniu 8 grudnia 2007 r. A. P. (1) wraz z G. K. (1) pojechali samochodem po A. M. (3). Spotkali się z nim w C.. Następnie udali się do B.. W B. dołączył do nich A. M. (1). Wszyscy razem udali się na ul. (...). G. K. (1) przekazał A. M. (3) zaświadczenie o zatrudnieniu i powiedział, że ma je przedłożyć w banku ubiegając się o kredyt. Powiedział też M., aby ten wnioskował o udzielenie mu kredytu w kwocie 11000 zł.

A. M. (3)udał się z zaświadczeniem do banku i złożył wniosek kredytowy. Po weryfikacji wniosku kredytowego pracownik banku przekonany o prawdziwości danych z zaświadczenia zawarł w imieniu banku z A. M. (3)umowę kredytową, zgodnie z którą Banku (...) SAudzielał mu kredyt w kwocie 11000. A. M. (3)niezwłocznie wypłacono w gotówce kwotę 10550 zł. 450 złotych potrącono tytułem prowizji. A. M. (3)opuścił budynek banku, po czym ponownie spotkał się z G. K. (1), który wraz z pozostałymi mężczyznami podjechał samochodem pod budynek banku. A. M. (3)wsiadł do samochodu i oddał G. K. (1)pieniądze otrzymane w banku. A. P. (1)odwiózł A. M. (1), po czym razem z G. K. (1)i A. M. (3)pojechali do C.. Po drodze zatrzymali się i G. K. (1)przekazał A. M. (3)3000 zł. Powiedział mu, żeby spłacił pierwszą ratę , to „nie będzie miał kłopotów”.

A. M. (3) nie spłacał zaciągniętego kredytu. Nie pracował, nadużywał alkoholu. Pieniądze otrzymane od G. K. (1) przeznaczył na jego zakup.

Dowody: wyjaśnienia A. M. (3) (k. 6053-6055, k. 282v-284, k. 290-291),

wyjaśnienia A. P. (1) (k. 2472), zeznania J. N. (k. 6395-6395v, k. 277v-278, k. 502v), informacja z Banku wraz kserokopią dokumentacji kredytowej dot. A. M. (3) – umową pożyczki zawarto 8.12.2007 r. (k.254-271), kserokopia Księgi przyjęć i porad ambulatoryjnych Wojewódzkiego Szpitala (...) (k. 6208),

Czyn z pkt. 16 (pkt. VII aktu oskarżenia) polegający na kierowaniu popełnieniem czynu zabronionego przez K. C.

W grudniu 2007 r. K. C. za pośrednictwem znajomego nawiązał kontakt z G. K. (1). W rozmowie telefonicznej poprosił go o wystawienie zaświadczenia o zatrudnieniu i wyraził wolę wzięcia udziału w wyłudzeniu kredytu. G. K. (1) zgodził się na to.

21 grudnia 2007 r. G. K. (1) wraz z A. P. (1) udali się na ul. (...) w B.. Tam spotkali się z K. C.. Następnie wszyscy trzej samochodem udali się do Banku (...) SA II Oddziału w B.. G. K. (1) przekazał A. P. (1) druk zaświadczenia o zatrudnieniu. A. P. (1) wypełnił ten druk. Na druku napisał, że K. C. jest zatrudniony w Firmie (...) S. J., B. ul. (...) w charakterze pracownika ogólnobudowlanego z wynagrodzeniem 1640zł. Zaświadczenie to potwierdzało nieprawdę, gdyż K. C. nigdy nie był zatrudniony przez S. J.. Po wypełnieniu druku zaświadczenia A. P. (1) przekazał je K. C.. G. K. (1) polecił K. C., aby z zaświadczeniem udał się do banku i tam przedłożył je składając wniosek o udzielenie kredytu.

K. C. udał się do banku i złożył wniosek o udzielenie mu pożyczki gotówkowej w kwocie 10000 zł. Złożył też oświadczenie o tym, że jest zatrudniony oraz przedłożył przekazane mu zaświadczenie. A. T. występująca w imieniu banku w rozmowie telefonicznej uzyskała potwierdzenie zatrudnienia K. C. przez S. J.. Nie rozmawiała jednak z S. J., ale z osobą, która podszywała się pod niego i była zaangażowana w popełnienie przestępstwa. Przedłożone przez K. C. dokumenty oraz rozmowa telefoniczna utwierdziły A. T. w błędnym przekonaniu, że K. C. pracuje, osiąga wynagrodzenie umożliwiające mu spłatę pożyczki oraz ma zamiar jej spłaty. Będąc przekonana o prawdziwości okoliczności wynikających z oświadczenia i przedłożonego zaświadczenia działając w imieniu banku (...) SA zawarła z K. C. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której wypłacono mu pieniądze w kwocie 10000 zł.

K. C. opuścił budynek banku i ponownie spotkał się z G. K. (1) i A. P. (1). Pieniądze przekazał G. K. (1), który zatrzymał dla siebie 6000 zł, a resztę oddał K. C..

K. C. nie spłacał pożyczki zgodnie z zawartą z bankiem umową.

Dowody: wyjaśnienia A. P. (1) (k. 2472), zeznania K. C. (6130- 6131), zeznania S. J. (k. 6396-6396v, k. 366v-367), zeznania A. T. (k. 6397v, k. 410v-411), zeznania K. B. (1) (6425, k. 300-302), protokół zatrzymania rzeczy od K. D. (2) (k.303-308), dokumentacja kredytowa na nazwisko K. C. (k.583-588).

Czyn z pkt. 17 (pkt. V aktu oskarżenia) polegający na kierowaniu popełnieniem czynu zabronionego przez M. C. (1)

W połowie grudnia 2007 r. G. K. (1) poznał w restauracji (...) w B. A. M. (2). Zapropował mu, aby ten w zamian za 1000 zł znalazł osobę, która dotychczas nie zaciągała żadnego kredytu i która byłaby gotowa to zrobić. A. M. (2) zgodził się na to. Podjął też zamiar nakłonienia swojego kolegi M. C. (1) do zaciągnięcia takiego kredytu.

26 grudnia 2006 r. M. C. (1) przebywał w S.. Spotkał się tam z A. M. (2), który zaproponował mu zaciągnięcie kredytu. M. C. (1) zgodził się na to. A. M. (2) telefonicznie poinformował o tym G. K. (1). Następnie M. C. (1) udał się do miejsca zamieszkania, aby zabrać niezbędne dokumenty.

M. C. (1) i A. M. (2) spotkali się następnego dnia, tj. 27 grudnia 2007 r. Autobesem PKS razem udali się do B.. W B. przy dworcu PKS spotkali się z G. K. (1), któremu towarzyszyli A. P. (1) i A. M. (1). Samochodem pojechali do siedziby II Oddziału Banku (...) SAw B..

A. M. (1) przekazał A. P. (1) druk zaświadczenia o zatrudnieniu zawierający pieczętkę zakładu pracy zawierającą dane pracodawcy – Zakładu (...). A. P. (1) wypełnił zaświadczenie wpisując dane M. C. (1) oraz wpisując, że jest on zatrudniony na pełny etat w charakterze glazurnika z wynagrodzeniem brutto 1840 zł. Następnie zaświadczenie przekazał M. C. (1). Zaświadczenie potwierdzało okoliczności sprzeczne z prawdą. M. C. (1) nie był bowiem zatrudniony przez J. G..

G. K. (1) polecił mu udać się do banku z zaświadczeniem i przedłożyć je w trakcie ubiegania się o kredyt. M. C. (1) w towarzystwie A. M. (2) poszli do banku. Tam M. C. (1) z pomocą A. M. (2) wypełnił wniosek o udzielenie mu kredytu w kwocie 15000 zł. Do wniosku załączył zaświadczenie o zatrudnieniu przekazane mu przez A. P. (1). W trakcie wypełniania zaświadczenia M. C. (1) nie pamiętał niektórych niezbędnych szczegółów, więc poprosił A. M. (2), aby ten zatelefonował do G. K. (1). A. M. (2) zadzwonił do G. K. (1) i po krótkiej rozmowie przekazał M. C. (1), co ma napisać we wniosku.

Treść zaświadczenia miała wywołać u pracownika banku błędne przeświadczenie o tym, że pracuje i osiąga wynagrodzenie umożliwiające mu spłatę kredytu. Uwagę pracownika banku zwrócił fakt, że na zaświadczeniu wystawionym rzekomo przez J. G. widniał taki sam numer telefonu jak na zaświadczeniu wystawionym rzekomo przez S. J., które kilka dni wcześniej było podstawą udzielenia kredytu K. C.. Osoba, do której telefonowano korzystając z tego numeru przedstawiała się raz jako S. J. a raz jako J. G.. To wzbudziło podejrzenie próby wyłudzenia kredytu. Pracownicy banku podjęli decyzję, aby nie udzielać kredytu, a o zaistniałej sytuacji zawiadomili Policję. M. C. (1) i A. M. (2) poproszono o to, aby poczekać na decyzję kredytową. Po kilku minutach do banku przybyli funkcjonariusze Policji i zatrzymali obu mężczyzn.

Dowody: wyjaśnienia A. P. (1)(k. 2471v-2472), zeznania i wyjaśnienia M. C. (1)(k. 6661-6662, k. 330-331, k. 345, 492v-493v, k. 5456), wyjaśnienia i zeznania A. M. (2)(k. 407-409), zeznania K. B. (1)(6425, k. 300-302), częściowo zeznania J. G.(k. 6396, k. 325v-327v), zeznania J. S. (1)(k. 639v, k. 369v-370), protokół zatrzymania rzeczy od K. D. (2)pracownicy (...)- dokumentacji kredytowej (k.303-308).

Czyn z pkt. 18 (pkt. IV aktu oskarżenia) polegający na kierowaniu popełnieniem czynu zabronionego przez K. R. (1)

W drugiej połowie stycznia 2008 r. K. R. (1) – mieszkaniec C. postanowił zaciągnąć kredyt. Wobec tego, że nie pracował poszukiwał osoby, która mogła mu wystawić zaświadczenie o zatrudnieniu. Od R. O. (1) dowiedział się, że w zaciągnięciu kredytu może pomóc A. P. (1). R. O. (1) skontaktował się z A. P. (1) i zapytał go, czy jest zainteresowany dokonaniem wyłudzenia kredytu przy udziale K. R. (1). A. P. (1) skontaktował się z G. K. (1) i powiedział mu o zaistniałej sytuacji. G. K. (1) zgodził się na dokonanie wyłudzenia kredytu, które bezpośrednio miał wykonać K. R. (1). Powiedział jednak, że nie ma czasu, aby bezpośrednio uczestniczyć w przestępstwie i zajmie się nim A. M. (1). Po kilku dniach A. P. (1) ponownie skontaktował się z R. O. (1). R. O. (1) powiedział mu wtedy, że osobą, która zaciągnie kredyt będzie K. R. (1).

30 stycznia 2008 r. A. P. (1) spotkał się w C. z K. R. (1). Następnie obaj spotkali się z A. M. (1). A. P. (1) wypisał zaświadczenie o zatrudnieniu K. R. (1). Wynikało z niego, że jest on zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...)w B.ul. (...)na stanowisku operatora maszyn z wynagrodzeniem 1470 zł. A. P. (1) podpisał się na tym zaświadczeniu jako prokurent A. F. (1). Po wypełnieniu zaświadczenia przekazał je K. R. (1). A. M. (1) polecił K. R. (1), aby ten nauczył się danych z zaświadczenia na pamięć i poinformował go o tym, że zaświadczenie nie jest już niezbędne do zaciągnięcia kredytu. Następnie A. M. (1) i K. R. (1) udali się do II Oddziału Banku (...)w B.. A. P. (1) nie towarzyszył im.

K. R. (1) wszedł do banku sam. Dowiedział się tam, że o kredyt powinien ubiegać się w oddziale banku w C.. Wyszedł z banku i razem z A. M. (1) wrócił do C.. Udali się pod siedzibę Banku (...) SA Oddziału w C.. K. R. (1) poszedł do banku sam. Złożył wniosek o udzielenie mu kredytu i przedłożył sfałszowane zaświadczenie o zatrudnieniu. Działający w imieniu banku jego pracownicy byli przekonani o tym, że K. R. (1) pracuje, uzyskuje wynagrodzenie, ma możliwości spłaty kredytu i zamierza go spłacić. Ich przekonanie było błędne, ponieważ K. R. (1) nie miał możliwości spłaty kredytu, gdyż w tym czasie nie pracował.

Na skutek błędnego przeświadczenia pracownicy banku zawarli z K. R. (1) umowę nr (...) o udzielenie kredytu gotówkowego w kwocie 11000 zł. Po chwili K. R. (1) wypłacono wymienioną wyżej kwotę.

K. R. (1) wyszedł z banku i ponownie spotkał się z A. M. (1). Przekazał mu pieniądze uzyskane w banku. A. M. (1) zwrócił mu 2500 zł. Resztę pieniędzy pozostawił sobie.

Udzielenie K. R. (1) pożyczki gotówkowej było z punktu widzenia banku niekorzystnym rozporządzeniem mieniem, ponieważ K. R. (1) nie pracował i nie miał realnej możliwości jej spłaty zgodnie z zawartą umową.

Dowody: zeznania i wyjaśnienia K. R. (1) (zeznania k. 5994, wyjaśnienia k. 61-63, k. 67-68, k. 84, k. 118-119v, k. 4789-4790), wyjaśnienia A. P. (1) (k. 72-75, k. 78-79, k. 80, 110-112, k. 2471v), zeznania A. Ż. (k. 6393v-6394, k. 54v-55), zeznania A. F. (1) (k. 6394-k. 6394v, k. 56v), zeznania P. K. (k. 5v), protokół zatrzymania rzeczy z (...) SA I Ow C. wraz załącznikami w postaci dokumentacji kredytowej dot. A. R. (k. 13-37), protokół przeszukania mieszkania K. R. (1) wraz załącznikami (k. 43-51), odcisk wzoru pieczęci firmy (...) i wzór podpisu A. F. (k. 58) informacja z (...) Biurow B. dot. K. R. (1) wraz z kserokopią dokumentacji bankowej (k. 148-165).

Czyn z pkt. 21 (pkt. VI aktu oskarżenia) polegający na kierowaniu popełnieniem czynu zabronionego przez M. Ł.

W połowie grudnia 2007 r. A. M. (1) nakłonił swojego kolegę M. Ł. do wyłudzenia kredytu. A. M. (1) wiedział o tym, że M. Ł. ma brata bliźniaka – A. Ł. (1). W tym czasie A. Ł. (1) przebywał w zakładzie karnym. Jego dokumenty – dowód osobisty i książeczka wojskowa pozostały w mieszkaniu, w którym przebywał M. Ł.. W wyłudzeniu kredytu, którego miał dokonać M. Ł. mieli również uczestniczyć G. K. (1) i A. P. (1).

Do spotkania doszło 21 grudnia 2007 r. w okolicach ul. (...) w B.. Tego dnia M. Ł. zabrał dowód osobisty i książeczkę wojskową swojego brata A. Ł. (1). M. Ł., A. M. (1) i mężczyzna o pseudonimie (...) spotkali się z G. K. (1) i A. P. (1), którzy na miejsce spotkania przyjechali samochodem. M. Ł. i A. M. (1) wsiedli do samochodu. Mężczyzna o pseudonimie (...) oddalił się i nie uczestniczył w dalszych czynnościach.

G. K. (1) i A. P. (1) wytłumaczyli M. Ł., że przekażą mu zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie budowlanej, którym posłuży się zaciągając kredyt bankowy. Powiedzieli mu również, że będą potrzebować dokumentów jego brata A. Ł. (1). M. Ł. przekazał im je. Następnie wszyscy razem pojechali na dworzec PKP, gdzie M. Ł. zrobił zdjęcie, które A. M. (1) wkleił do książeczki wojskowej w miejsce zdjęcia A. Ł. (1). Ponadto A. M. (1) przekazał A. P. (1) blankiet zaświadczenia o zatrudnieniu, na którym znajdowały się podrobione pieczętki Zakładu (...), B. ul. (...). A. P. (1) wypełnił zaświadczenie wpisując dane A. Ł. (1) oraz dane dotyczące jego zatrudnienia. Z zaświadczenia wynikało, że A. Ł. (1) jest zatrudniony w Zakładzie (...), B. ul. (...) w charakterze glazurnika, z wynagrodzeniem 1840 zł. Ponadto G. K. (1) i A. P. (1) zapewniali M. Ł., że w razie weryfikacji jego zatrudnienia telefonicznie je potwierdzą. Umówili się, że następnego dnia pojadą do banku.

Następnego dnia, tj. 22 grudnia 2007 r. G. K. (1), A. P. (1), A. M. (1) i M. Ł. ponownie spotkali się w okolicach ulicy (...). Razem pojechali na ul. (...) do siedziby II Oddziału Banku (...) SA w B.. M. Ł. i A. M. (1) poszli razem do banku, ale A. M. (1) po chwili opuścił budynek. M. Ł. uzyskał informacje na temat możliwości zaciągnięcia kredytu gotówkowego. Dochód wynikający z zaświadczenia o zatrudnieniu umożliwiał mu zaciągnięcie kredytu w wysokości około 12000 zł. M. Ł. podał się za swojego brata A. Ł. (1), wypełnił wniosek kredytowy i przedłożył dokumenty w postaci dowodu osobistego A. Ł. (1), sfałszowanej książeczki wojskowej na nazwisko A. Ł. (1) i podrobionego zaświadczenia

o zatrudnieniu w Zakładzie (...). Działając w ten sposób wprowadził w błąd pracownika banku rozpatrującego jego wniosek kredytowy. Błąd dotyczył jego tożsamości, zatrudnienia, możliwości zarobkowych i zamiaru spłaty kredytu zgodnie umową, która miała zostać zawarta. M. Ł. w grudniu 2007 r. pozostawał bez stałego zatrudnienia, utrzymywał się z prac dorywczych, z których uzyskiwał skromny dochód, a z ustaleń z A. M. (1) wynikało, że miał otrzymać jedynie około 10% zaciąganego kredytu. Nie miał zamiaru spłacić go.

Będąc przekonane o prawdziwości danych wynikających z dokumentów pracujące w banku A. S. i K. T. (1) sporządziły umowę nr (...), której stroną był A. Ł. (1). M. Ł. podpisał się pod umową imieniem i nazwiskiem swojego brata A. Ł. (1). Na podstawie tej umowy wypłacono mu kwotę 12700 zł. M. Ł. opuścił budynek banku i ponownie spotkał się z G. K. (1), A. M. (1) i A. P. (1). Wypłacone mu pieniądze przekazał G. K. (1), który oddał mu 1000 zł. Podobną kwotę otrzymał A. M. (1). Resztę pieniędzy zabrał G. K. (1). M. Ł. domagał się przekazania mu wyższej kwoty pieniędzy, ale na skutek gróźb zrezygnował z tego. Po chwili opuścił samochód.

M. Ł. nie spłacał zaciągniętego kredytu.

Dowody: wyjaśnienia A. P. (1) (k. 2472), wyjaśnienia M. Ł. z postępowania przygotowawczego (k. 549-550), częściowo zeznania A. Ł. (2) (k. 6220-6222, k. 519-520), częściowo zeznania J. G. (k. 6396, k. 325v-327v), częściowo zeznania A. S. (k. 6397v, k. 412v-413), protokół zatrzymania rzeczy od K. D. (2) (k. 303-308), oryginały dokumentacji kredytowej na nazwisko A. Ł. (1) (k. 534-540).

Czyn z pkt. 23 (pkt. XVII aktu oskarżenia) polegający na kierowaniu popełnieniem czynu zabronionego przez R. W. (1)

R. W. (1) był mieszkańcem wsi M.. Jego kolegą był P. B., który na przełomie 2007 i 2008 roku powiedział mu o możliwości zaciągnięcia kredytu „bez żadnych zobowiązań”. Powiedział mu również, że zna osoby pomagające w zaciągnięciu takiego kredytu. R. W. (1) wyraził zainteresowanie zaciągnięciem kredytu.

1 lutego 2008 r. R. W. (1) wraz z P. B. udali się na ul. (...) w B.. Tam spotkali się z G. K. (1) i A. M. (1), którzy na miejsce spotkania przyjechali samochodem. R. W. (1) wsiadł do samochodu. P. B. pozostał na zewnątrz i nie uczestniczył w dalszych czynnościach.

G. K. (1) i A. M. (1) wyjaśnili R. W. (1), że może zaciągnąć kredyt w wysokości 12000 zł, z czego otrzyma 9000 zł. R. W. (1) zgodził się na to. Wobec jego zgody pojechali razem na ul. (...) w B., pod siedzibę II Oddziału Banku (...) SA. Tam udzielili R. W. (1) dalszych instrukcji. Opisali wygląd jednej z pracujących w banku kobiet twierdząc, że jest to ich znajoma i udzieli mu kredytu. Ponadto przekazali mu zaświadczenie o zatrudnieniu w bliżej niesprecyzowanej firmie budowlanej.

R. W. (1) postąpił zgodnie z instrukcją. Wypełnił wniosek o przyznanie mu kredytu gotówkowego i przedłożył zaświadczenie o zatrudnieniu. Pracownicy banku byli przeświadczeni, że jest on zatrudniony, ma możliwość i zamiar spłaty kredytu. Przeświadczenie to było błędne, gdyż R. W. (1) od początku był zainteresowany zaciągnięciem kredytu, którego nie będzie spłacał. Na skutek błędu zawarto z R. W. (1) umowę nr nr (...) o kredyt w wysokości 12 000 zł, po czym wypłacono mu tę kwotę.

R. W. (1) opuścił budynek banku i ponownie spotkał się z G. K. (1) i A. M. (1). Wsiadł do ich samochodu i przekazał pieniądze G. K. (1). G. K. (1) przeliczył pieniądze i oddał mu 2000 zł. Pozostałą część zatrzymał dla siebie. R. W. (1) nie widząc możliwości uzyskania większej kwoty pieniędzy wysiadł z samochodu i wrócił do miejsca zamieszkania.

R. W. (1) nie dokonywał spłat rat kredytu.

zeznania R. W. (1) (k. 2637-2638, k. 3241-3243, k. 4231-4232), dokumentacja bankowa dot. R. W. (1) (k. 3870-3877).

Czyn z pkt. 24 (pkt. XIX aktu oskarżenia) polegający na kierowaniu popełnieniem czynu zabronionego przez E. Z. (1)

R. W. (1) po wyłudzeniu kredytu opowiedział o tym swojej znajomej E. Z. (1), która również postanowiła wyłudzić kredyt. R. W. (1) zatelefonował do A. M. (1) i umówił się z nim na 12 lutego 2008 r.

Tego dnia E. Z. (1) wraz z R. W. (1) i M. L. udała się do B.. Pod budynkiem II Oddziału Banku (...) SA w B. wszyscy troje spotkali się z G. K. (1) i A. M. (1). Kierujący samochodem nieustalony mężczyzna dał E. Z. (1) kartkę z nazwą i adresem firmy (...) w B. i powiedział jej, aby w banku podeszła do okienka, w którym siedziała młoda blondynka, rzekomo jego dziewczyna.

E. Z. (1) weszła do budynku banku i postępowała zgodnie z instrukcją. Wypełniła wniosek o przyznanie jej kredytu wpisując do niego dane z otrzymanej kartki. Zamieszczone we wniosku dane dotyczące jej zatrudnienia były sprzeczne z prawdą. E. Z. (1) nie pracowała w firmie (...) i nie miała możliwości spłaty pożyczki. Pracownicy banku byli jednak przekonani o prawdziwości danych zamieszczonych przez E. Z. (1) w dokumentach będących podstawą do zawarcia umowy. Na skutek błędu zawarli w imieniu banku umowę pożyczki na kwotę 12000 zł, którą to kwotę wypłacono niezwłocznie E. Z. (1).

E. Z. (1) wyszła z banku, po czym ponownie spotkała się z G. K. (1) i A. M. (1). Wsiadła do ich samochodu i przekazała G. K. (1) pieniądze otrzymane w banku. G. K. (1) oddał jej 3000 zł. Resztę pieniędzy pozostawił sobie. Ponadto przekazał R. W. (1) 500 zł za to, że znalazł osobę gotową zaciągnąć kredyt. Następnie G. K. (1) i A. M. (1) oddalili się, zaś E. Z. (1) i R. W. (1) wrócili pociągiem do miejsca zamieszkania.

Dowody: zeznania i wyjaśnienia E. Z. (1) (k. 6181-6182, 6184-6185, k. 3953-3954), zeznania R. W. (1) (k. 3241-3243), zeznania A. M. (8) (k. 3205-3206).

Czyn z pkt. 27 (pkt. XII aktu oskarżenia) polegający na kierowaniu popełnieniem czynu zabronionego przez A. K. (1)

5 maja 2008 r. G. K. (1) zadzwonił do swojej znajomej A. K. (1) i zaproponował jej spotkanie. A. K. (1) nosiła w tym czasie nazwisko S.. A. K. (1) zgodziła się i jeszcze tego samego dnia spotkali się w B. przy ul. (...). Poszli razem do restauracji i tam G. K. (1) zaproponował A. K. (1), aby zaciągnęła kredyt w wysokości 16000 zł, z czego miała otrzymać 5000 zł. A. K. (1) zgodziła się to zrobić. G. K. (1) spisał na kartkę dane restauracji (...), przekazał je A. K. (1) i powiedział jej, aby nauczyła się ich na pamięć. Udzielił jej instrukcji dotyczących zachowania w banku. Następnie wezwał taksówkę. Kiedy wyszli z restauracji czekał na nich nieustalony młody mężczyzna, który razem z nimi wsiadł do taksówki. Pojechali do Banku (...) IV Oddziału w B. mieszczącego się przy ul. (...). W trakcie jazdy G. K. (1) dał nieustalonemu mężczyźnie zaświadczenie o zatrudnieniu.

Po dotarciu na miejsce A. K. (1) i nieustalony mężczyzna weszli do banku. G. K. (1) udał się do pizzerii, gdzie czekał na nich. Po wejściu do banku A. K. (1) i mężczyzna, który przyjechał razem z nią podeszli do dwóch różnych okienek. A. K. (1) była obsługiwana przez H. J.. Powiedziała jej, że chce zaciągnąć kredyt. Okazała dokumenty – dowód osobisty i paszport, a następnie wypełniła wniosek o pożyczkę gotówkową w kwocie 16000 zł i oświadczenie kredytobiorcy o dochodach. Posługiwała się w tym czasie nazwiskiem rodzowym S., które było wpisane w dokumentach tożsamości. Do oświadczenia wpisała dane z kartki przekazanej jej przez G. K. (1). Wynikało z niego, że jest zatrudniona w restauracji (...) i uzyskuje miesięczne wynagrodzenie 1600 zł. Dane dotyczące jej zatrudnienia były nieprawdziwe. A. K. (1) nie pracowała i nie uzyskiwała wynagrodzenia. Jej zamiarem było wprowadzenie pracownika banku w błąd co do zatrudnienia i uzyskiwanego wynagrodzenia. Nie miała zamiaru spłacać kredytu. Zamierzała spłacić trzy lub cztery raty, po czym przedłożyć zaświadczenie o utracie pracy.

H. J. sprawdziła, czy A. K. (1) jest zatrudniona w restauracji (...). Zatelefonowała pod numer, który A. K. (1) wpisała na oświadczeniu o zatrudnieniu. Nieustalony mężczyzna potwierdził fakt zatrudnienia ubiegającej się o pożyczkę. H. J. poprosiła A. K. (1) o przyniesienie zaświadczenia o zatrudnieniu. Podpisanie umowy kredytowej miało nastąpić następnego dnia. A. K. (1) opuściła budynek banku. Mężczyzna, który wszedł razem z nią pozostał wewnątrz.

A. K. (1) ponownie spotkała się z G. K. (1) i powiedziała mu o zaistniałej sytuacji. G. K. (1) polecił jej, aby przyszła następnego dnia i odebrała pieniądze. Do banku miała przyjść sama. Powiedział jej również, że będzie na nią czekał pod bankiem. Jeżeli nie będzie mógł przyjść przysła kogoś w zastępstwie. Następnie oboje wrócili taksówką na ul. (...). Tam się rozstali.

5 maja 2008 r. w godzinach wieczornych G. K. (1) zgłosił się do szpitala z powodu zapalenia trzustki. Przebywał tam do 23 maja 2008 r.

Następnego dnia A. K. (1) ponownie udała się do banku, w którym była dzień wcześniej. Nie zawarto z nią umowy kredytowej. W banku czekali na nią funkcjonariusze Policji, którzy ją zatrzymali.

Dowody: wyjaśnienia A. K. (1) z postępowania przygotowawczego (k. 620v-621v, k. 626-627), zeznania H. J. (k. 6425-5425v, k. 611v), dokumentacja kredytowa dot. A. K. (1) (k.613-616), historia choroby (k. 6699-6711), opinia biegłej M. H. z 23 kwietnia 2014 r.(k. 6773-6774).

Czyn z pkt. 28 (pkt. XIII aktu oskarżenia) polegający na kierowaniu popełnieniem czynu zabronionego przez M. B. (1)

G. K. (1) za pośrednictwem nieustalonych osób nawiązał kontakt z M. B. (1). Umówił go z nią jej kolega noszący imię M.. M. rozmawiał wcześniej z M. B. (1) i powiedział jej o możliwości zaciągnięcia pożyczki bankowej. M. B. (1) z uwagi na trudną sytuację finansową była zainteresowana zaciągnięciem pożyczki.

Do spotkania pomiędzy M. B. (1) a G. K. (1) doszło 27 czerwca 2008 r. w okolicy hotelu (...) w B.. G. K. (1) wręczył jej kartkę z danymi firmy (...) i polecił, aby nauczyła się ich na pamięć. Powiedział też, że ma zaciągnąć pożyczkę w kwocie 20000 zł, z czego otrzyma 2000 zł. Następnie G. K. (1) i M. B. (1) udali się na ul. (...) w B. do banku (...) SA. Towarzyszył im nieustalony mężczyzna noszący pseudonim (...).

M. B. (1) weszła do banku zaś G. K. (1) i (...) pozostali na zewnątrz. W banku M. B. (1) realizowała polecenia G. K. (1). Wypełniła wniosek o pożyczkę gotówkową i oświadczenie kredytobiorcy o dochodach. W oświadczeniu wpisała, że jest zatrudniona w firmie (...) i uzyskuje wynagrodzenie w kwocie 1800 zł. Oświadczenie było sprzeczne z prawdą, gdyż M. B. (1) nie pracowała w tej firmie. Złożyła je po to, aby wprowadzić pracowników banku w błąd dotyczący jej zdolności do spłaty pożyczki wraz z odsetkami i w ten sposób doprowadzić ich do zawarcia umowy i wypłacenia kwoty pożyczki.

Obsługujący M. B. (1) pracownik banku poprosił, aby przyszła za godzinę. M. B. (1) wyszła z banku około godziny 14 i razem z G. K. (1) i jego kolegą udała się do parku. Do banku wróciła około godziny 14.30. Pracownicy banku nie zawarli z nią umowy pożyczki. Kiedy wróciła do banku czekali na nią funkcjonariusze Policji, którzy zatrzymali ją. Zatrzymano również G. K. (1).

Dowody: wyjaśnienia i zeznania M. B. (1)(k. 2340-2341 , k. 4374, zeznania 6057-6059), zeznania I. Z.(k. 6621, k. 2306v), protokół zatrzymania osoby G. K. (1)(k.2298), protokół zatrzymania rzeczy – dokumentacja (...)dot. M. B. (1)(k.2300-2305), protokół przeszukania osoby M. B. (1)(k.2308-2309), protokół przeszukania osoby G. K. (1)(k.2113-2117), protokół użycia urządzenia kontrolno pomiarowego (k.2318), protokół przeszukania mieszkania G. K. (1)(k.2321-2325), protokół zatrzymania rzeczy od M. B. (1)(k.2325-2327), protokół oględzin telefonu zabezpieczonego od M. B. (1)(k.2360-2365).

Dowody

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów wymienionych w toku dotychczasowego wyводу. Szczegółowa analiza dowodów będzie miała miejsce w częściach dotyczących poszczególnych czynów.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony G. K. (1) przyznał się do popełnienia czynów polegających na wystawieniu zaświadczeń o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia i przekazaniu ich W. I., i K. Z. (1). Nie przyznał

się do popełnienia przestępstw wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1), A. P. (1) i K. R. (1) oraz A. K. (1). Częściowo przyznał się do popełnienia przestępstwa wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1).

Oskarżony R. O. (1) przyznał się do dokonania przestępstwa oszustwa. Nie przyznał się do nakłaniania A. M. (3) do popełnienia przestępstwa.

Wyjaśnienia, które składali oskarżeni zostaną szczegółowo omówione w częściach dotyczących poszczególnych czynów.

Sąd zważył, co następuje:

Odnośnie czynu z pkt. 1 (pkt. IX aktu oskarżenia) – czynu popełnionego wspólnie i w porozumieniu z W. I.

Dowodami potwierdzającymi winę G. K. (1) są częściowo jego wyjaśnienia, zeznania i wyjaśnienia W. I. dokumenty nadesłane przez bank oraz opinia biegłego z zakresu badania dokumentów. G. K. (1) częściowo przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Twierdził, że wypisał zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia W. I., który był jego kolegą. W. I. prosił o to, by go zatrudnić, jednak wobec odmowy poprosił o wystawienie zaświadczenia. G. K. (1) nie otrzymał niczego w zamian za jego wystawienie (**k. 2508v, k. 2352**). Podobnej treści wyjaśnienia złożył w toku posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania (**k. 2353**). Twierdził też, że nie wiedział, że wystawianie zaświadczeń osobom zatrudnionym nielegalnie jest sprzeczne z prawem (**k. 3901**).

Wyjaśnienia oskarżonego są wiarygodne jedynie w zakresie w jakim potwierdził wystawienie zaświadczenia. Okoliczności w jakich do tego doszło przedstawił sprzecznie z prawdą. W tym zakresie Sąd oparł swoje ustalenia faktyczne o wyjaśnienia i zeznania świadka W. I.. Świadek twierdził, że G. K. (1) poznał podczas spotkania w sprawie zatrudnienia. Podczas tego spotkania G. K. (1) wystawił mu zaświadczenie w celu zakupu sprzętu RTV w systemie ratalnym. Sąd dał wiarę tym wyjaśnieniom, ponieważ świadek szczegółowo opisał okoliczności w jakich poznał G. K. (1). Wyjaśnienia złożone przez świadka (przesłuchanego w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego) zawierają szereg szczegółów dotyczących okoliczności w jakich świadek poznał oskarżonego i motywów zaciągnięcia kredytu. Świadek nie dążył do umniejszenia swojej odpowiedzialności. Obciążając oskarżonego obciążał również siebie. Należy podkreślić, że W. I. nie znał oskarżonego dobrze. W celu identyfikacji osoby, która wystawiła mu zaświadczenie konieczne było w toku śledztwa okazanie mu wizerunku osoby. Przeczy to twierdzeniom oskarżonego, jakoby W. I. był jego kolegą, a motywem wystawienia zaświadczenia miała być chęć pomocy.

Dlatego Sąd dał wiarę wersji przedstawionej przez świadka, odmawiając zarazem wiary lakonicznym wyjaśnieniom oskarżonego.

Kserokopia dokumentacji bankowej potwierdza fakt złożenia przez W. I. wniosku o kredyt, zawarcie umowy kredytowej jak również fakt posłużenia się przez świadka zaświadczeniem potwierdzającym jego zatrudnienie w zakładzie (...).

Opinia biegłego z zakresu badania pisma wskazuje wykonawcę zapisów widniejących na zaświadczeniu – wszystkie wykonał G. K. (1). Znajdująca się na nim pieczętka była oryginalna (**k. 2729-2730 i k. 2862-2863**).

Informacja nadesłana z banku (...) wskazuje na to, że do dnia cesji wierzytelności na inny podmiot tj. do 28 września 2006 r. na poczet kredytu zaciągniętego przez W. I. nie wpłynęła żadna wpłata (**k. 1335**).

Powyższe dowody wzajemnie się uzupełniają. W zestawieniu z wyjaśnieniami i zeznaniami W. I. jednoznacznie potwierdzają winę oskarżonego, który nie tylko pomógł w popełnieniu przestępstwa, ale był jego inicjatorem, odgrywając istotną rolę w jego popełnieniu.

Odnośnie czynu z pkt. 3 (pkt. XVI aktu oskarżenia) polegającego na udzieleniu pomocy do przestępstwa Z. J. (1)

Wina oskarżonego w zakresie czynu przypisanego mu w pkt. 3 nie budzi wątpliwości. G. K. (1) nie negował faktu wystawienia zaświadczenia, w swoich wyjaśnieniach po okazaniu zaświadczenia opisał okoliczności, w jakich je wystawił (**k. 2508**).

Z. J. (1) dwukrotnie opisywał w jaki sposób uzyskał zaświadczenie. Składając wyjaśnienia w charakterze podejrzanego twierdził, że otrzymał je od któregoś z pracowników zatrudnionych na budowie przez G. K. (1). W toku rozprawy zeznał jednak, że zaświadczenie wystawił G. K. (1). Zgodne z prawdą są zeznania złożone w czasie rozprawy. Zeznania Z. J. (1) i wyjaśnienia G. K. (1) wzajemnie się potwierdzają. G. K. (1) nie miał powodu, aby obciążać siebie bezzasadnie. Dlatego należało uznać, że przyznając się do wystawienia zaświadczenia i przekazania go bezpośrednio Z. J. (1) złożył wyjaśnienia zgodne z prawdą. Z. J. (1) składając wyjaśnienia w swojej sprawie starał się chronić G. K. (1) przed odpowiedzialnością karną i dlatego początkowo twierdził, że zaświadczenie otrzymał od innej osoby. Wyjaśnienia te są nielogiczne – Z. J. (1) nie wyjaśnił, dlaczego zaświadczenie wystawione na jego nazwisko i wypełnione przez G. K. (1) miała mu przekazać inna niż oskarżony osoba. Wobec tego Sąd odmówił wiary tym wyjaśnieniom.

Opinia biegłego z zakresu badania pisma potwierdza, że zapisy na zaświadczeniu zostały wykonane przez G. K. (1), pieczętka na zaświadczeniu z nazwą zakładu była oryginalna. Jedynie podpis „Z. J. (1)” został wykonany przez Z. J. (1) (pkt. 8, k. 2729 i k. 2862).

Inne dowody mają znaczenie jedynie pomocnicze. Dokumentacja kredytowa potwierdza fakt zawarcia przez Z. J. (1) umowy kredytowej i wypłacenia kwoty kredytu, zaś informacja nadesłana z banku (...) wskazuje na to, że do dnia cesji wierzytelności na inny podmiot tj. do 28 września 2006 r. na poczet kredytu zaciągniętego przez Z. J. (1) dokonano czterech wpłat w łącznej wysokości 665,30 zł (**k. 1335-1136**).

Reasumując, nie ulega wątpliwości, że G. K. (1) swoim zachowaniem ułatwił Z. J. (1) wyłudzenie kredytu. Nie był natomiast współsprawcą popełnionego przestępstwa. Sąd zmienił opis czynu przypisanego oskarżonemu, mając na uwadze, że zgodnie z przyjętą przez polski Kodeks karny teorią zjawiskowych form przestępstwa, odpowiedzialność karna osób współdziałających w popełnieniu przestępstwa jest od siebie niezależna. Osoba udzielająca pomocy w popełnieniu przestępstwa nie ponosi odpowiedzialności za udział w przestępstwie sprawy wykonawczego, a jedynie za ułatwienie mu popełnienia przestępstwa. Wobec powyższego należało zmienić opis czynu przypisanego G. K. (1) ograniczając go do czynności, które wykonał oskarżony i zarazem pomijając te czynności, które wykonywał sprawca wykonawczy. Zachowanie oskarżonego sprowadzało się do wystawienia zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia i przekazaniu go Z. J. (1), ze świadomością, że ten zamierzał je wykorzystać do popełnienia przestępstwa oszustwa. Do tych czynności ograniczono opis przypisanego oskarżonemu czynu zabronionego.

Odnośnie czynu z pkt. 4 (pkt. XV aktu oskarżenia) polegającego na udzieleniu pomocy do przestępstwa L. G. (1)

Dowodem potwierdzającym popełnienie przez G. K. (1) przestępstwa polegającego na ułatwieniu L. G. (1) wyłudzenia kredytu gotówkowego są przede wszystkim wyjaśnienia oskarżonego. G. K. (1) wyjaśnił, że znał L. G. (1), który poprosił go o wystawienie zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia. L. G. (1) nigdy nie był przez niego zatrudniony. Zgodził się wystawić mu zaświadczenie traktując to jako koleżeńską przysługę. Nie pamiętał do czego to zaświadczenie było potrzebne L. G. (1) (**k. 2508**). Nie ma powodu, aby kwestionować wiarygodność wyjaśnień oskarżonego. Na wstępie warto zaznaczyć, że G. K. (1) musiał wiedzieć, że zaświadczenie, które przekazywał L. G. (1) miało posłużyć do wprowadzenia innej osoby w błąd i dokonania przestępstwa oszustwa. Tego rodzaju zaświadczenia wymagane są bowiem przez instytucje zajmujące się udzielaniem kredytów i pożyczek a także przez niektóre przedsiębiorstwa świadczące usługi telekomunikacyjne. Stałe zatrudnienie i wysokość osiąganego wynagrodzenia są bowiem istotne dla oceny, czy strona umowy, będzie mogła wywiązać się z zaciągniętych zobowiązań. Oskarżony mógł nie wiedzieć, czy L. G. (1) zamierzał ubiegać się o kredyt, czy też zawrzeć umowę z którymś z operatorów telefonii komórkowej, ale z pewnością jako osoba mająca pewne doświadczenie życiowe zdawał sobie sprawę, że L. G. (1) zamierzał wykorzystać zaświadczenie w celu popełnienia przestępstwa. Twierdzenie, że oskarżony nie pamiętał do czego miało służyć wystawiane przez niego zaświadczenie należało traktować jako deklarację braku wiedzy co do

szczegółów planowanego przez L. G. (1) przestępstwa, a nie nieświadomość tego, że L. G. (1) zamierzał je wykorzystać do popełnienia oszustwa. W pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonego nie budzą wątpliwości. G. K. (1) nie miał powodów, aby obciążać siebie fałszywie. Ponadto treść jego wyjaśnień znalazła potwierdzenie w innych dowodach.

Takim dowodem jest przede wszystkim opinia biegłego z zakresu badania pisma (**pkt. 7, k. 2728 i k. 2861-2862**). Wynika z niej, że zapisy na zaświadczeniu zostały wykonane przez G. K. (1) z wyjątkiem podpisu L. G. (1). Pieczętka na zaświadczeniu z nazwą zakładu była oryginalna. Opinia potwierdza zatem wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim dotyczyły autorstwa wystawionego zaświadczenia.

Z kolei informacja ZUS Oddziału Wojewódzkiego w B. wskazuje na to, że G. K. (1) nie zgłosił L. G. (1) do ubezpieczenia społecznego (**k. 1474**). Informacja potwierdza to, że L. G. (1) nie był przez oskarżonego zatrudniony, a co za tym idzie wystawione przez niego zaświadczenie poświadczало nieprawdę.

Pozostałe dowody miały znacznie jedynie pomocnicze. Kserokopia dokumentacji bankowej (...) Bank dotycząca L. G. (1) potwierdza fakt zaciągnięcia przez niego kredytu i posłużenia się w tym celu zaświadczeniem wystawionym przez oskarżonego (**k. 1352-1358**), natomiast informacja nadesłana z banku (...) wskazuje na to, że do dnia cesji wierzytelności na inny podmiot tj. do 28 września 2006 r. na poczet kredytu zaciągniętego przez L. G. (1) dokonano zaledwie trzech wpłat (**k. 1335**).

Powyższe dowody jednoznacznie świadczą o tym, że G. K. (1) swoim zachowaniem świadomie ułatwił L. G. (1) popełnienie przestępstwa oszustwa. Okoliczności w jakich popełnił przestępstwo są analogiczne do tych, które zaistniały w przypadku przestępstwa polegającego na udzieleniu pomocy Z. J. (1). Argumenty przemawiające za zmianą opisu czynu przypisanego Z. J. (1) w pełni odnoszą się również do zmiany opisu czynu polegającego na udzieleniu pomocy w popełnieniu przestępstwa L. G. (1).

Odnośnie czynu z pkt. z pkt. 5 (pkt. XVII aktu oskarżenia) polegającego na udzieleniu pomocy do przestępstwa Z. J. (1)

Zgromadzone w sprawie dowody jednoznacznie potwierdzają popełnienia przez oskarżonego G. K. (1) przestępstwa polegającego na udzieleniu Z. J. (1) pomocy w popełnieniu przestępstwa oszustwa. G. K. (1) rozpoznał własne pismo na zaświadczeniu i wyjaśnił, że wystawił je, ponieważ Z. J. (1) ponownie go o to poprosił. Powiedział mu, że potrzebuje więcej pieniędzy, a poprzednią pożyczkę spłaca (**k. 2509**).

Z. J. (1) przesłuchiwany dwukrotnie w sposób odmienny opisywał okoliczności w jakich uzyskał zaświadczenie. Składając wyjaśnienia w charakterze podejrzanego twierdził, że otrzymał je od kogoś z pracowników zatrudnionych na budowie przez G. K. (1). Pracownik ten wypisał je w jego obecności. G. K. (1) nie wystawił zaświadczenia (**k. 1872**). W toku rozprawy zeznał jednak, że zaświadczenie wystawił G. K. (1) (**k. 5993**). Zgodne z prawdą są zeznania złożone w czasie rozprawy. Składając wyjaśnienia Z. J. (1) najwyraźniej dążył do uchronienia oskarżonego przed odpowiedzialnością karną. Wyjaśnienia są sprzeczne nie tylko z wyjaśnieniami oskarżonego, ale również z dowodem o charakterze obiektywnym jakim jest opinia biegłego z zakresu badania pisma, która potwierdza, że zapisy na zaświadczeniu zostały wykonane przez G. K. (1), pieczętka na zaświadczeniu z nazwą zakładu była oryginalna. Jedynie podpis „Z. J. (1)” został wykonany przez Z. J. (1) (**pkt. 10, k. 2728 i k. 2863**). Wobec ich sprzeczności z innymi dowodami należało odmówić im wiary.

Natomiast zeznania Z. J. (1) złożone w toku rozprawy i wyjaśnienia G. K. (1) wzajemnie się potwierdzają. G. K. (1) nie miał powodu, aby obciążać siebie bezzasadnie. Dlatego należało uznać, że przynajmniej do wystawienia zaświadczenia i przekazania go bezpośrednio Z. J. (1) złożył wyjaśnienia zgodne z prawdą.

Inne dowody mają znaczenie jedynie pomocnicze. Dokumentacja kredytowa potwierdza fakt zawarcia przez Z. J. (1) umowy kredytowej i wypłacenia kwoty kredytu, a także okoliczność, że Z. J. (1) zawierając z bankiem tę umowę posłużył się przekazaniem mu przez oskarżonego potwierdzającym nieprawdę zaświadczeniem (**k. 1552-1556**). Informacja nadesłana z banku (...) SA wskazuje na to, że Z. J. (1) nie wywiązywał się z zawartej umowy, co stało się

przyczyną jej wypowiedzenia. Do dnia 10 marca 2008 spłacił jednak część zaciągniętego kredytu w kwocie 20208, 60 zł (**k. 1569**). Nie można tego uznać za wywiązanie się z umowy, bowiem Z. J. (1) powinien był spłacić kredyt wraz z odsetkami do dnia 18 kwietnia 2006 r. Warto też zaznaczyć, że kwota kapitału wynosiła 3000 zł (**k. 1552**). Z. J. (1) nie spłacił więc nawet całego kapitału.

Powyższe okoliczności potwierdziła również K. D. (1), która ponadto zeznała, że 1 marca 2011 r. nastąpiło połączenie spółek (...)SA i (...)Bank. (...) Bank przejął wszystkie prawa i obowiązki (...)(**k. 1559-1660, k. 6620**).

Reasumując, nie ulega wątpliwości, że G. K. (1) swoim zachowaniem ułatwił Z. J. (1) wyłudzenie kredytu. Podobnie jak w przypadku poprzedniego przestępstwa nie był jego współsprawcą. Sąd zmienił opis przypisanego oskarżonemu czynu ograniczając go do czynności, które wykonał oskarżony i zarazem pomijając te czynności, które wykonywał sprawca wykonawczy. Przemawiały za tym argumenty powołane w części uzasadnienia dotyczącego czynu z pkt. 3 wyroku.

Odnośnie czynu z pkt. 8 (pkt. X i XI aktu oskarżenia) czynu na udzieleniu pomocy do przestępstwa K. Z. (1)

Odnośnie czynu polegającego na udzieleniu pomocy do przestępstwa K. Z. (1) oskarżony G. K. (1) początkowo wyjaśnił, że treść pieczętki na okazanym mu zaświadczeniu jest zgodna z treścią pieczętki jego zakładu, ale przeczył temu, że wystawił zaświadczenie o zatrudnieniu K. Z. (1) (**k. 2508**). Podobnej treści wyjaśnienia złożył odnośnie drugiego z okazanych mu zaświadczeń wystawionych na nazwisko K. Z. (1) (**k. 2508v**). Później wyjaśnił, że K. Z. (1) zamierzał „coś na raty wziąć” i poprosił go o zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia. Pomimo, że nie zatrudniał K. Z. (1) dał mu dwa lub trzy druczki (**k. 2352**). Podobnej treści wyjaśnienia złożył w toku posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania (**k. 2353**).

W podobny sposób okoliczności te opisał K. Z. (1) w swoich wyjaśnieniach. Powiedział jednak, że nigdy nie pracował w zakładzie G. K. (1) (**k. 1858**). Podczas rozprawy K. Z. (1) stwierdził, że druki zaświadczeń otrzymał od G. K. (1), ale odmiennie niż wcześniej zeznawał, że był zatrudniony przez G. K. (1) jako pomocnik budowlany (**k. 6126-6127**).

Nie ulega wątpliwości, że K. Z. (1) zwrócił się o druki zaświadczeń do G. K. (1) i otrzymał je od niego. Wynika to nie tylko ze złożonych przez świadka zeznań i wcześniejszych wyjaśnień, ale również wyjaśnień samego oskarżonego. W tym zakresie zeznania świadka i wyjaśnienia oskarżonego są ze sobą zgodne.

Odnośnie okoliczności zatrudnienia K. Z. (1) przez G. K. (1), to należało dać wiarę wyjaśnieniom składanym przez K. Z. (1) podczas przesłuchania go w charakterze podejrzanego. Również w tym wypadku wyjaśnienia K. Z. (1), który twierdził, że nie był zatrudniony przez G. K. (1) są zgodne z wyjaśnieniami oskarżonego, twierdzącego, że go nie zatrudniał.

Zeznania złożone przez świadka na tę okoliczność w trakcie rozprawy były natomiast fałszywe. Świadek chciał przedstawić G. K. (1) w korzystnym świetle i dlatego twierdził, że był przez niego zatrudniony. Rozbieżność pomiędzy odczytanymi wyjaśnieniami a złożonymi zeznaniami tłumaczył naciskami ze strony funkcjonariuszy Policji. Nie potrafił jednak w żaden sposób sprecyzować, na czym zmuszanie go do złożenia wyjaśnień obciążających oskarżonego miało polegać. Twierdzenia te są nielogiczne. Gdyby funkcjonariusze Policji zmuszali świadka do składania fałszywych zeznań, z pewnością świadek by to pamiętał, bo bycie zmuszonym do czegoś w toku przesłuchania wiąże się z silnymi i zarazem przykrymi emocjami. Dlatego Sąd ustalił, że K. Z. (1) nie był zatrudniony w Zakładzie (...).

Pozostałe okoliczności opisane przez świadka dotyczące sposobu wykorzystania zaświadczeń nie budzą wątpliwości. K. Z. (1) w toku postępowania karnego prowadzonego w jego sprawie złożył wyjaśnienia, które były niekorzystne dla niego samego. Wyjaśnił, że dwukrotnie wykorzystał zaświadczenia – raz w banku, próbując zaciągnąć kredyt, drugi raz zawierając umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Z jego wyjaśnień jednoznacznie wynikało, że posłużył się zaświadczeniami, które uprzednio zostały sfalszowane. Świadek nie miał powodów, aby obciążać siebie czynami zabronionymi, których nie popełnił. Ponadto fakt wykorzystania fałszywych zaświadczeń sporządzonych na

druku przekazanych przez G. K. (1) potwierdza dokumentacja kredytowa (**k. 1559-1562**) oraz dokumenty dołączone do zawiadomienia o przestępstwie złożonego przez (...) SA (**k. 1759**). Potwierdzają to również zeznania A. J., która ponadto wskazała jakie szkody poniósł (...) SA (**k. 1764v-1765**). Okoliczność, posłużenia się przez K. Z. (1) zaświadczeniem wystawionym przez G. K. (1) w G. Banku potwierdziła zeznaniami A. P. (3). Wynika z nich, że pomimo przedstawienia zaświadczenia K. Z. (1) kredytu nie udzielono (**k. 1557v-1558**).

Istotnym dowodem w sprawie jest opinia biegłego z zakresu badania dokumentów. Wynika z niej, że zaświadczenia, które znalazły się w posiadaniu G. K. (1) nie zostały wystawione przez niego. Nie był on autorem zapisów ręcznych na drukach zaświadczeń. Oryginalna była natomiast pieczętka z nazwą zakładu pracy (**k. 2873, k. 2878-2879**).

G. K. (1) wiedział o tym, że K. Z. (1) zamierzał wykorzystać przekazane mu druki zaświadczeń do uzyskania kredytu. Wiedział również o tym, że K. Z. (1), aby się nimi posłużyć będzie musiał wcześniej je wypełnić i sfalszować jego podpis. Ułatwił K. Z. (1) dokonanie przestępstw fałszerstwa i oszustwa.

Sąd zmienił opis czynu przypisanego oskarżonemu. Podobnie jak w przypadku czynów przypisanych oskarżonemu w związku z przestępstwami popełnionymi przez Z. J. (1) i L. G. (1) należało go ograniczyć do tych czynności, które wykonał sam oskarżony, pomijając zachowanie K. Z. (1).

Odnosnie czynu z pkt. 10 (pkt. II aktu oskarżenia) na popełnieniu przestępstwa wspólnie i w porozumieniu z R. O. (1)

Dowodami winy oskarżonych są częściowo ich wyjaśnienia, a także dokumentacja bankowa pożyczki zaciągniętej przez R. O. (1) oraz opinia biegłego z zakresu badania dokumentów.

R. O. (1) nie przeczył zaciągnięciu pożyczki w Banku (...) SA. Twierdził jednak, że czasie gdy ją zaciągnął był zatrudniony przez G. K. (1). Nie pamiętał, czy był zatrudniony na podstawie umowy o dzieło, czy umowy o pracę. Pracował jednak krótko – około dwóch tygodni. Później porzucił pracę. W czasie, gdy zaciągał pożyczkę miał jednak możliwość jej spłaty. Nie spłacał jej z powodu braku pracy i odbywania kary pozbawienia wolności (**k. 4976-4977**). Przesłuchany ponownie w postępowaniu przygotowawczym potwierdził wcześniejsze wyjaśnienia (**k. 5402**). Przesłuchany po raz pierwszy w trakcie rozprawy w sprawie (...) wyjaśnił, że o możliwości zaciągnięcia kredytu dowiedział się od A. P. (1). Kredyt zaciągnął sam. U G. K. (1) w 2007 r. pracował krótko około miesiąca, czytał wystawione zaświadczenie. Nie pamiętał co było napisane odnośnie okresu pracy i jej rodzaju. Nie pracował przez cały miesiąc. Zrezygnował z pracy z powodów osobistych. Pracował codziennie po 8 godzin. Wynagrodzenie płacono mu za godzinę pracy (**k. 5804-5806**).

W toku rozprawy w niniejszej sprawie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Potwierdził wcześniejsze wyjaśnienia. Odpowiadając na pytania wyjaśnił, że o możliwości wzięcia kredytu dowiedział się od A. P. (1). A. P. (1) się chwalił tym w C.. Zaproponował mu wzięcie kredytu, niczego mu jednak nie obiecywał, nie odegrał roli, poza tym, że się chwalił. R. O. (1) w tym czasie nie miał pieniędzy, ponieważ zakończył odbywanie kary pozbawienia wolności. Odnosnie zatrudnienia wyjaśnił, że był w tym czasie zatrudniony przez G. K. (1) jako glazurnik. Nie pamiętał, czy zawarł umowę o pracę, czy umowę o dzieło (**k. 5887-5889**).

Oskarżony G. K. (1) w toku postępowania przygotowawczego twierdził, że nic mu nie mówił nazwisko O. (**k. 2509**). Jednak w trakcie rozprawy wyjaśnił, że wcześniej nie znał nazwisk wszystkich osób, które zatrudniał. R. O. (1) pracował w jego zakładzie, ale nie znał jego nazwiska (**k. 5887**).

Wyjaśnienia złożone przez oskarżonych w toku postępowania przygotowawczego są ze sobą sprzeczne. R. O. (1) twierdził, że był zatrudniony przez G. K. (1), a G. K. (1) temu przeczył. Gdyby G. K. (1) rzeczywiście zatrudniał R. O. (1) nie miałby powodów, aby zatajać tę okoliczność. Byłaby to bowiem okoliczność dla niego korzystna – zaświadczenie, którym posłużył się R. O. (1) nie potwierdzałoby nieprawdy. Skoro oskarżony przeczył nie tylko zatrudnianiu R. O. (1), ale w ogóle jakiegokolwiek znajomości z nim, to najwyraźniej chciał zataić fakt wystawienia zaświadczenia o

zatrudnieniu R. O. (1). W toku przesłuchania G. K. (1), okazywano mu szereg dokumentów, wśród których nie było jednak zaświadczenia wystawionego R. O. (1). G. K. (1) mógł zatem liczyć na to, że nie został ujawniony fakt jego wystawienia i dlatego przeczył i wystawieniu zaświadczenia i znajomości z drugim z oskarżonych. Gdyby jednak rzeczywiście zatrudnił R. O. (1) nie miałby powodów przeczyć temu faktowi.

W toku rozprawy G. K. (1) nie przeczył już zatrudnieniu R. O. (1), ale twierdził, że nie znał jego nazwiska. Tym wyjaśnieniom przeczy dowód z opinii biegłego. Wynika z niej bowiem, że G. K. (1) własnoręcznie wypełnił rubryki zaświadczenia o zatrudnieniu R. O. (1). W zaświadczeniu wpisał jego imię i nazwisko (**k. 5379**). Nie można zatem dać wiary temu, że G. K. (1) zatrudnił R. O. (1), ale nie znał jego nazwiska. Wpisał je do zaświadczenia własnoręcznie, więc musiał je znać. Wyjaśnienia złożone w toku rozprawy stanowiły jedynie linię obrony. G. K. (1) wiedział już o tym, że ujawniono fakt wystawienia przez niego zaświadczenia o zatrudnieniu R. O. (1). Znał też wyjaśnienia współoskarżonego. Aby wersję prezentowaną przez R. O. (1) uczynić wiarygodną, dostosował do niej treść swoich wyjaśnień. Wyjaśnienia te są jednak sprzeczne z prawdą.

Wyjaśnienia R. O. (1) w całości należało uznać za sprzeczne z prawdą. Przeczą im bowiem wyjaśnienia G. K. (1) złożone w postępowaniu przygotowawczym.

Analiza wyjaśnień oskarżonych i opinii biegłego z zakresu badania dokumentów prowadzi zatem do wniosku, że G. K. (1) nie zatrudnił R. O. (1). Bez znaczenia jest, czy znał go przed wystawieniem i przekazaniem mu zaświadczenia, natomiast niewątpliwie poznał go najpóźniej w dniu, w którym przekazał mu zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu.

Konsekwencją tego ustalenia jest dalsza konstatacja, że G. K. (1) wystawił R. O. (1) zaświadczenie wyłącznie po to, aby ten mógł się nim posłużyć zaciągając kredyt bankowy. Zaświadczenie miało umożliwić R. O. (1) wprowadzenie pracownika banku w błąd co do faktu zatrudnienia i osiąganego wynagrodzenia. Obaj oskarżeni o tym wiedzieli. Rola G. K. (1) nie kończyła się jednak na wystawieniu zaświadczenia. Z zeznań świadka A. T. wynika, że weryfikowano telefonicznie, czy osoby ubiegające się o kredyt są zatrudnione. Z kolei G. K. (1) wyjaśnił, że telefonowały do niego osoby zatrudnione w bankach i pytały go o to, czy zatrudnia różne nieznanne mu osoby. Potwierdzał zatrudnienie tylko tych osób, którym wystawił zaświadczenia (**k. 2509**). Skoro G. K. (1) wystawiając zaświadczenie R. O. (1) własnoręcznie napisał jego treść, a nie ograniczył się do przekazania mu opieczętowanego blankietu, to należało uznać, że nie ograniczał swojej pomocy do wystawienia i przekazania R. O. (1) zaświadczenia, ale zapewniał również potwierdzenie faktu jego zatrudnienia w razie weryfikacji. Rola G. K. (1) nie polegała wyłącznie na ułatwieniu R. O. (1) wyłudzenia kredytu. G. K. (1) miał również uczestniczyć we wprowadzaniu pracownika banku w błąd, gdyby zaszła taka potrzeba. Można zatem mówić o porozumieniu dotyczącym wspólnego popełnienia przestępstwa.

Reasumując, w świetle omówionych powyżej dowodów, wina obu oskarżonych nie budzi wątpliwości.

Odnosnie czynu z pkt. 12 (pkt. XIV aktu oskarżenia) polegającego na kierowaniu wykonaniem czynu zabronionego przez A. K. (2)

Dowodem winy oskarżonego są przede wszystkim wyjaśnienia A. K. (2). G. K. (1) odnośnie tego czynu nie składał wyjaśnień. Po okazaniu mu dokumentu w postaci zaświadczenia wystawionego na nazwisko A. K. (2) wyjaśnił, że wystawił je osobiście. A. K. (2) zadzwoniła do niego i prosiła go o to. Nie znał jej, ale wystawił zaświadczenie, traktując to jako przysługę wobec osoby, na znajomość z którą A. K. (2) się powoływała. Z A. K. (2) spotkał się w B., przy ul. (...). Nikt jej nie towarzyszył. Wypisał jej zaświadczenie i rozstali się. Nie wie, czy A. K. (2) posłużyła się tym zaświadczeniem (**k. 2507**).

Wyjaśnienia G. K. (1) odnoszą się do innego zaświadczenia niż to, którym posłużyła się A. K. (2) zaciągając kredyt gotówkowy w banku (...) SA w B.. W trakcie zaciągania kredytu w banku (...) SA w dniu 9 października 2007 r. A. K. (2) posłużyła się zaświadczeniem wypisanym przez M. S. (1), a nie G. K. (1). Jednoznacznie potwierdza to opinia biegłego z zakresu badania dokumentów (**k. 2733-2734 i k. 2865-2866**).

W kontekście powołanej powyżej opinii należało uznać, że jedynym dowodem udziału oskarżonego w przestępstwie były wyjaśnienia A. K. (2). A. K. (2) opisała okoliczności w jakich zaciągnęła kredyt w kwocie 10000 zł w niesprecyzowanym bliżej banku. Pojechała tam ze S. K. i G. K. (1). Zaświadczenie o zatrudnieniu przekazał jej G. K. (1), który powiedział jej również, że w tym banku pracuje jego znajoma. G. K. (1) otrzymał pieniądze uzyskane z kredytu (**k. 804**). Wyjaśnienia złożyła 12 października 2007 r., wkrótce po zatrzymaniu. A. K. (2) zeznawała o okolicznościach sprzed 3 dni, które wciąż dobrze pamiętała. Należy podkreślić, że A. K. (2) składając wyjaśnienia we własnej sprawie nie usiłowała uwolnić się od odpowiedzialności karnej kosztem innych osób. Nie przerzucała na nie odpowiedzialności. Obciążając swoimi wyjaśnieniami innych obciążała również siebie.

Wyjaśnienia złożyła w związku z przedstawionym jej zarzutem przestępstwa popełnionego w dniu 11 października 2007 r. Nie tylko przyznała się do popełnienia tego czynu, ale również opowiedziała o innych przestępstwach, w których brała udział wspólnie ze S. K. i jego znajomymi. Jako przedostatnie opisała przestępstwo polegające na wyłudzeniu kredytu w kwocie 10000 zł wspólnie ze S. K. i G. K. (1). Ostatniego przestępstwa usiłowała dokonać 11 października 2007 r. Miało ono polegać na wyłudzeniu kredytu w kwocie 2806,49 zł przeznaczonego na zakup sprzętu komputerowego. Tego dnia wspólnie ze S. K., I. L. i E. G. (1) została zatrzymana. Okoliczności te mają istotne znaczenie dla oceny wiarygodności jej wyjaśnień. Przed zatrzymaniem wymienionych wyżej osób, funkcjonariusze Policji nie wiedzieli o tym, że kredyt gotówkowy udzielony przez bank (...) SA A. K. (2) został przez nią wyłudzony. Pracownicy banku pozytywnie zweryfikowali wniosek o udzielenie kredytu, nie dopatrzyli się żadnych nieprawidłowości w przedłożonym im zaświadczeniu. Kredyt został udzielony zaledwie 3 dni przed zatrzymaniem, więc nie nadszedł jeszcze termin zapłaty pierwszej raty. Niespłacanie kredytu mogłoby budzić podejrzenia, konsekwencją których mogłoby być zawiadomienia o przestępstwie. Skoro jednak nawet pierwsza rata nie była jeszcze wymagalna, to bank nie miał powodów do jakichkolwiek podejrzeń.

Pierwszą osobą, która powiedziała funkcjonariuszom Policji o kredycie w kwocie 10000 zł zaciągniętym w banku przy ul (...) była I. L.. Nie uczestniczyła jednak w tym wyłudzeniu. Nie знаła jego szczegółów. Dowiedziała się o nim od A. K. (2) i S. K. (**k. 797-799 akt sprawy (...) Sądu Okręgowego w Białymstoku**).

A. K. (2) była przesłuchiwana po I. L.. Złożyła wyjaśnienia, w których opisała nie tylko okoliczności przestępstwa, w związku z którym została zatrzymana, ale również udział swój i innych osób w innych przestępstwach. Kiedy składała wyjaśnienia funkcjonariusze Policji nie wiedzieli o udziale G. K. (1) w przestępstwie dokonanym 9 października 2007 r. na szkodę Banku (...) SA. A. K. (2) powiedziała o jego udziale jako pierwsza (**k. 804**). Wprawdzie nazwisko G. K. (1) padło już w czasie przesłuchania I. L., jednak w kontekście innego czynu – przestępstwa oszustwa dokonanego przez J. L., matkę I. L. (**k. 797-799 akt sprawy (...) Sądu Okręgowego w Białymstoku**). Przed przesłuchaniem A. K. (2) funkcjonariusze Policji nie wiedzieli więc o udziale G. K. (1) w tym przestępstwie. Warto też zaznaczyć, że A. K. (2) podała szczegół powtarzany przez szereg innych świadków, którzy dokonywali oszustw pod kierunkiem G. K. (1) – G. K. (1) podobnie jak A. K. (2) tłumaczył im, że w banku, do którego mają się udać pracuje jego znajoma. Zeznawał o tym również R. W. (1).

Wyjaśnienia A. K. (2) zyskują zatem na wiarygodności, bo znajdują pośrednie potwierdzenie w zeznaniach innych świadków. Sposobem działania G. K. (1) było przekonanie innych osób, że ma znajomą pracującą w banku, więc uzyskanie kredytu jest możliwe i bezpieczne.

Inni zatrzymani 11 października 2007 r. – S. K. i E. G. (1) nie powiedzieli niczego na temat udziału G. K. (1) w przestępstwie będącym przedmiotem niniejszych rozważań. E. G. (1) wspominał o nim, nie podając żadnych szczegółów (**k. 808v**), zaś S. K. nic na ten temat nie powiedział (**k. 812**). Podobnie postąpiła M. S. (1) (**k. 818-818v**). Osoby te starały się jednak umniejszać swoją winę, starając się wykazać podrzędną rolę w popełnionym przestępstwie, zatajając jednocześnie część zdarzeń w których brały udział. Ich wyjaśnień nie sposób uznać za szczere i wiarygodne.

W tym stanie rzeczy wyjaśnienia A. K. (2) należało uznać za zgodne z prawdą. Stanowią one nie budzący wątpliwości dowód winy oskarżonego.

Odnośnie czynu z pkt. 14 (pkt. I aktu oskarżenia) polegającego na kierowaniu zorganizowaną grupą

Dowodami świadczącymi o kierowaniu przez G. K. (1) zorganizowaną grupą mającą na celu wyludzanie kredytów i pożyczek są przede wszystkim zeznania i wyjaśnienia A. P. (1). Znajdują one wsparcie w innych dowodach, wyjaśnieniach I. L., a także częściowo w zeznaniach i wyjaśnieniach osób, które zaciągały kredyty i przekazywały G. K. (1) pochodzące z nich pieniądze.

G. K. (1) konsekwentnie nie przyznawał się do udziału w zorganizowanej grupie mającej na celu przestępstwo.

Odnośnie znajomości z A. M. (1) wyjaśnił, że go znał, ponieważ prawdopodobnie kiedyś go zatrudniał. Nie utrzymywał z nim jednak żadnych innych kontaktów (**k. 2509v**). Nie znał T. D., M. K. (2), I. L., J. L., Z. S., Z. A., K. Z. (1), E. G. (2), M. S. (1), K. S. (1), C. W., R. W. (3), M. B. (3), K. S. (2), R. P., G. K. (2), P. M. (1) (**k. 2509-2509v**). Przesłuchiwany ponownie konsekwentnie zaprzeczał znajomości z wymienionymi wyżej osobami (**k. 3388-3389**). Twierdził jednak, że znał J. K., wcześniej kiedyś zatrudniał nielegalnie, nie wystawiał mu jednak żadnych zaświadczeń (**k. 3388**). Znał też A. P. (1), którego również zatrudniał do wykonywania prac budowlanych. Prosił go również o to, aby go podwoził w różne miejsca – najczęściej na różne budowy. Nie płacił mu za to, a jedynie zwracał pieniądze za zużyte paliwo (**k. 3388-3389**). Nigdy A. P. (1) nie woził go jednak do banku w B. lub w innej miejscowości (**k. 3900-3901**).

Znał również A. M. (1), który również u niego pracował. Po zaprzestaniu zatrudniania go spotykał się z nim czasem w mieście. Były to spotkania towarzyskie, pili razem piwo (**k. 3388-3389**). Nigdy nie był z A. M. (1) pod żadnym bankiem, ani w banku w związku z kredytami zaciąganyymi przez inne osoby. Nigdy nie był obecny przy tym, jak A. M. (1) dzielił pieniądze pochodzące z kredytu (**k. 3901**). G. K. (1) stanowczo przeczył temu, że osoby, które zaciągnęły kredyt na podstawie wystawionych przez niego zaświadczeń przekazywały mu część pieniędzy pochodzących z kredytu (**k. 3389**).

Odnośnie pojazdu jakim się poruszał wyjaśnił, że jeździł samochodem marki L.. W 2007 r. kupił samochód marki B., ale szybko wkrótce nastąpiła w nim awaria, więc szybko go sprzedał (**k. 3091**).

Podczas rozprawy zaprzeczył uzyskiwaniu jakichkolwiek korzyści z tytułu zaciągania przez inne osoby kredytów (**k. 5888**).

Wyjaśnienia oskarżonego są jedynie częściowo wiarygodne. Należało dać wiarę temu, że G. K. (1) znał A. P. (1) i A. M. (1). Natomiast odmówić wiary w zakresie charakteru tej znajomości. Za wiarygodne należało również uznać wyjaśnienia oskarżonego, w których przeczył znajomości z T. D., M. K. (2), J. L., Z. S., Z. A., K. Z. (1), E. G. (1), K. S. (1), C. W., R. W. (3), M. B. (3), K. S. (2), R. P., G. K. (2) i P. M. (1). Niewątpliwie natomiast oskarżony znał I. L. i M. S. (1). Wspólnie z M. S. (2) popełnił przestępstwo polegające na kierowaniu wyludzeniem kredytu przez A. K. (2). Z wyjaśnień I. L. wynika, że wiedziała kim jest G. K. (1). Te osoby oskarżony znał, co nie oznacza jednak, że wspólnie z nimi wchodził w skład zorganizowanej grupy mającej na celu przestępstwo.

Na wiarę nie zasługują wyjaśnienia dotyczące meritum stawianego oskarżonemu zarzutu – mianowicie, że nigdy wspólnie z A. M. (1) nie jeździł do banków w związku z kredytami zaciąganyymi przez inne osoby, ani że nie uzyskiwał pieniędzy pochodzących z takich kredytów. Wyjaśnieniom tym przeczy szereg przeprowadzonych w sprawie dowodów.

Przed wszystkim wyjaśnieniom G. K. (1) przeczą wyjaśnienia i zeznania A. P. (1) (**k. 2470v-2473**). A. P. (1) szczegółowo opisał okoliczności w jakich nawiązał współpracę z G. K. (1). Początkowo nie wiedział co jest istotą działalności oskarżonego jednak w listopadzie 2007 r. zorientował się na czym polega proceder organizowany przez G. K. (1), zaakceptował swoją rolę i włączył się w działalność G. K. (1) i A. M. (1). Opisał swoją rolę oraz role pozostałych oskarżonych. Pamiętał poszczególne okazywane mu dokumenty oraz zdarzenia polegające na wyludzeniach kredytów. Nie umniejszał swojego udziału w popełnionych przestępstwach. Nie obciążał pozostałych osób bezzasadnie. Odnośnie przestępstwa polegającego na wyludzeniu kredytu wspólnie z A. W. wyjaśnił, że popełnił je bez wiedzy pozostałych

osób będących członkami grupy, w której uczestniczył. Postawa A. P. (1) pozwala ocenić jego wyjaśnienia jako szczere i wiarygodne.

Należy też podkreślić, że A. P. (1) po złożeniu omówionych powyżej wyjaśnień był konsekwentny co do opisu działań poszczególnych osób. Pomimo, że przyznał się do stawianych mu zarzutów, zaprzeczał udziałowi w niektórych przestępstwach. Dotyczy to w szczególności przestępstwa popełnionego wspólnie z R. O. (1) (**k. 2479-2480**). A. P. (1) rozpoznał też osobę, która używała imienia (...). Z jego wyjaśnień i późniejszych wynika, że był to A. M. (3) (**k. 3958-3959, k. 5997-5998**).

Sąd odmówił natomiast wiary wyjaśnieniom A. P. (1) składanym przez niego w pierwszej fazie śledztwa, wkrótce po jego zatrzymaniu (**k. 72-75v, k. 80-80v, k. 111-112v**). A. P. (1) składał wtedy wyjaśnienia na okoliczność kredytu zaciągniętego przez K. R. (1) i na okoliczność usiłowania wyłudzenia kredytu przez K. R. (1). Nie wymienił G. K. (1) wśród osób, które były zaangażowane w ten czyn. Wymienił inne osoby, jednak w czasie ostatniego z wymienionych wyżej przesłuchań przyznał, że zmyślił okoliczności związane z udziałem innych osób. Podobnej treści wyjaśnienia złożył 30 kwietnia 2008 r. Przyznał, że zna G. K. (1), ale przeczył jego udziałowi w przestępnym procederze (**k. 207v-208**). Wyjaśnienia, te są sprzeczne z późniejszymi wyjaśnieniami, które składał. Również w toku rozprawy A. P. (1) złożył zeznania, w których dokładnie opisał rolę G. K. (1) w poszczególnych przestępstwach. Późniejsze wyjaśnienia znalazły potwierdzenie w innych dowodach o czym była już mowa powyżej. Dlatego wyjaśnienia składane przez A. P. (1), w których przeczył udziałowi oskarżonego w przestępnym procederze uznać należy za próbę uchronienia go przed odpowiedzialnością karną.

Szczątkową wiedzę na temat działalności G. K. (1) posiadała I. L.. Przesłuchana w związku ze stawianymi jej zarzutami złożyła wyjaśnienia również odnośnie innych przestępstw, o których miała wiedzę. Opisała rolę poszczególnych osób, z którymi wyłudzała kredyty. Jednocześnie uważała G. K. (1) za „szefa” innej grupy (**k. 799**).

Sąd odmówił również wiary wyjaśnieniom A. M. (1) (**k. 3969**). Uczestnictwo A. M. (1) zostało potwierdzone nie tylko wyjaśnieniami A. P. (1), ale również wyjaśnieniami M. Ł., R. W. (1) i E. Z. (1). Fakt, że A. M. (1) negował przynależność do grupy zorganizowanej mającej na celu przestępstwo należy tłumaczyć tym, że starał się uniknąć odpowiedzialności karnej i nie chciał potwierdzać dowodów swojej winy.

Sąd zmienił opis przypisanego oskarżonemu G. K. (1) czynu. W świetle aktu oskarżenia w skład grupy, którą kierował G. K. (1) mieli wchodzić A. M. (1), A. P. (1), S. K. i inne ustalone osoby. Sąd ustalił natomiast, że grupa zorganizowana składała się zaledwie z trzech osób tj. kierującego nią G. K. (1), A. M. (1) i A. P. (1). Sąd oparł swoje ustalenia faktyczne w tym zakresie o wyjaśnienia i zeznania A. P. (1), S. K., I. L. i M. S. (1).

A. P. (1), który złożył szczere i obszerne wyjaśnienia, nie wymienił innych członków tej grupy. W szczególności nie znał S. K., który uczestniczył w szeregu podobnych przestępstw. Wyjaśnienia i zeznania S. K. również nie wskazywały na jego udział w grupie przestępczej kierowanej przez G. K. (1).

W ocenie Sądu zarzut kierowania zorganizowaną grupą mającą na celu przestępstwo w skład której wchodzić mieli nie tylko A. P. (1) i A. M. (1), ale również S. K. i osoby z kręgu jego znajomych opierał się o to, że S. K., A. K. (2) i inne osoby korzystały z druków zaświadczeń o zatrudnieniu opatrzonech pieczętą firmową Zakładu (...). Faktem jest, że S. K. i osoby, z którymi popełniał przestępstwa korzystały z zaświadczeń z pieczętą zakładu prowadzonego przez G. K. (1). Jednak S. K. wyjaśnił, że sam opieczętował zaświadczenia pieczętą zawierającą nazwę przedsiębiorstwa oskarżonego. Uczynił to bez wiedzy oskarżonego, korzystając z pieczętki, którą oskarżony woził w samochodzie. Korzystając z nieuwagi G. K. (1) wykorzystał pieczętkę stawiając ją od razu na kilku drukach zaświadczeń. Zeznał również, że jedno z takich opieczętowanych zaświadczeń wykorzystała A. K. (2) (**k. 6659-6660**). Zeznaniami S. K. nie sposób zaprzeczyć, bowiem nie ma dowodów im przeciwnych. S. K. był przez pewien czas zatrudniony przez G. K. (1), więc mógł uzyskać dostęp do jego pieczętki w okolicznościach, o których zeznał. Co więcej G. K. (1) dokonując przestępstw dbał o to, aby pozostawione ślady nie wskazywały bezpośrednio na jego udział. Wykorzystywał dane firm innych niż własna, nie wypisywał zaświadczeń, korzystał z pomocy osób trzecich. Modus operandi polegające na wykorzystaniu pieczętki

własnej firmy odbiega od sposobu jego działania. Powyższe okoliczności przemawiają za tym, aby uznać zeznania S. K. za wiarygodne.

Udziału w grupie, którą kierował G. K. (1) nie potwierdzili M. S. (1), ani E. G. (1) (**6297v, k. 808-80v, k. 846, k. 5499**). I. L. twierdziła wręcz, że kierował on inną grupą (**k. 799 akt sprawy (...) SO w Białymstoku**). M. S. (1) składając wyjaśnienia w dniu 10 marca 2009 r. dwukrotnie wspomniała o G. K. (1). Nie powiedziała jednak niczego, co mogłoby jednoznacznie wskazywać na to, że G. K. (1) i S. K. uczestniczyli w tej samej zorganizowanej grupie przestępczej (**k. 3831, k. 3833**). W swoich wyjaśnieniach z 30 marca 2009 r. powiedziała natomiast, że P. M. (2) wyłudził kredyt posługując się zaświadczeniem o zatrudnieniu w Zakładzie (...). G. K. (1) miał być przy tym obecny i P. M. (2) miał mu dać 1000 zł. M. S. (1) nie знаła natomiast ani A. M. (1), ani A. P. (1) (**k. 3857**).

P. M. (2) wyjaśniał odmiennie. Twierdził, że zaświadczenie załatwili mu M. S. (1), S. K. i G. K. (1), ale nie pamiętał komu dał pieniądze. Za najbardziej prawdopodobne uważał, że dał je matce M. S. (1) (**k. 4784**).

Wyjaśnienia M. S. (1) i P. M. (2) nie wskazują jednoznacznie na sprawstwo G. K. (1). Wynika z nich, że mógł pomóc w popełnieniu przestępstwa, ale jego rola pozostaje niejasna.

Reasumując G. K. (1) popełnił wprawdzie jedno przestępstwo wspólnie ze S. K., M. S. (1) i A. K. (2), ale nie brali w nim udziału A. M. (1) i A. P. (1). Fakt popełnienia jednego przestępstwa, nie oznacza, że oskarżonego i inne osoby łączyło przestępne porozumienie dotyczące dalszych przestępstw. Reasumując, S. K. nie był zatem członkiem grupy przestępczej kierowanej przez G. K. (1). Nie były nimi również inne osoby poza A. M. (1) i A. P. (1).

Sąd ustalił, że grupa zorganizowana, która kierował oskarżony istniała począwszy od listopada 2007 r. Wtedy dopiero przystąpił do niej A. P. (1). Wcześniej oskarżony współdziałał jedynie z innymi osobami. Dopiero uświadomienie sobie przez A. P. (1) charakteru działalności i akceptacja swojej roli doprowadziła do sytuacji, w której G. K. (1), A. M. (1) i A. P. (1) zaczęli dokonywać przestępstw w stałej konfiguracji. Od tego momentu rozpoczęli działalność przestępczą jako grupa zorganizowana. Koniec działalności tej grupy wyznacza zatrzymanie A. P. (1), czyli 26 lutego 2008 r. W tym miejscu należy zaznaczyć, że Sąd błędnie określił w wyroku końcową datę działalności zorganizowanej grupy przestępczej na 28 czerwca 2008 r. Po zatrzymaniu A. P. (1) nie można mówić o zorganizowanej grupie, bowiem brak jest dowodów na to, że w jego miejsce przystąpiła do grupy inna osoba. Skoro grupa liczyła zaledwie trzech członków, to zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie jednego z nich zakończyło jej działalność.

Odnośnie czynu z pkt. 15 (pkt. VIII aktu oskarżenia) polegającego na kierowaniu wykonaniem czynu zabronionego przez A. M. (3)

Oskarżeni G. K. (1) i R. O. (1) nie przyznali się do winy. G. K. (1) wyjaśnił, że nie zna A. M. (3), ani osoby która miała wystawić zaświadczenia, czyli J. N.. Nie pomagał A. M. (3) zaciągać kredytu. Nie wiedział w jaki sposób powstało okazane mu zaświadczenie (**k. 2507**).

Przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym R. O. (1) wyjaśnił, że znał A. M. (3). Nie utrzymywał z nim kontaktów koleżeńskich. Któregoś dnia spotkał A. M. (3) w centrum C.. Powiedział mu o tym, że zaciągnął kredyt. Zaprzeczył temu, że skontaktował A. M. (3) z A. P. (1). W czasie, gdy miało miejsce spotkanie z A. M. (3) wiele osób w C. miało również zaciągnąć kredyty w bankach (**k. 4977**). Przesłuchany ponownie wyjaśnił, że z kredytem zaciągniętym przez A. M. (3) nie miał nic wspólnego, a A. M. (3) wiedział co robi (**k. 5402**). Ponadto w toku postępowania sądowego wyjaśnił, że nie miał żadnych kontaktów z A. M. (3). Znał go, ponieważ wcześniej razem pracowali. Nie potrafił wyjaśnić, dlaczego A. M. (3) twierdził, że nakłonił go do zaciągnięcia kredytu (**k. 5805**). W grudniu 2008 r. nie pozostawał w żadnym konflikcie z A. M. (3) (**k. 5806**).

Powyższym wyjaśnieniom Sąd odmówił wiary. Dowodami winy oskarżonych G. K. (1) i R. O. (1) są wyjaśnienia A. P. (1) i A. M. (3). Już na wstępie należy jednak zaznaczyć, że są one częściowo rozbieżne. Rozbieżności nie dotyczą jednak zagadnienia o charakterze zasadniczym, czyli udziału R. O. (1) i G. K. (1) w popełnionym przestępstwie.

Wyjaśnienia A. M. (3) i A. P. (1) były zgodne, co do tego, że R. O. (1) nakłonił A. M. (3) do zaciągnięcia kredytu. A. M. (3) wprawdzie początkowo inaczej przedstawiał przebieg zdarzenia, twierdził, że do zaciągnięcia kredytu nakłonił go mężczyzna z blizną na policzku, którego rysopis odpowiadał wyglądowi G. K. (1). Wybór G. K. (1) miał być podyktowany tym, że spośród obecnych w parku osób był najbardziej trzeźwy (**k. 282v**). Później jednak zmienił treść swoich wyjaśnień. Twierdził, że do zaciągnięcia kredytu nakłonił go R. O. (1), który wcześniej sam zaciągnął kredyt (**k. 290**). Wersję tę świadek potwierdził podczas rozprawy odpowiadając na pytanie obrońcy oskarżonego R. O. (1) (**k. 6054**). Pierwsza z tych dwóch wersji jest sprzeczna z prawdą. G. K. (1) doznał obrażeń policzka, dopiero 9 grudnia 2007 r., czyli następnego dnia po zaciągnięciu kredytu przez A. M. (3). Dowodem tego jest kserokopia Księgi przyjęć i porad ambulatoryjnych Wojewódzkiego Szpitala (...). Wynika z niej, że G. K. (1) udzielono pomocy w związku z raną policzka lewego w dniu 9 grudnia 2007 r. o godzinie 22 (**k. 6208**). A. M. (3) nie został więc nakloniony do zaciągnięcia kredytu przez G. K. (1), bo ten w dniu 8 grudnia 2008 r. nie miał jeszcze blizny na twarzy.

Zgodne z prawdą są późniejsze wyjaśnienia A. M. (3), kiedy twierdził, że do zaciągnięcia kredytu nakłonił do R. O. (1). Wyjaśnienia te znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach A. P. (1). A. P. (1) był osobą, która wypełniła zaświadczenie o zatrudnieniu A. M. (3). Z wyjaśnień A. P. (1) wynika, że R. O. (1) początkowo przyprowadził A. M. (3) do niego. A. P. (1) widząc okazję popełnienia kolejnego przestępstwa zawiadomił o tym G. K. (1), a ten zdecydował, że wspólnie z A. M. (3) popełni przestępstwo. Do dokonania przestępstwa doszło następnego dnia. Opisał również role poszczególnych osób – G. K. (1) i A. M. (1).

Wyjaśnienia A. P. (1) są najbardziej wiarygodnym dowodem w niniejszej sprawie. Jako jedyny uczestnik zdarzenia w sposób logiczny opisał jego przebieg, wskazując role i motywy działania poszczególnych osób. Niewątpliwie lepiej niż A. M. (3) pamiętał okoliczności związane z przestępstwem. A. M. (3) w czasie popełnienia przestępstwa notorycznie nadużywał alkoholu. Pieniądze uzyskane z przestępstwa przeznaczył głównie na zakup alkoholu. Nie może zatem dziwić fakt, że składając zeznania w toku rozprawy nie potrafił podać prawie żadnych szczegółów związanych z popełnionym przestępstwem. W szczególności nie pamiętał roli innych osób. W toku postępowania przygotowawczego był przesłuchiwany po raz pierwszy ponad 6 miesięcy po popełnieniu przestępstwa. Mógł więc pomylić osoby, z którymi się kontaktował, pominać pewne fragmenty, które wydawały mu się nieistotne, np. udział A. P. (1).

A. P. (1) nie taił ani nie umniejszał swojego udziału w zdarzeniu. Nie próbował unikać odpowiedzialności karnej obciążając inne osoby. Jednocześnie jako osoba zaangażowana w przestępny proceder wiedział więcej od A. M. (3). Jako jedyny opisał rolę A. M. (1). Nie miał też podstaw, aby fałszywie obciążać siebie niepopelnionym przestępstwem. Dlatego Sąd za podstawę ustaleń faktycznych przyjął zeznania i wyjaśnienia A. P. (1).

Wyjaśnienia A. P. (1) dowodzą również tego, że przestępstwo, którego sprawcą wykonawczym był A. M. (3) zostało dokonane w ramach działania zorganizowanej grupy mającej na celu przestępstwo a także kierowniczej roli G. K. (1).

Informacja z banku wraz kserokopią dokumentacji kredytowej potwierdza fakt zawarcia umowy i jej warunki. Dokumentacja potwierdza, że oskarżony posłużył się w czasie jej zawierania zaświadczeniem o zatrudnieniu, pomimo, że w tym czasie nie pracował (**k.254-271**). Natomiast zeznania J. N. potwierdzają, że zaświadczenie, którym posłużył się A. M. (3) było sfalszowane. Świadek nie znał A. M. (3) i nie wystawiał zaświadczeń o zatrudnieniu (**k. 6395-6395v, k. 277v-278, k. 502v**.)

Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom G. K. (1) i R. O. (1). Wyjaśnienia R. O. (1) są sprzeczne zarówno z wyjaśnieniami A. M. (3) jak i wyjaśnieniami A. P. (1). Żaden z nich nie miał powodów, aby bezpodstawnie pomawiać go o popełnienie przestępstwa.

Podobnie należy ocenić wyjaśnienia G. K. (1). Wypierał się udziału w przestępstwie, bo chciał uniknąć odpowiedzialności karnej.

Podobnie rzecz się przedstawia, gdy chodzi o ocenę wyjaśnień R. O. (1). Nie przyznawał się do popełnienia przestępstwa i negował swój udział, ponieważ chciał uniknąć odpowiedzialności karnej. Z jego wyjaśnień można

wywnioskować, że miał związek z czynem zabronionym A. M. (3). Wyjaśnił on przecież, że „M. wiedział, co robi”. Nie negował, że informował go o zaciągnięciu kredytu. Wypierał się jednak dalej idącego nakłaniania.

Należy jednak podkreślić, że A. P. (1) i A. M. (3) zgodnie twierdzili, że obaj oskarżeni mieli udział w przestępstwie. Jednocześnie żaden z nich nie krył swojej roli. Ich wyjaśnienia i zeznania są wiarygodnym dowodem przeczącym wyjaśnieniom obu oskarżonych.

Z powyższych przyczyn Sąd uznał za wiarygodne dowody winy oskarżonych, jednocześnie odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Wobec powyższego należało uznać, że wina obu oskarżonych nie budzi wątpliwości.

Odnośnie czynu z pkt. 16 (pkt. VII aktu oskarżenia) polegającego na kierowaniu wykonaniem czynu zabronionego przez K. C.

Oskarżony G. K. (1) nie przyznał się do popełnienia czynu z **pkt. VII aktu oskarżenia (pkt. 16 części rozstrzygającej wyroku)**. Po okazaniu mu zaświadczenia wystawionego na nazwisko K. C., twierdził, że nie zna K. C.. Nie wiedział w jakich okolicznościach powstało okazane mu zaświadczenie. Znał natomiast przedsiębiorcę, który miał je wystawić. Był nim S. J., który zlecał mu wykonanie prac budowlanych jako podwykonawcy (**k. 2507**).

Dowodem winy oskarżonego G. K. (1) w zakresie czynu polegającego na kierowaniu wyłudzeniem kredytu przez K. C. są wyjaśnienia i zeznania A. P. (1), zeznania S. J., A. T. oraz częściowo zeznania K. C..

K. C. lakonicznie opisał okoliczności przestępstwa. Twierdził, że do banku zawiozło go dwóch mężczyzn, ale nie rozpoznał G. K. (1). Zeznał jednak, że po zaciągnięciu pożyczki ponad połowę pieniędzy oddał jednemu z mężczyzn.

A. P. (1) rozpoznał wypełniony przez siebie druk zaświadczenia oraz opisał okoliczności, w jakich je sporządził. Wskazał G. K. (1) jako osobę, która przekazała mu ten druk. G. K. (1) uczestniczył w popełnieniu przestępstwa udając się wraz z K. C. w okolice banku.

A. T. nie pamiętała K. C.. Opisała czynności, które wykonała w związku z zawarciem umowy pożyczki. Na podstawie okazanych jej dokumentów zeznała, że telefonicznie potwierdziła fakt zatrudnienia wnioskującego o udzielenie pożyczki. Z adnotacji znajdującej się na k. 587v wynika, że telefonowała na numer (...). Taki sam numer telefonu widnieje na zaświadczeniu, które przedłożył K. C. (**k. 303-308**). Osoba, z którą rozmawiała przedstawiła się jako S. J. (**k. 410-411**).

S. J. zaprzeczył, by kiedykolwiek zatrudniał K. C. i aby wystawiał mu zaświadczenia o zatrudnieniu. Na okazanym mu zaświadczeniu widniał nieznany mu numer telefonu komórkowego (**k. 366v-367**).

Zeznania A. T. i S. J. prowadzą do wniosku, że na sfalszowanym zaświadczeniu wpisano numer telefonu komórkowego osoby, która w wypadku weryfikacji zatrudnienia K. C. miała je potwierdzić. Nie ma jednoznacznych dowodów wskazujących na to, że rozmówcą A. T. był G. K. (1), ponieważ badania zatrzymanych przy nim telefonów i kart SIM nie doprowadziły do ustalenia numerów abonenckich telefonów i kart SIM (**k. 2368-2379, k. 2384-2389**). Nie ulega jednak wątpliwości, że osoba, z którą rozmawiała A. T. była zaangażowana w popełnienie przestępstwa. Potwierdzają to późniejsze zeznania K. D. (3), która po zatrzymaniu M. C. (1) zeznała, że 27 grudnia 2007 r. w czasie gdy M. C. (1) ubiegał się o kredyt podejrzenia pracownika banku wzbudził fakt, że na zaświadczeniu wystawionym rzekomo przez S. J. widnieje taki sam numer telefonu jak na zaświadczeniu wystawionym rzekomo przez J. G. (**k. 300-301**).

Dokumentacja kredytowa na nazwisko K. C. potwierdza fakt zawarcia umowy i jej warunki. Wskazuje też na treść oświadczeń składanych przez K. C. w czasie ubiegania się o pożyczkę (**k. 583-588**). Wprawdzie A. T. zeznała, że bank nie wymagał od klientów przedkładania zaświadczeń, to jednak nie ulega wątpliwości, że K. C. posłużył się zaświadczeniem. Zaświadczenie to zostało zatrzymane w banku w dniu 27 grudnia 2007 r. (**k. 303-308**).

W ocenie Sądu powyższe dowody wzajemnie się uzupełniają. Nie ulega wątpliwości, że G. K. (1) kierował popełnieniem przestępstwa oszustwa i fałszowania dokumentu popełnionym przez K. C. i A. P. (1). Na jego sprawstwo wskazują nie

budzące wątpliwości wyjaśnienia A. P. (1). Powody, dla których Sąd dał im wiarę zostały już wcześniej omówione i nie ma potrzeby ich powtarzać.

Nie ulega wątpliwości, że oskarżony kierował popełnieniem przestępstwa działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu przestępstwo. Świadczy o tym zaangażowanie jednego z członków grupy – A. P. (1), wcześniejsze przygotowanie odpowiedniego dokumentu oraz zapewnienie pozytywnej telefonicznej weryfikacji przedłożonych przez sprawcę wykonawczego dokumentów.

Wyjaśnieniom G. K. (1) należało odmówić wiary. Oskarżony negował znajomość z K. C., ale nie wyjaśnił dlaczego A. P. (1) miałby go fałszywie pomawiać.

Reasumując, i w tym wypadku wina oskarżonego G. K. (1) została w pełni udowodniona.

Odnośnie czynu z pkt. 17 (pkt. V aktu oskarżenia) polegającego na kierowaniu wykonaniem czynu zabronionego przez M. C. (1)

G. K. (1) nie przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego mu w **pkt. V aktu oskarżenia (pkt. 17 wyroku)**. Twierdził, że nie zna osób wymienionych w zarzucie tj. A. M. (2) i M. C. (1) i nie pamięta, aby sytuacja opisana w zarzucie miała miejsce (**k. 2352**). Podobnej treści wyjaśnienia złożył w toku posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania (**k. 2353**). Wyjaśnienia te podtrzymał po okazaniu mu zaświadczenia, którym posłużył się M. C. (1). Przeczył znajomości z M. C. (1). Twierdził, że wykonywał prace na zlecenie J. G., który prowadził działalność gospodarczą (**k. 2506-2507**). Wyjaśnienia oskarżonego są jednak całkowicie sprzeczne z prawdą. Przeczą im wyjaśnienia M. C. (1) i A. P. (1), które znalazły częściowe potwierdzenie w innych dowodach.

M. C. (1) został zatrzymany na gorącym uczynku i po raz pierwszy składał wyjaśnienia następnego dnia po popełnieniu przestępstwa. Twierdził, że A. M. (2) po tym jak zgodził się popełnić przestępstwo zadzwonił do kolegi, do którego zwracał się (...). Jednym z mężczyzn, z którymi spotkali się przy dworcu PKS był właśnie G.. To on tłumaczył mu, co miał powiedzieć w banku. A. M. (2) dzwonił też z banku do G., aby ustalić nazwę ulicy, której nie pamiętał (**k. 330-331**). W toku kolejnych przesłuchań konsekwentnie utrzymywał, że w przestępstwie brał udział G. K. (1) (**k. 345, 492v-493v, 5456**). Podobnej treści, choć znacznie mniej szczegółowe zeznania złożył podczas rozprawy (**k. 6661-6662**). Wyjaśnienia składane przez M. C. (1) były bardzo szczegółowe. W toku przesłuchania w dniu 14 maja 2008 r. M. C. (1) okazano tablicę z wizerunkiem czterech osób, wśród których rozpoznał G. K. (1) (**k. 493**).

Wyjaśnienia M. C. (1) znajdują pełne potwierdzenie w wyjaśnieniach A. P. (1). A. P. (1) opisał okoliczności zdarzenia, w których uczestniczył. Jego wyjaśnienia wskazują na udział G. K. (1), A. M. (1) i jego własny w popełnionym przestępstwie. Stanowią też dowód kierowniczej roli, jaką pełnił G. K. (1) (**k. 2471v-2472**).

Istotne znaczenie mają też zeznania J. S. (1) i K. D. (3). Opisały one zgodnie okoliczności w jakich doszły do wniosku, że M. C. (1) usiłuje dokonać przestępstwa (**k. 300-302, k. 369v-370**).

Protokół zatrzymania rzeczy i zatrzymane dokumenty wskazują, że M. C. (1) złożył wniosek o udzielenie mu pożyczki gotówkowej w kwocie 15000 zł i posłużył się przy tym sfałszowanym zaświadczeniem (**k. 303-308**).

J. G. zaprzeczył, aby kiedykolwiek zatrudniał M. C. (1). Stwierdził również, że okazane mu zaświadczenie nie zostało przez niego napisane, ani że nie posiadał telefonu o numerze wskazanym w zaświadczeniu (**k. 6396, k. 325v-327v**).

Częściowo wiarygodne są wyjaśnienia i zeznania A. M. (2). Nie budzą wątpliwości wyjaśnienia złożone przez A. M. (2) w dniu 11 marca 2008 r. Ich treść jest zgodna z wyjaśnieniami M. C. (1) i A. P. (1). Podał szereg szczegółów nie tylko istotnych dla rozstrzygnięcia w sprawie, ale również drugorzędnych, dotyczących np. zakupu papierosów i biletu dla M. C. (1). Szczegóły te są zbieżne z tym co podał M. C. (1). Warto dodać, że A. M. (2) opisał wtedy w jakich okolicznościach poznał G. K. (1) oraz, że prosił on go o znalezienie osoby, która dotychczas nie zaciągała kredytu. Ponadto opisał okoliczności popełnienia przestępstwa wspólnie z M. C. (1) (**k. 407-409v**).

W pozostałych przypadkach A. M. (2) zatajał fakt uczestnictwa G. K. (1) i innych osób w popełnionym przestępstwie. Jego wyjaśnienia są sprzeczne zarówno z zeznaniami i wyjaśnieniami M. C. (1) jak i z wyjaśnieniami A. P. (1). Nie ulega wątpliwości, że A. P. (1) wypełnił zaświadczenie o zatrudnieniu M. C. (1), a A. M. (2) nie wyjaśnił w jaki sposób jego kolega to zaświadczenie uzyskał. A. M. (9) początkowo przeczył temu, że telefonował z banku do kogokolwiek, później tłumaczył, że zadzwonił do G. K. (1) omyłkowo. Te wyjaśnienia i zeznania należało uznać za nielogiczne, sprzeczne z innymi dowodami i odmówić im wiary (k. 6117-9118, k. 333v, k. 352-353, 354, 425v-426, k. 2444-2545).

Reasumując, wskazane powyżej dowody jednoznacznie potwierdzają fakt popełnienia przestępstwa zarówno przez M. C. (1) jak i przez członków grupy zorganizowanej w skład której wchodził między innymi G. K. (1) oraz kierowniczą rolę tego oskarżonego. Jego wyjaśnienia w świetle powyższych dowodów jawią się jako próba obrony obliczona na uniknięcie odpowiedzialności karnej. Oskarżony w żaden sposób nie wyjaśnił, dlaczego jego wizerunek został rozpoznany przez M. C. (1). Gdyby M. C. (1) nie miał z nim żadnego kontaktu, skąd miałby wiedzieć jak wyglądał? Dlatego wyjaśnieniom G. K. (1) w tym zakresie należało w całości odmówić wiary.

Konstatując, analiza powyższych dowodów prowadzi do wniosku, że wina G. K. (1) nie budzi wątpliwości.

Odnosnie czynu z pkt. 18 (pkt. IV aktu oskarżenia) polegającego na kierowaniu wykonaniem czynu zabronionego przez K. R. (1)

G. K. (1) nie przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. **IV aktu oskarżenia (pkt. 18 wyroku)**. Wyjaśnił, że nie zna A. R. (2) i nie miał nic wspólnego z jego czynem (**k. 2352**). Podobnej treści wyjaśnienia złożył w toku posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania (**k. 2353**). Po okazaniu mu zaświadczenia, którym posłużył się K. R. (1) popełniając przestępstwo wyjaśnił, że nie wie w jaki sposób to zaświadczenie powstało, nie zna K. R. (1) i nigdy nie pomagał takiej osobie w zaciąganiu kredytu (**k. 2506v**).

Wyjaśnienia oskarżonego są częściowo wiarygodne. Oskarżony może K. R. (1) nie znać, mógł się z nim nie zetknąć, co jednak nie oznacza, że nie pomagał mu w wyłudzeniu kredytu.

Nie ulega wątpliwości, że K. R. (1) zaciągnął pożyczkę gotówkową w Banku (...) SA. Wynika to z jego wyjaśnień oraz zeznań i wyjaśnień A. P. (1), A. Ż. i A. F. (1). K. R. (1) w toku postępowania przygotowawczego złożył obszernie i szczegółowe wyjaśnienia dotyczące popełnionego przez siebie przestępstwa. Opisał w jaki sposób nawiązał kontakt z A. P. (1) oraz okoliczności bezpośrednio związane z zaciągnięciem pożyczki. Z jego wyjaśnień wynika, że osobami bezpośrednio zaangażowanymi w dokonanie przestępstwa byli A. P. (1) i nieznanemu mu mężczyzna. A. P. (1) był osobą, do której zwrócił się o pomoc w zaciągnięciu kredytu i która przekazała mu zaświadczenie o zatrudnieniu, zaś drugi mężczyzna jeździł z nim do banków i zabrał większość pieniędzy pochodzących z zaciągniętej przez niego pożyczki. Pośrednio z jego zeznań wynika, że zaświadczenie, którym posłużył się w banku było sfałszowane. Przekazał mu je A. P. (1), który nie prowadził działalności gospodarczej pod nazwą (...). Rola A. P. (1) na tym się zakończyła ponieważ nie pojechał z nim do banku. Zeznania K. R. (1) świadczą o tym, że dalsze czynności związane z wyłudzeniem kredytu wykonywał nieznanemu mu mężczyzna.

Zeznania K. R. (1) znajdują częściowe potwierdzenie w wyjaśnieniach A. P. (1). Potwierdził on, że K. R. (1) skontaktował się z nim i prosił o pomoc w załatwieniu pożyczki oraz że dostarczył mu zaświadczenie o zatrudnieniu. Nie uczestniczył w dalszej części przestępstwa, ale dowiedział się później, że K. R. (1) zaciągnął pożyczkę (**k. 2471v**).

Wyjaśnienia A. P. (1) są kluczowym dowodem wskazującym na to, że wyłudzenie pożyczki przez K. R. (1) było jednym z przestępstw popełnionych w ramach działalności zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez G. K. (1) i że G. K. (1) kierował popełnieniem tego przestępstwa. Z wyjaśnień A. P. (1) wynika, że po tym, jak zgłosił się do niego K. R. (1) skontaktował się z G. K. (1). To G. K. (1) wyraził zgodę na popełnienie przestępstwa z udziałem K. R. (1). Nie uczestniczył w nim osobiście, ale wyznaczył role poszczególnym członkom grupy. A. P. (1) miał wypisać i przekazać zaświadczenie, zaś (...), czyli A. M. (1) miał zawieźć K. R. (1) do banku, a następnie odebrać wyłudzone pieniądze. A. P. (1) w swoich wyjaśnieniach nie wymienił szczegółowo czynności, które miał wykonać A. M. (1), stwierdził jedynie,

że G. K. (1) powiedział mu, że sprawą zajmie się (...). Jednak mając na uwadze podział ról w grupie przestępczej oraz późniejsze wyjaśnienia K. R. (1) należało uznać, że ogólne stwierdzenie G. K. (1), oznaczało opisany powyżej podział zadań pomiędzy pozostałymi członkami grupy. G. K. (1) nie musiał szczegółowo wyjaśniać, jakie czynności mają wykonywać poszczególne osoby, bo podział zadań pomiędzy członkami grupy był w tym czasie już utrwalony. Dlatego zgoda G. K. (1) i wydanie polecenia dokonania przestępstwa przez inne osoby wystarczają, aby uznać, że kierował on jego popełnieniem.

Inne dowody miały znaczenie pomocnicze. A. Ż. opisała czynności związane z weryfikacją wniosku kredytowego K. R. (1) złożonego w dniu 30 stycznia 2008 r. Znaczna część jej zeznań dotyczyła jednak próby wyłudzenia kolejnego kredytu przez K. R. (1) (**k. 6393v-6394, k. 54v-55**).

A. F. (1) zeznał natomiast, że K. R. (1) nie pracował w firmie (...). Zaświadczenie o zatrudnieniu, z którym posłużył się ubiegając się o kredyt miało inną szatę graficzną i znajdowały się na nim inne pieczętki niż używane w C.. Jego podpis był podrobiony. (**k. 56v**), Zeznania A. F. (1) potwierdzają, wyjaśnienia A. P. (1) w zakresie w jakim twierdził on, że sfalszował zaświadczenie.

Protokół zatrzymania rzeczy i zatrzymane dokumenty dotyczą wprawdzie kolejnej umowy pożyczki zawartej przez bank z K. R. (1) (**k. 13-37**), jednak fakt zawarcia umowy pożyczki w dniu 30 stycznia 2008 r. nie budzi wątpliwości. Został potwierdzony wyjaśnieniami K. R. (1) i zeznaniami A. Ż..

Wyjaśnienia oskarżonego w ocenie Sądu stanowią jedynie próbę obrony obliczoną na uniknięcie odpowiedzialności karnej. G. K. (1) nie zetknął się osobiście z K. R. (1), mógł więc go nie pamiętać. Nie widział też zaświadczenia przekazanego K. R. (1). Nie oznacza to jednak, że nie miał nic wspólnego z jego czynem. W świetle wyjaśnień A. P. (1) wyraził zgodę na jego dokonanie i przydzielił role A. M. (1) i A. P. (1). O powodach którymi kierował się Sąd oceniając wiarygodność wyjaśnień A. P. (1) była już mowa powyżej. Sprzeczność wyjaśnień G. K. (1) z wiarygodnymi wyjaśnieniami A. P. (1) przemawia za tym by odmówić wiary wyjaśnieniom oskarżonego.

Reasumując, wina oskarżonego w zakresie omówionego powyżej czynu został w pełni udowodniona.

Odnosnie czynu z pkt. 21 (pkt. VI aktu oskarżenia) polegającego na kierowaniu wykonaniem czynu zabronionego przez M. Ł.

Dowodami winy oskarżonego G. K. (1) są wyjaśnienia M. Ł. złożone w czasie postępowania przygotowawczego oraz wyjaśnienia i zeznania A. P. (1).

G. K. (1) nie przyznał się do popełnienia czynu opisanego w **pkt. VI** aktu oskarżenia (**pkt. 21 części rozstrzygającej wyroku**). Twierdził, że nie wie w jakich okolicznościach powstało okazywane mu podczas przesłuchania zaświadczenie o zatrudnieniu wystawione na nazwisko A. Ł. (1) (**k. 2507**). Później przeczył znajomości z M. Ł. i A. Ł. (1) (**k. 3389**). Wyjaśnienia oskarżonego w ocenie Sądu stanowią wyrazie linię obrony i nie zasługują na wiarę.

Przesłuchiwany po raz pierwszy w trakcie postępowania przygotowawczego M. Ł. początkowo przeczył popełnieniu przestępstwa. Jednak w toku przesłuchania zmienił stanowisko, złożył obszerne i szczegółowe zeznania. Opisał w jakich okolicznościach postanowił zaciągnąć kredyt z pomocą innych osób, wskazał osoby, które go do tego nakłoniły, opisał G. K. (1) i A. P. (1) oraz powiedział na czym polegały role każdego z nich. Nie taił swojego udziału w przestępstwie (**k. 549v-550**). W toku przesłuchania w charakterze podejrzanego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia podobnej treści do uprzednio złożonych zeznań (**k. 557**). Rozbieżności pomiędzy zeznaniami a wyjaśnieniami mają charakter drugorzędny i nie negują ich wiarygodności.

Powyższe zeznania i wyjaśnienia zostały potwierdzone wyjaśnieniami A. P. (1), który rozpoznał zaświadczenie z dnia 21 grudnia 2007 r. A. P. (1) opisał okoliczności w jakich wypełnił zaświadczenie. Z jego wyjaśnień wynikało, że dostarczył mu je (...), czyli A. M. (1). Opisał też rolę G. K. (1). Pamiętał, że doszło do sfalszowania zaświadczenia, ale również

książeczki wojskowej (**k. 2472**). A. P. (1) nie pamiętał wszystkich szczegółów związanych z zaciągnięciem kredytu przez M. Ł., ale należało mieć na uwadze, że nie uczestniczył we wszystkich czynnościach związanych z zaciągnięciem kredytu, a ponadto z racji wielości podobnych zachowań, w których uczestniczył mógł nie zapamiętać wszystkich szczegółów każdego przestępstwa, w którym brał udział. Tym niemniej pamiętał szereg szczegółów występujących w relacji M. Ł.. Potwierdza to wiarygodność ich obu.

M. Ł. nie był jednak konsekwentny co do przebiegu zdarzenia. Już podczas posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania zmienił zasadniczo treść swoich wyjaśnień. Twierdził, że towarzyszył jedynie swojej mamie, która zaciągała kredyt na remont mieszkania (**k. 3632-3632v**). Podczas rozprawy potwierdził te wyjaśnienia i zarazem odwołał wcześniejsze zeznania i wyjaśnienia (**k. 6128-6130**). Wyjaśnienia złożone w toku posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania i zeznania złożone przed Sądem należało uznać za fałszywe. M. Ł. nie podał wiarygodnych powodów, dla których wcześniej zeznawał i wyjaśniał odmiennie. Twierdzenie, że spisano jego wyjaśnienia niezgodnie z prawdą a on podpisał protokoły nie przeczytawszy ich wcześniej jest całkowicie niewiarygodne. Wyjaśnienia nie tłumaczą tego, że M. Ł. posłużył się dokumentami swojego brata, podpisał się jego imieniem i nazwiskiem. Gdyby jedynie towarzyszył swojej mamie, nie miałby powodu ukrywać swojej tożsamości.

Wersji M. Ł. nie potwierdziła A. Ł. (2), które zeznała, że od M. Ł. dowiedziała się tym, że zaciągnął jakiś kredyt. Po okazaniu książeczki wojskowej A. Ł. (1) stwierdziła, że znajduje się w niej zdjęcie M.. Z uwagi na podobieństwo obu synów nie miała jednak co do tego pewności. Jako jednego z kolegów M. Ł. wymieniła A. M. (1) (**k. 6260-6263, k. 519-520**). Zeznania A. Ł. (2) dodatkowo przemawiają za uznaniem za niewiarygodne wyjaśnień i zeznań M. Ł. w części, w której przeczył wyłudzeniu kredytu wspólnie z A. M. (1), G. K. (1) i A. P. (1).

J. G. zaprzeczył, aby kiedykolwiek zatrudniał A. Ł. (1). Stwierdził również, że okazane mu zaświadczenie nie zostało przez niego napisane, ani że nie posiadał telefonu o numerze wskazanym w zaświadczeniu (**k. 6396, k. 325v-327v**).

Potwierdzają to późniejsze zeznania K. D. (3), która po zatrzymaniu M. C. (1) zeznała, że 27 grudnia 2007 r. w czasie gdy M. C. (1) ubiegał się o kredyt podejrzenia pracownika banku wzbudził fakt, że na zaświadczeniu wystawionym rzekomo przez S. J. widnieją taki sam numer telefonu jak na zaświadczeniu wystawionym rzekomo przez J. G.. Jest to o tyle istotne, że A. Ł. (1) posłużył się również zaświadczeniem wystawionym rzekomo przez J. G. (**k. 300-301**).

A. Ł. (1) nie wiedział niczego o okolicznościach czynu zarzucanego oskarżonemu. W czasie jego popełnienia przebywał w zakładzie karnym (**k. 532v-533, 6179-6180**).

Dokumentacja kredytowa na nazwisko A. Ł. (1) wskazuje na dokumenty, którymi posłużył się M. Ł. zawierając umowę z bankiem (**k.534-540**).

Omówione powyżej dowody, które ze względu na ich spójność należało uznać za wiarygodne przeczą wyjaśnieniom G. K. (1). Należało uznać, że oskarżony zaprzeczył popełnieniu tego przestępstwa licząc na to, że uniknie odpowiedzialności karnej. Jednak wobec wiarygodnych dowodów potwierdzających jego sprawstwo, wina oskarżonego nie ulega wątpliwości.

Odnosnie czynu z pkt. 23 (pkt. XVII aktu oskarżenia) polegającego na kierowaniu wykonaniem czynu zabronionego przez R. W. (1)

Oskarżonego G. K. (1) przesłuchano na okoliczność kierowania przestępstwem popełnionym przez R. W. (1) w dniu 16 czerwca 2010 r. Tego dnia oskarżony nie przyznał się do żadnego z czynów wymienionych w zmienionym postanowieniu o przedstawieniu zarzutów i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (**k. 5515**). Również w toku rozprawy oskarżony nie składał wyjaśnień na okoliczność tego czynu (**k. 5887-5888**).

Dowodem winy oskarżonego G. K. (1) są zeznania R. W. (1). R. W. (1) szczegółowo opisał okoliczności w jakich dowiedział się o możliwości zaciągnięcia kredytu oraz okoliczności w jakich doszło do jego zaciągnięcia. Wymienił imię i nazwisko kolegi, który poinformował go o możliwości wyłudzenia kredytu, opisał wygląd G. G. (3) i A. M. (1).

Nie wymienił ich nazwisk, a jedynie imiona G. i R.. Obu rozpoznał na okazanych mu tablicach poglądowych. Jego zeznania są spójne i logiczne. Rysopis G. K. (1) odpowiadał jego wyglądowi na okazanym świadkowi zdjęciu. Należy podkreślić, że w postępowaniu przygotowawczym świadek najpierw opisał oskarżonego, a dopiero później okazano mu tablice poglądowe zawierające jego zdjęcia. (**k. 2637v-2638**). Podobnej treści zeznania złożył 8 grudnia 2008 r. (**k. 3241-3243**). Świadek nie negował również udziału oskarżonych składając zeznania na okoliczność zaciągania kredytów przez inne osoby, z którymi jeździł do B., aby spotykać się z G. K. (1) i A. M. (1) (**k. 4231-4232**). Wynika z tego, że świadek nie ograniczył się do jednego tylko kontaktu z G. K. (1), ale widział go ponownie co najmniej jeden raz. Dlatego mógł go zapamiętać, na tyle, aby rozpoznać go na fotografii. Sposób postępowania, który opisał odpowiadał temu, co opisali w swoich zeznaniach inni świadkowie, którzy kierowani przez G. K. (1) wyłudziły kredyt. W ocenie Sądu zeznania R. W. (1) jako spójne, logiczne i szczegółowe są w pełni wiarygodnym dowodem winy oskarżonego G. K. (1).

Sąd odmówił wiary zeznaniom świadka złożonym na rozprawie w zakresie w jakim świadek negował udział oskarżonego w popełnionym przestępstwie (k. 6182-6184, konfrontacja k. 6184-6185). Świadek w pierwszych słowach swobodnej wypowiedzi nie opisywał zdarzenia, ale stwierdził, że zasiadający na ławie oskarżonych mężczyźni nie brali udziału w popełnieniu przestępstwa. Zdradza to intencje świadka, który najwyraźniej od początku swoich zeznań dążył do uchronienia oskarżonego przed odpowiedzialnością karną. Również dalsza część zeznań złożonych na rozprawie nie mogła budzić zaufania Sądu. Świadek inaczej niż wcześniej opisał oskarżonego, twierdził że jest szczupłym blondynem z blizną na twarzy. Rysopis podany na rozprawie jest odmienny od rysopisu z postępowania przygotowawczego. Składając zeznania po raz pierwszy, kiedy świadek pamiętał jeszcze oskarżonego nie wymienił tych cech. O tym, że G. K. (1) był szczupły, powiedział również składając zeznania dotyczące E. Z. (2). Powtórzył to podczas rozprawy. Szczegóły wyglądu innych osób z czasem zacierają się w pamięci, tymczasem świadek po upływie ponad 5 lat podał szczegóły, których nie wskazywał wcześniej. Sąd mógł się przyjrzeć oskarżonemu i z pewnością nie można o nim powiedzieć, że jest osobą szczupłą. Zeznania świadka złożone w czasie rozprawy dotyczące sylwetki oskarżonego miały zatem potwierdzać podstawową tezę jego zeznań, że oskarżony nie brał udziału w popełnieniu przestępstwa. Świadek zaprzeczał również temu, że (...) zabrał pieniądze wypłacone mu w banku. Twierdził, że nic takiego nie miało miejsca. Nie potrafił jednak logicznie wytłumaczyć, dlaczego wcześniej opisał szczegółowo to zdarzenie. Świadek wypierał się również tego, że wraz z E. Z. (1) jeździł do banku, aby pomóc jej w zaciągnięciu pożyczki. Zeznaniom tym zaprzeczyła E. Z. (1), która stanowczo podtrzymała swoją wersję wydarzeń podczas konfrontacji. Zeznania świadka R. W. (1) składane podczas rozprawy były niewątpliwie sprzeczne z prawdą.

Dokumentacja bankowa potwierdziła fakt zawarcia z bankiem umowy oraz to, że R. W. (1) nie spłacał swoich zobowiązań wobec banku (**k. 3870-3877**). Nie ma natomiast dowodów na to, że zaświadczenie, którym posłużył się R. W. (1) zostało sfałszowane. W aktach sprawy brak jest tego zaświadczenia.

Pośrednio o winie oskarżonego świadczą zeznania E. Z. (1). E. Z. (1) rozpoznała G. K. (1). O możliwości wyłudzenia kredytu została poinformowana przez R. W. (1), który umówił ją z osobami, które wcześniej kierowały popełnieniem przez niego przestępstwa. Skoro rozpoznała G. K. (1), to był on wcześniej sprawcą przestępstwa, w którym uczestniczył R. W. (1).

W świetle omówionych powyżej dowodów okoliczność, że oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu nie ma znaczenia dla dokonanych ustaleń faktycznych. Negowanie popełnienia przestępstwa należało uznać jedynie za próbę obrony.

Odnosnie z pkt. 24 (pkt. XIX aktu oskarżenia) polegającego na kierowaniu wykonaniem czynu zabronionego przez E. Z. (1)

Oskarżonego G. K. (1) przesłuchano na okoliczność kierowania przestępstwem popełnionym przez E. Z. (1) w dniu 16 czerwca 2010 r. Tego dnia oskarżony nie przyznał się do żadnego z czynów wymienionych w zmienionym postanowieniu o przedstawieniu zarzutów i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (**k. 5515**). Również w toku rozprawy oskarżony nie składał wyjaśnień na okoliczność tego czynu (**k. 5887-5888**).

Dowodami winy oskarżonego G. K. (1) są wyjaśnienia i zeznania E. Z. (1) oraz częściowo zeznania R. W. (1). E. Z. (1) złożyła wyjaśnienia 26 maja 2009 r. po upływie ponad roku od zaistniałego zdarzenia. Opisała je jednak dostatecznie szczegółowo, aby możliwe było odtworzenie jego przebiegu. Wskazała osoby biorące w nim udział. Rozpoznała wizerunki G. K. (1) i A. M. (1). Przypisała im poszczególne role. Zeznania potwierdziła w toku rozprawy (k. 6181-6182).

Jej zeznania zostały częściowo potwierdzone zeznaniami R. W. (1), który potwierdził, że powiedział E. Z. (1) o pożyczce, którą zaciągnął i na jej prośbę skontaktował się z (...). Wraz z E. Z. (1) udał się do B., gdzie spotkali się z (...) i G.. Byli to ci sami mężczyźni, których rozpoznał wcześniej na okazywanych mu tablicach poglądowych, czyli ci, z którymi wcześniej sam wyludził kredyt. Obaj mężczyźni pomogli E. Z. (1) wyludzić kredyt, dostarczając jej kartkę z nazwą firmy (**k. 3241-3243**). W toku rozprawy częściowo zaprzeczył wcześniejszym zeznaniom. Nie negował faktu umówienia E. Z. (1) z (...), ale twierdził, że znajdujący się na sali rozpraw oskarżony G. K. (1) nie jest osobą, która pomagała mu i pomagała E. Z. (1) w zaciągnięciu kredytów. Sąd dokonał już oceny wiarygodności zeznań złożonych przez świadka podczas rozprawy. Nie ma potrzeby powtarzać argumentów przemawiających za odmową uznania ich za wiarygodne. Wiarygodne co do zasady są zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym.

Rozbieżność pomiędzy wyjaśnieniami i zeznaniami E. Z. (1) i zeznaniami R. W. (1) dotyczyła obecności tego ostatniego podczas zawierania przez nią umowy w banku i przyjęcia pieniędzy za znalezienie osoby chętnej do zaciągnięcia kredytu. Na tę okoliczność przeprowadzono konfrontację. Dotyczyła ona jednak okoliczności drugorzędnych z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego.

Zeznania A. M. (8) stanowią dowód na to, że E. Z. (1) udzielono kredytu we wnioskowanej kwocie. Dowodzą również tego, że E. Z. (1) nie miała zamiaru spłaty swoich zobowiązań. A. M. (8) powiedziała bowiem, że E. Z. (1) nie dokonała żadnych wpłat na poczet swoich zobowiązań wobec banku (**k. 3205**).

W świetle omówionych powyżej dowodów okoliczność, że oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu nie ma znaczenia dla dokonanych ustaleń faktycznych. Negowanie popełnienia przestępstwa należało uznać jedynie za próbę obrony. Wina oskarżonego wątpliwości budzić nie może.

Odnosnie czynu z pkt. 27 (pkt. XII aktu oskarżenia) polegającego na kierowaniu wykonaniem czynu zabronionego przez A. K. (1)

G. K. (1) nie przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. **pkt. XII aktu oskarżenia (pkt. 28 wyroku)**. Wyjaśnił, że nazwisko K. nic mu nie mówi. Nie pamiętał, co robił 5 maja 2008 r. Mógł przechodzić obok jakiegoś banku. Nie wiedział, gdzie znajduje się ul. (...) w B. (**k. 2352**). Podobnej treści wyjaśnienia złożył w toku posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania (**k. 2353**).

Podczas rozprawy oskarżony wyjaśnił, że nie miał nic wspólnego z próbą wyludzenia kredytu przez A. K. (1), którą znał pod nazwiskiem S.. Tego dnia trafił do szpitala i przebywał tam do 23 maja 2008 r. Nie mógł uczestniczyć w przestępstwie, ponieważ, na 3 dni przed hospitalizacją nie mógł wstawać z łóżka, więc nie poruszał się. (**k. 6229**).

Dowodem winy oskarżonego są wyjaśnienia A. K. (1) złożone przez nią wkrótce po jej zatrzymaniu, w dniu 7 maja 2008 r. A. K. (1) opisała w jaki sposób doszło do nawiązania kontaktu z oskarżonym, jakie były ustalenia i w jaki sposób je realizowała. Wyjaśnienia A. K. (1) są bardzo szczegółowe. Opisała miejsca, w których doszło do spotkania z oskarżonym, przytoczyła treść rozmów, opisała sposób realizacji poleceń (**k. 620v-621v**). Powiedziała też jaki zamiar jej towarzyszył (**k. 626-627**). W ocenie Sądu wyjaśnienia A. K. (1) były wynikiem odtwarzania z pamięci wydarzeń, w których uczestniczyła. Bezpośrednio po popełnieniu przestępstwa nie próbowała się bronić, ale przyznała się do winy i złożyła spontaniczne i szczere wyjaśnienia. Nie kryła ani nie umniejszała swojego udziału w przestępstwie. Obciążała zarówno G. K. (1) jak i siebie.

Jeszcze w toku postępowania przygotowawczego A. K. (1) zmieniała swoje wcześniejsze wyjaśnienia. W dalszym ciągu przyznawała się do winy jednak twierdziła, że przestępstwa usiłowała dokonać sama, bez pomocy oskarżonego. Nazwę

restauracji (...) spisała z szyldu, kiedy przechodziła w pobliżu. G. K. (1) obciążyla fałszywie, aby ratować siebie (**k. 4650-4651, k. 4655**). Podobnej treści zeznania złożyła w czasie rozprawy głównej (**k. 6227-6229**).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom złożonym w dniu 7 maja 2008 r. Jak już wyżej powiedziano A. K. (1) podała szereg szczegółów, których nie zmyśliła. Późniejsze wyjaśnienia były znacznie bardziej lakoniczne. Nieprzekonujące są również powody, dla których A. K. (1) zmieniła wyjaśnienia. Twierdziła, że funkcjonariusze Policji wywierali na nią presję i że obciążyla G. K. (1), chcąc uchronić się przed pozbawieniem wolności, którym jej grożono. Wyjaśnienia oskarżonej są nielogiczne. Obciążanie G. K. (1) nie umniejszało jej winy. A. K. (1) ponosiłaby odpowiedzialność niezależnie od odpowiedzialności G. K. (1). Wyjaśnienia składała nie tylko przed funkcjonariuszem Policji ale również przed prokuratorem. Również w tym wypadku potwierdzała przebieg wydarzeń, o którym mówiła wcześniej policjantom.

Dokumentacja kredytowa potwierdza, że A. K. (1) złożyła wniosek o pożyczkę gotówkową oraz oświadczenie kredytobiorcy o dochodach, w którym wpisała nieprawdziwe dane dotyczące swojego zatrudnienia i wynagrodzenia (**k. 613-616**).

Zeznania H. J. świadczą jedynie o zachowaniu A. K. (1). Potwierdzają fakt popełnienia przestępstwa przez sprawcę wykonawczego, współdziałającego z inną osobą, która potwierdziła fakt zatrudnienia A. K. (1). Zeznania te nie dotyczą jednak meritum sprawy, czyli udziału w przestępstwie G. K. (1) (**k. 611v**).

Inne dowody służyły weryfikacji wyjaśnień oskarżonego. Oskarżony twierdził, że nie mógł się poruszać już na 3 dni przed rozpoczęciem hospitalizacji. Jego wyjaśnienia w tym zakresie znalazły wsparcie w zeznaniach E. K., która twierdziła, że w dniu hospitalizacji dolegliwości bólowe nie pozwalały oskarżonemu na opuszczanie domu przez cały dzień (**k. 6755-6757**).

Historia choroby G. K. (1) potwierdza, że trafił on do szpitala 5 maja 2008 r. o godzinie 21.05. Rozpoznano ostre zapalenie trzustki. Dalsze informacje dotyczące stanu zdrowia oskarżonego dotyczyły jego stanu zdrowia i stały się podstawą, w oparciu o którą biegła mógł sporządzić opinię (**k. 6699-6711**).

Z opinii biegłej z zakresu medycyny sądowej wynika, że oskarżony w dniu zdarzenia mógł się poruszać. Zdaniem biegłej oskarżony cierpiał na łagodniejszą postać zapalenia trzustki – postać zapalno obrzękową. Dolegliwości bólowe są w tym przypadku mniejsze niż w cięższej – martwiczej postaci. Biegła podniosła również, że oskarżony odczuwał dolegliwości bólowe od pięciu dni i funkcjonował. Dlatego nie mogły to być dolegliwości o bardzo znacznym nasileniu, uniemożliwiające mu poruszanie się (**k. 6773-6774**).

Opinia biegłej jest logiczna, kompletna i jasna. Biegła przekonująco ją uzasadniła. Wobec tego jej opinię należało uznać za w pełni wartościowy dowód w niniejszej sprawie.

Opinia przeczy wyjaśnieniom oskarżonego. Wbrew jego twierdzeniom i wbrew zeznaniom E. K. mógł się poruszać o własnych siłach. Jego udział w przestępstwie nie był więc wykluczony

Wyjaśnienia oskarżonego, który powoływał się na niemożność poruszania się należało uznać za próbę zbudowania linii obrony. W dniu 5 maja 2008 niewątpliwie odczuwał dolegliwości, ale mógł się poruszać. Tego dnia już przewidywał, że może zostać hospitalizowany, o czym świadczy fragment wyjaśnień A. K. (1), która powiedziała, że G. K. (1) dowiedziawszy się o tym, że wypłata pieniędzy będzie miała miejsce następnego dnia, zapowiedział, że spotka się z nią pod bankiem albo kogoś przyśle. Reasumując Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia A. K. (1) złożone przez nią 7 maja 2008 r., które stanowią dowód winy oskarżonego. Jego winę należało uznać za w pełni udowodnioną.

Oдноśnie czynu z pkt. 28 (pkt. XIII aktu oskarżenia) polegającego na kierowaniu wykonaniem czynu zabronionego przez M. B. (1)

G. K. (1) częściowo przyznał się do popełnienia czynu wspólnie z M. B. (1). Wyjaśnił, że dzień przed jego zatrzymaniem zadzwonił do niego nieznanemu mu mężczyzna i powołał się na wspólnego znajomego. Poprosił o wystawienie

zaświadczenia o zatrudnieniu w celu wykorzystania go w trakcie zaciągania pożyczki. G. K. (1) poinformował go, że pożyczkę można uzyskać bez zaświadczenia. Następnego dnia spotkał się z tym mężczyzną i M. B. (1), która była jego dziewczyną. Pojechali razem do banku. Pod bankiem dał M. B. (1) kartkę z danymi firmy, które miała podać jako miejsce swojej pracy. M. B. (1) udała się do banku, a on wraz z nieznanym mężczyzną czekał w pobliżu. Wkrótce M. B. (1) wróciła i powiedziała, że na decyzję trzeba poczekać około godziny. W trakcie oczekiwania spożywał alkohol, poczuł się źle i chciał wrócić do domu taksówką. Kiedy wsiadał do taksówki został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji. Za pomoc w uzyskaniu pożyczki nie obiecywano mu pieniędzy. M. B. (1) i jej chłopak mieli zapłacić za wspólnie spożyty alkohol (**k. 2352**). Podobnej treści wyjaśnienia złożył w toku posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania (**k. 2353**).

Dowodami winy oskarżonego są wyjaśnienia i zeznania M. B. (1), która w toku postępowania przygotowawczego przyznała się do winy i złożyła szczegółowe wyjaśnienia (**k. 2340-2341, k. 4374**). Odczytane wyjaśnienia potwierdziła w czasie rozprawy (**k. 6057-6059**). Jej wyjaśnienia znalazły częściowe potwierdzenie w innych dowodach. G. K. (1) zatrzymano tego samego dnia w pobliżu banku, w którym zatrzymano M. B. (1). W toku przeszukania odzieży ujawniono kartkę z danymi firmy (...), tymi, które podała w banku M. B. (1) (**k. 2313-2314, k. 2317**).

Wyjaśnienia i zeznania M. B. (1) są w znacznej mierze zgodne z wyjaśnieniami G. K. (1). Rozbieżność dotyczy dwóch okoliczności – osoby, która zainicjowała zaciągnięcie pożyczki i korzyści, którą miał otrzymać G. K. (1). Z wyjaśnień M. B. (1) wynika, że inicjatorem przestępstwa był oskarżony. Miał on również otrzymać większą część pieniędzy pochodzących z pożyczki. Oskarżony temu przeczył. Twierdził, że o pomoc prosił go nieznanemu mu mężczyzna, który powołał się na wspólnego znajomego. Za pomoc nie otrzymał pieniędzy, ale M. B. (1) i jej chłopak mieli zapłacić za alkohol. W pozostałej części relacje M. B. (1) i G. K. (1) są ze sobą zgodne.

Z dwóch sprzecznych wersji Sąd dał wiarę wyjaśnieniom i zeznaniom M. B. (1). Wątpliwe jest, aby G. K. (1) pomagał w popełnieniu przestępstwa zupełnie nieznanemu mężczyźnie i bez zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej. Z wyjaśnień M. B. (1) wynika również, że G. K. (1) był zaangażowany w to, aby dokonała przestępstwa, zagroził jej kiedy powiedziała, że nie nauczyła się danych zapisanych na kartce, ponaglał, aby wróciła do banku i podpisała umowę pożyczki. Powyższe okoliczności świadczą o tym, że G. K. (1) był inicjatorem i organizatorem całego przedsięwzięcia. M. B. (1) miała jedynie wykonać jego polecenia, za co miała otrzymać niewielką część wyłudzonych pieniędzy.

Istotnym dowodem w sprawie jest dokumentacja kredytowa dotycząca M. B. (1). Wniosek o pożyczkę i oświadczenie kredytobiorcy stanowią dowód nierzetelnych oświadczeń złożonych przez M. B. (1) (**k. 2300-2305**). Pewne znaczenie mają zeznania I. Z., która potwierdziła fakt złożenia przez M. B. (1) wniosku o udzielenie pożyczki oraz jej zatrzymania przez Policję (**k. 2306v**).

Reasumując wina oskarżonego nie może budzić wątpliwości.

Dowody nieistotne

Kończąc rozważania dotyczące dowodów należy wskazać, że w niniejszej sprawie zeznania złożyli również świadkowie K. S. (1) (k. 5932-5934, k. 1380 k. 1380, k. 1866-1867, k. 5816-5817), A. M. (1) (k. 39), E. F. (k. 6394v, k. 7v-8), M. P. (1) (k. 6396v, k. 371v), A. P. (4) (k. 6397), M. P. (2) (k. 6397v, k. 499), H. K. (k. 6425, k. 759v), A. G. (2) (k. 6425v, k. 749v-750), A. K. (4) (k. 776-776v), B. W. (k. 6426, k. 1125v-1126), M. B. (4) (k. 6426v, k. 790v-972), E. G. (3) (k. 6428-6428v, k. 1328v), J. S. (2) (k. 6428v, k. 1329v), S. S. (2) (k. 1009-1013), M. C. (2) (k. 572-573), Z. S. (k. 6468-6469, k. 1888), M. B. (3) (k. 6471-6472, k. 2279), A. L. (k. 322v), W. S. (k. 6527), P. T. (k. 6527-6528, k. 2590v, k. 4228), P. G. (k. 6528, k. 2584v, k. 4219), T. D. (k. 6529-6530, k. 4528-4530, k. 4562v-4563), E. J. (k. 6530-6531, k. 1041v), J. P. (k. 6531-6532, k. 199v-200, k. 228v), S. S. (3) (k. 6532, k. 1205v), M. N. (k. 1332-1333), R. G. (k. 6617, k. 1914-1915), P. R. (k. 6617-6618, k. 2192), D. M. (k. 6618-6619, k. 1249v), H. C. wcześniej G. (k. 5521, k. 2086v), M. W. (k. 6623, k. 1331v) i P. M. (1) (k. 6657-6658, k. 2427v-2428). Świadkowie albo zeznawali na okoliczność czynów zabronionych nie objętych aktem oskarżenia, albo ich zeznania dotyczyły okoliczności mających wprawdzie związek z osobami, które

popelnili przestępstwa, ale dotyczących wyłącznie sprawców wykonawczych. Zeznania tych osób nie miały znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonych G. K. (1) i R. O. (1).

Powyższe uwagi dotyczą również ujawnionych w toku rozprawy głównej dowodów, które nie zostały wymienione w toku dotychczasowego wyводу. Liczne dokumenty zgromadzone w aktach sprawy dotyczyły czynów, które zarzucono innym osobom w odrębnych postępowaniach. Część dokumentów mogła mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawach innych osób – sprawców wykonawczych. Jeszcze inne dowody dotyczyły oskarżonych, ale nie zawierały treści istotnej dla ustaleń faktycznych.

Kwalifikacja prawna

Kwalifikacja prawna czynu z pkt. 1 (pkt. IX aktu oskarżenia)

Zachowanie oskarżonego G. K. (1) wypełniło znamiona przestępstw oszustwa i oszustwa kredytowego. Oskarżony współdziałał w popełnieniu przestępstwa z W. I.. Wspólne zachowanie oskarżonych polegało na tym, że przedkładając zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia W. I. wprowadzili w błąd pracowników sklepu(...), pośredniczących w zawieraniu umowy kredytowej. Zaświadczenie, którym posłużył się W. I. potwierdzało nieprawdę, bowiem W. I. nie był zatrudniony przez G. K. (1) i nie osiągał wskazanego w zaświadczeniu wynagrodzenia. Błąd wywołany przez oskarżonych polegał na tym, że pracownicy sklepu podejmujący decyzje o udzieleniu W. I. kredytu, byli przekonani o tym, że jest on zatrudniony w zakładzie prowadzonym przez G. K. (1) i osiąga wynagrodzenie w kwocie wymienionej w zaświadczeniu. Była to istotna okoliczność dla oceny zdolności kredytowej W. I., bowiem od tego uzależniona była jego możliwość do spłaty zaciągniętego kredytu wraz z należnymi odsetkami. Żywiąc przekonanie, że W. I. pozostaje w stosunku pracy i osiąga stałe wynagrodzenie zawarł z W. I. w imieniu (...) Banku umowę kredytową i wydali mu towar, za który należność pokrył bank. Udzielenie kredytu i wypłata jego kwoty stanowiła rozporządzenie mieniem. Rozporządzenie to było niekorzystne dla banku, gdyż W. I. nie pracował i nie osiągał dochodu umożliwiającego mu spłatę kredytu. Wprawdzie wkrótce po zaciągnięciu kredytu podjął pracę, ale jej warunki były zupełnie inne niż wskazane w przedłożonym przez niego zaświadczeniu. W. I. nie spłacał kredytu zgodnie z zawartą umową.

Celem działania oskarżonych było uzyskanie kredytu i zarazem osiągnięcie korzyści majątkowej. Oskarżeni działali umyślnie, chcąc zarówno przedłożyć poświadczające nieprawdę zaświadczenie, wprowadzić pracowników w błąd jak i wywołać skutek w postaci pokrycia pieniędzmi pochodzącymi z kredytu ceny zakupionych rzeczy. Ich zachowanie było objęte zamiarem bezpośrednim. Oskarżeni wypełnili wszystkie znamiona strony przedmiotowej i podmiotowej przestępstw określonych w art. 286 § 1 k.k. i w art. 297 § 1 k.k.

Przestępstwa określone w art. 286 § 1 k.k. i w art. 297 § 1 k.k. pozostają w realnym zbiegu, ponieważ żadna z reguł wyłączania wielości ocen nie prowadzi do redukcji karnoprawnej oceny zachowania sprawcy do jednego tylko przepisu. Dlatego Sąd zgodnie z art. 11 § 2 k.k. za podstawę skazania przyjął oba pozostające w zbiegu przepisy.

Oskarżony G. K. (1) uczestniczył bezpośrednio w popełnieniu przestępstwa. Pomimo tego, Sąd uznał go za współsprawcę, a nie tylko pomocnika. Rola tego oskarżonego w popełnieniu przestępstwa była bowiem istotna. Oskarżony zainicjował przestępstwo, miało być ono warunkiem, który musiał spełnić W. I., aby G. K. (1) go zatrudnił. G. K. (1) sporządził również i przekazał W. I. zaświadczenie, które ten wykorzystał zaciągając kredyt. Do zaciągnięcia kredytu przekonał go w ten sposób, że zobowiązał się go spłacać. Wreszcie korzyść z przestępstwa nie przypadła jego bezpośredniemu wykonawcy, ale innej osobie, co usiało być uzgodnione z G. K. (1). Rola oskarżonego wykraczała zatem poza zwykłe ułatwienie popełnienia przestępstwa. Bez G. K. (1) popełnienie tego przestępstwa byłoby możliwe, ale byłoby zarazem znacznie utrudnione.

Czyn oskarżonego nie wypełnił znamion przestępstwa fałszowania dokumentu. Przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. polega między innymi na wytworzeniu w celu użycia za autentyczny fałszywego dokumentu. Dokument fałszywy to dokument wystawiony przez osobę nieuprawnioną do jego wystawienia, która nadaje mu jednak pozory autentyczności, w szczególności pochodzenia od określonej osoby. Przestępstwo nie polega zatem na sporządzeniu w dokumencie

sprzecznego z prawdą zapisu, ale sporządzenia go przez osobę inną niż wystawca dokumentu. Przerobienie dokumentu polega natomiast na wprowadzeniu do oryginalnego dokumentu innej treści niż pierwotnie posiadał. G. K. (1) nie zrealizował znamion strony przedmiotowej tego przestępstwa. Wystawił dokument we własnym imieniu i podpisał go własnym imieniem i nazwiskiem. Nie można mówić o tym, że zaświadczenie zostało podrobione.

Sąd rozważał zakwalifikowanie czynu oskarżonego, jako przestępstwa fałszerstwa intelektualnego określonego w art. 271 § 1 k.k. Przestępstwa poświadczenia nieprawdy polega na wystawieniu przez funkcjonariusza publicznego lub inną osobę uprawnioną do wystawienia dokumentu poświadczającego nieprawdę, tj. takiego dokumentu, którego treść jest sprzeczna z rzeczywistym stanem rzeczy. Wyrażenie osoba uprawniona określające podmiot przestępstwa oznacza, że wystawiający dokument musi czerpać uprawnienie do jego wystawienia z przepisów prawa. Uprawnienie to powinno wynikać z ustawy. Podmiot przestępstwa poświadczenia nieprawdy musi więc działać w granicach przyznanych mu ustawą uprawnień.

Pracodawca jest uprawniony do wystawiania dokumentów, których treść dotyczy okoliczności związanych z zatrudnieniem. Uprawnienie pracodawcy wynika z art. 16 k.p., który zobowiązuje go do dbałości o zaspokajanie bytowych i socjalnych potrzeb pracownika. Dokumentem, do wystawienia którego uprawniony jest pracodawca jest między innymi zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia. Należy jednak podkreślić, że uprawnienie do wystawiania tego rodzaju dokumentów dotyczy wyłącznie pracowników zatrudnionych przez pracodawcę. Pracodawca nie jest osobą uprawnioną do wystawiania dokumentów, w tym również zaświadczeń osobom innym niż zatrudnieni przez niego pracownicy. W razie wystawienia przez pracodawcę zaświadczenia dotyczącego innej osoby niż zatrudniony przez niego pracownik, wykracza on poza granice przysługujących mu uprawnień. Skoro nie jest osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu, to nie może być podmiotem przestępstwa określonego w art. 271 § 1 k.k. Taki pogląd zaprezentował SN w uchwale z dn. z dnia 30 czerwca 2004 r. (I KZP 12/04 OSNKW 2004/6/59, Prok.i Pr.-wkl. 2004/10/4, OSP 2005/3/41, Biul.SN 2004/6/13).

Taka sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie. W czasie wystawiania zaświadczenia dotyczącego W. I. nie był on pracownikiem zatrudnionym przez G. K. (1). G. K. (1) nie był uprawniony do wystawiania dokumentów związanych z jego zatrudnieniem, a co za tym idzie nie mógł być podmiotem przestępstwa poświadczenia nieprawdy polegającego na wystawieniu dokumentu zawierającego nieprawdziwą treść związaną z zatrudnieniem W. I.. Czyn oskarżonego nie wypełnił więc znamion tego przestępstwa.

Sąd pominął w kwalifikacji prawnej czynu art. 12 k.k. jako zbędny. Czyn ciągły to dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Chodzi tu jednak o powtarzające się jednorodnjazowe zachowania godzące w określone dobro prawne. Nie zachodzi czyn ciągły, jeżeli sprawca swoim zachowaniem jednorazowo realizuje przestępstwo, na które składa się dwa lub więcej zespołów ustawowych znamion. Niemal każdy nieco bardziej skomplikowany czyn zabroniony jest rozciągnięty w czasie i wymaga wykonania więcej niż jednej czynności. Nie oznacza to jednak, że każdy taki czyn jest czynem ciągłym. Ratio legis art. 12 k.k. polega na integracji odpowiedzialności karnej sprawcy przestępstwa dopuszczającego się powtarzających się zamachów stanowiących pewną całość, zwartych czasowo i będących wynikiem jednego zamiaru. Nie ma natomiast potrzeby sięgania po konstrukcję czynu ciągłego w sytuacji, gdy sprawca zamierza osiągnąć jeden skutek i w tym celu wykonuje więcej niż jedną czynność, np. gdy sprawca oszustwa najpierw składa nierzetelne oświadczenie, a w chwilę później w celu potwierdzenia jego prawdziwości przedkłada poświadczający nieprawdę dokument. Wykonanie dwóch czynności nie ma znaczenia, bo prowadzi do jednego zamierzonego przez sprawcę skutku. W realiach niniejszej sprawy oskarżony zamierzał wspólnie z W. I. wprowadzić pracowników banku w błąd i doprowadzić ich do udzielenia kredytu. Fakt, że obaj sprawcy działając wspólnie i w porozumieniu wykonali w tym celu więcej niż jedną czynność nie oznacza, że ich zachowanie było czynem ciągłym. Dlatego w kalifikacji prawnej czynu należało pominąć art. 12 k.k.

Kwalifikacja prawna czynów z pkt. 3,4,5 (odpowiednio pkt. XVI, XV i XVII aktu oskarżenia)

Zachowanie oskarżonego G. K. (1) w przypadku przestępstw opisanych w pkt. 3,4 5 części rozstrzygającej wyroku polegało na ułatwianiu innym osobom dokonania przestępstwa oszustwa, określonego w art. 286 § 1 k.k. pozostającego

w zbiegu z przestępstwem oszustwa kredytowego określonego w art. 297 § 1 k.k. L. J. i Z. G. prosili oskarżonego o wystawienie im zaświadczeń o zatrudnieniu i wysokości osiąganego wynagrodzenia w celu posłużenia się tymi zaświadczeniami w celu zawarcia umów kredytowych. Wiedział o tym, że obaj nie pracowali i nie mieli możliwości spłacania kredytów. W sytuacji, w jakiej się znajdowali banki nie zawarłyby z nimi umów kredytowych. Każdy z nich mógł zaciągnąć kredyt jedynie pod warunkiem, że wprowadzi w błąd pracownika banku, przekonując go o tym, że są zatrudnieni i osiągają wynagrodzenie. W razie zawarcia umowy kredytowej i pobrania pieniędzy pochodzących z kredytu żaden z nich nie spłacałby zaciągniętego kredytu zgodnie z zawartą umową.

Wystawiając i przekazując zaświadczenia Z. J. (1) i L. G. (1) G. K. (1) ułatwił im dokonanie zamierzonych przez nich przestępstw. Wprowadzenie pracowników banków w błąd dotyczący faktu zatrudnienia było łatwiejsze, gdy Z. J. (1) i L. G. (1) posługiwali się zaświadczeniem potwierdzającym niezgodne z prawdą okoliczności. Podstawą oceny ich zdolności kredytowej były nie tylko ich własne oświadczenia, ale również dokument napisany przez inną osobę.

G. K. (1) wiedział o sytuacji materialnej Z. J. (1) i L. G. (1), wiedział również do czego zamierzają wykorzystać wystawiane przez niego zaświadczenia. G. K. (1) wystawiając je i przekazując Z. J. (1) i L. G. (1) chciał, aby posługując się nimi dokonali zamierzonych przestępstw. Jego zachowanie było objęte zamiarem bezpośrednim.

Oskarżony nie brał jednak udziału w przestępstwach popełnionych przez jego znajomych. Nie uczestniczył we wprowadzaniu w błąd pracowników banków. Nie otrzymał nawet części korzyści majątkowej osiągniętej przez sprawców wykonawczych przestępstwa. Jego zachowanie ograniczyło się do ułatwienia im popełnienia przestępstwa, więc wypełnił znamiona formy zjawiskowej przestępstwa jaką jest pomocnictwo. O zagadnieniu zbiegu pomiędzy art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. była już mowa powyżej. Pomocnictwo dotyczyło przestępstwa wypełniającego znamiona obu tych przepisów. Dlatego Sąd za podstawę skazania przyjął art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k.

Kwalifikacja prawna czynu z pkt. 8 (pkt. X i XI aktu oskarżenia)

Również K. Z. (1) zamierzał dokonać oszustwa. Nie chciał jednak wyłudzić kredytu, ale zawrzeć umowy z przedsiębiorstwem świadczącym usługi telekomunikacyjne, na podstawie których uzyskałby telefony komórkowe. Mógłby również przez pewien czas korzystać z usług telekomunikacyjnych. Zawarcie takiej umowy było uzależnione od posiadania stałego zatrudnienia. K. Z. (1) poprosił G. K. (1) o wystawienie takich zaświadczeń. G. K. (1) nie wystawił mu zaświadczeń, ale przekazał druczki z pieczętką zakładu.

Oskarżony wiedział, że K. Z. (1) wykorzysta druczki zaświadczeń w celu popełnienia przestępstwa. Aby przedłożyć je będzie musiał wcześniej je wypełnić, podpisując się cudzym imieniem i nazwiskiem. Przekazując K. Z. (1) opieczetowane druczki zaświadczeń G. K. (1) ułatwił mu popełnienie przestępstw fałszowania dokumentów i oszustwa. Wiedział o zamiarze K. Z. (1) i przekazując mu je chciał, aby ten popełnił przestępstwo. Jego zachowanie było objęte zamiarem bezpośrednim.

Dlatego jego zachowanie wypełniło znamiona przestępstwa pomocnictwa do przestępstw fałszowania dokumentów, określonego w art. 270 § 1 k.k. i oszustwa – czynu zabronionego określonego w art. 286 § 1 k.k. Wobec tego, że zachodzi realny zbieg przepisów ustawy pomiędzy art. 286 § 1 k.k. i 270 § 1 k.k. Sąd za podstawę skazania przyjął oba zbiegające się przepisy ustawy karnej.

Kwalifikacja prawna czynu z pkt. 10 (pkt. II aktu oskarżenia)

Zachowanie oskarżonych G. K. (1) i R. O. (1) wypełniło znamiona przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. i oszustwa kredytowego określonego w art. 297 § 1 k.k. Argumenty przemawiające za zakwalifikowaniem przestępstwa R. O. (1) na podstawie wymienionych wyżej zbiegających się przepisów ustawy karnej są tożsame z argumentami przytoczonymi w części dotyczącej przestępstwa popełnionego przez G. K. (1) wspólnie z W. I.. Podobnie rzecz się przedstawia w zakresie niezakwalifikowania czynu oskarżonych na podstawie art. 270 § 1 k.k. oraz rezygnacji z zakwalifikowania tego czynu na podstawie art. 271 § 1 k.k. Nie ma potrzeby powtarzać ponownie tych argumentów, warto natomiast wskazać na czym polegała rola G. K. (1).

G. K. (1) wystawił R. O. (1) zaświadczenie, z którego wynikało, że jest on zatrudniony. Zaświadczenie to poświadczало nieprawdę. Rola G. K. (1) nie ograniczyła się jednak do wystawienia i przekazania zaświadczenia R. O. (1). Wobec tego, że napisał zaświadczenie własnoręcznie, w którym wymienił prowadzone przez siebie przedsiębiorstwo jako zakład pracy R. O. (1) zapewniał również, że w razie weryfikacji zatrudnienia przez pracownika banku, potwierdzi jego prawdziwość. Zachowanie G. K. (1) istotnie zwiększało szanse na wyłudzenie kredytu. Ponadto w znacznym stopniu zmniejszało ryzyko związane z popełnionym przestępstwem. R. O. (1) mógł się spodziewać, że w razie wątpliwości G. K. (1) w rozmowie telefonicznej potwierdzi jego zatrudnienie. W razie potwierdzenia zatrudnienia nie byłoby podstaw do odmowy zawarcia umowy kredytowej i zawiadomienia Policji o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. Powyższe okoliczności sprawiają, że bez udziału G. K. (1) popełnione przestępstwa byłoby znacznie utrudnione. Rola tego oskarżonego była istotna, więc należało go uznać za współsprawcę przestępstwa a nie jedynie pomocnika.

Mając powyższe na uwadze Sąd zakwalifikował czyn oskarżonych jako przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k.

Kwalifikacja prawna czynu z pkt. 12 (pkt. XIV aktu oskarżenia)

G. K. (1) był sprawcą kierowniczym przestępstwa, którego sprawcą wykonawczym była A. K. (2). Przestępstwo A. K. (2) polegało na przedłożeniu fałszywego dokumentu w celu uzyskania kredytu. Swoim działaniem wprowadziła pracownika banku w błąd dotyczący faktu zatrudnienia i możliwości zarobkowych a także braku zamiaru spłacenia kredytu. Na skutek błędu pracownik ten zawarł w imieniu banku umowę kredytu gotówkowego. Kwotę kredytu wypłacono A. K. (2), która nie miała ani możliwości ani zamiaru spłacenia ich zgodnie z zawartą umową. Rozporządzenie mieniem banku dokonane przez jego pracowników było więc niekorzystne. A. K. (2) działała umyślnie w celu uzyskania kredytu oraz w celu uzyskania korzyści majątkowej. Jej zachowanie było objęte zamiarem bezpośrednim.

Rola G. K. (1) polegała na kierowaniu działaniem A. K. (2). G. K. (1) wraz z innymi osobami udał się do banku razem z A. K. (2). Oskarżony przekazał jej sfalszowany dokument w postaci zaświadczenia, udzielił instrukcji, co sposobu postępowania w banku. Powiedział również, że w banku pracuje jego znajoma, która udzieli kredytu, co miało utwierdzać A. K. (2) w zamiarze dokonania przestępstwa. Po wyłudzeniu kredytu przejął od A. K. (2) wypłacone jej chwilę wcześniej pieniądze. Nie ulega zatem wątpliwości, że oskarżony kierował jej działaniami.

Zamiar oskarżonego był identyczny z zamiarem A. K. (2). G. K. (1) chciał posługując się fałszywymi dokumentami wprowadzić w błąd pracowników banku i doprowadzić do udzielenia kredytu, którego nie miał zamiaru spłacać. Nie zamierzał robić tego osobiście, ale kierując działaniami A. K. (2). Zachowanie oskarżonego i jego skutek były wynikiem jego woli. Celem podejmowanych działań było osiągnięcie korzyści majątkowej. Nie ulega wątpliwości, że czyn zabroniony G. K. (1) był objęty zamiarem bezpośrednim. Należało zatem uznać, że był on sprawcą kierowniczym przestępstwa, którego sprawcą wykonawczym była A. K. (2).

Kwalifikacja prawna czynu sprawcy kierowniczego jest taka jak sprawcy wykonawczego, chyba, że ten dokonując przestępstwa dopuści się ekscesu, wyjdzie poza granice porozumienia. W niniejszej sprawie do żadnego ekscesu nie doszło. Wobec tego należało uznać, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona pozostających ze sobą w realnym zbiegu przestępstw określonych w art. 286 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. i 270 § 1 k.k.

Kwalifikacja prawna czynu z pkt. 14 (pkt. I aktu oskarżenia)

Przestępstwo brania udziału w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa polega na przystąpieniu do grupy, akceptowaniu zasad nią rządzących, wykonywaniu poleceń, a także współsprawstwie w popełnianiu przestępstw popełnianych w ramach grupy, utrudnianiu ich wykrycia oraz dzieleniu się korzyściami pochodzącymi z przestępstw.

Definicja zorganizowanej grupy mającej na celu przestępstwo w praktyce budziła jednak szereg kontrowersji a w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych dotyczących tego zagadnienia dało się zauważyć szereg rozbieżności, dotyczących min. stopnia zorganizowania grupy i jej struktury.

W ocenie Sądu zorganizowana grupa mająca na celu przestępstwo nie musi charakteryzować się wysokim stopniem zorganizowania, czy skomplikowaną strukturą. Wykładnia art. 258 § 1 k.k. powinna uwzględniać treść art. 2 pkt. a **Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej**, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 15 listopada 2000 r. (Dz. U. z 2005 r., Nr 18, poz. 158), która to konwencja została ratyfikowana przez Prezydenta RP za zgodą Sejmu wyrażoną w ustawie z dnia 19 lipca 2001 r. o ratyfikacji Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (Dz.U. z 2001 r., Nr 90, poz. 994). Z oświadczenia rządowego z dnia 27 sierpnia 2004 r. (Dz.U.2005.18.159) wynika, że zgodnie z art. 38 konwencji, weszła ona w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej i pozostałych Państw-Stron dnia 29 września 2003 r.

Warto przypomnieć, że zgodnie z art. 91 ust. 1 Konstytucji RP ratyfikowana umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, po jej ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, stanowi część krajowego porządku prawnego i jest bezpośrednio stosowana chyba, że jej stosowanie jest uzależnione od wydania ustawy. Zgodnie z art. 91 ust. 2 Konstytucji taka umowa międzynarodowa ma pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy nie da się pogodzić z umową. W piśmiennictwie podkreśla się, że „nakaz przyznawania pierwszeństwa umowie przed ustawą odnosi się w pierwszej kolejności do procesu stosowania prawa” (K. Działocha, Komentarz do art. 91 Konstytucji RP, w red. A. Garlicki, Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej, Komentarz, Tom I, Wydawnictwo Sejmowe, Warszawa 1999, s. 10).

Stosowanie **Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej** (zwanej dalej Konwencją) nie jest uzależnione od wydania ustawy. Kodeks karny penalizuje udział w zorganizowanej grupie mającej na celu przestępstwo. Wobec powyższego możliwe jest bezpośrednie stosowanie Konwencji. Art. 258 k.k. statuuje to przestępstwo nie precyzuje jednak pojęcia zorganizowanej grupy mającej na celu przestępstwo. Wobec braku definicji legalnej sprzecznej z Konwencją należy uznać, że Kodeks karny da się pogodzić z Konwencją. Wykładnia art. 258 k.k. powinna uwzględniać definicję zorganizowanej grupy przestępczej zawartą w konwencji. Co więcej, skoro Konwencja zawiera taką definicję i zarazem jest częścią krajowego porządku prawnego, to definicja zawarta w Konwencji powinna być traktowana, tak jak definicja legalna.

Konwencja zawiera definicję zorganizowanej grupy przestępczej. Zgodnie z art. **2 pkt. a** Konwencji zorganizowana grupa przestępcza, to grupa posiadająca strukturę składającą się z trzech lub więcej osób, istniejąca przez pewien czas oraz działająca w porozumieniu w celu popełnienia jednego lub więcej poważnych przestępstw określonych na podstawie niniejszej konwencji, dla uzyskania, w sposób bezpośredni lub pośredni, korzyści finansowej lub innej korzyści materialnej. Konwencja wyjaśnia również, co oznacza „grupa posiadająca strukturę”. Otóż jest to grupa, która została utworzona nie w sposób przypadkowy w celu bezpośredniego popełnienia przestępstwa i która nie musi posiadać formalnie określonych ról dla swoich członków, ciągłości członkostwa czy rozwiniętej struktury (**art. 2 pkt. c Konwencji**).

Poważne przestępstwo oznacza zachowanie stanowiące przestępstwo podlegające maksymalnej karze pozbawienia wolności w wysokości co najmniej czterech lat lub karze surowszej, co wynika z **art. 2 pkt. b** Konwencji. Przez maksymalną karę pozbawienia wolności należy rozumieć górną granicę zagrożenia karą wyrażoną w sankcji przepisu.

W świetle tych uregulowań pojęcie zorganizowanej grupy mającej celu przestępstwo jest pojęciem szerokim. Nie ma zatem znaczenia, ani brak rozwiniętej struktury, ani ciągłość członkowska, ani czas trwania przestępczej działalności.

Jeżeli trzy osoby zawierają porozumienie dotyczące popełnienia choćby jednego poważnego przestępstwa, którego popełnienie wymagało przygotowania i współdziałania, oraz zgodziły się by jedna lub więcej osób kierowały popełnieniem przestępstwa, to osoby uczestniczące w tym porozumieniu tworzą zorganizowaną grupę mającą na

celu przestępstwo. Porozumienie pomiędzy osobami tworzącymi grupę nie musi być wyraźnie, wystarczy, że jest dorozumiane.

G. K. (1), A. M. (1) i A. P. (1) tworzyli grupę osób, które wspólnie i w porozumieniu dokonywały przestępstw z art. 286 § 1 k.k., które to przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. W świetle Konwencji jest to poważne przestępstwo. Liczba osób a także czas trwania działalności również przemawiają za uznaniem ich za grupę zorganizowaną. Niewątpliwa jest również wiodąca rola G. K. (1). Członkowie grupy akceptowali przywództwo G. K. (1). Akceptacja ta polegała między innymi na wykonywaniu jego poleceń. Członkowie grupy wspólnie popełniali przestępstwa, dzieląc się rolami a ponadto uczestniczyli w podziale korzyści z popełnionych przestępstw. Fakt, że A. P. (1) otrzymywał stałe wynagrodzenie za wykonywanie obowiązków kierowcy i uczestniczenie w fałszowaniu dokumentów nie zmienia faktu, że podobnie jak pozostałe osoby czerpał korzyści z popełnionych przestępstw.

Nie ulega wątpliwości, że wymienione wyżej osoby tworzyły grupę zorganizowaną mającą na celu przestępstwo, spełniającą wymogi uznania jej za grupę przestępczą przez Konwencję.

G. K. (1) kierował grupą. To on podejmował decyzje dotyczące popełnienia poszczególnych przestępstw i to on wyznaczył role członkom grupy. W większości wypadków bezpośrednio kierował popełnieniem przestępstw dokonanych w ramach działania grupy.

Przestępstwo uczestniczenia w zorganizowanej grupie mającej na celu przestępstwo może zostać popełnione z zamiarem bezpośrednim oraz z zamiarem ewentualnym. G. K. (1) popełnił przestępstwo umyślnie, działając z zamiarem bezpośrednim. Działanie kierowanej przez niego grupy mającej na celu przestępstwo oraz popełnianie poszczególnych przestępstw w ramach grupy było wynikiem jego woli.

Kwalifikacja prawna czynów z pkt. 15,16, 17 i 18 (pkt. VIII, VII, V i IV aktu oskarżenia)

Przestępstwa popełnione przez G. K. (1) polegające na kierowaniu działaniami R. O. (1), A. C., M. C. (1) i K. R. (1) zostały popełnione w ten sam sposób i wyczerpały znamiona tych samych przepisów. Wyjątek stanowi czyn polegający na kierowaniu popełnieniem przestępstwa przez M. C. (1), który ze względu na brak dokonania należało kwalifikować również na podstawie przepisów o usiłowaniu.

Wszystkie przestępstwa zostały popełnione w taki sam sposób jak przestępstwo dokonane z udziałem A. K. (2) (czyn z pkt. XIV aktu oskarżenia, pkt. 12 części rozstrzygającej wyroku). Oskarżony kierował działaniem osób, które wykorzystując fałszywe dokumenty wprowadzały w błąd pracowników banku, przedkładając owe dokumenty w czasie ubiegania się o kredyt. Na skutek wprowadzenia w błąd pracownicy banku rozporządzali mieniem banku, które to rozporządzenie było niekorzystne. Z tego względu należało uznać, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstw określonych w art. 286 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. i w art. 270 § 1 k.k. Przepisy te pozostają w realnym zbiegu, więc zgodnie z art. 11 § 3 k.k. za podstawę skazania należało przyjąć wszystkie zbiegając się przepisy.

Tym, co odróżnia kwalifikację prawną tych czynów od kwalifikacji prawnej czynu z pkt. 12 (pkt. XIV aktu oskarżenia) jest ich popełnienie w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu przestępstwo. Począwszy od listopada 2007 r. G. K. (1), A. M. (1) i A. P. (1) tworzyli zorganizowaną grupę mającą na celu przestępstwo. Działaniami grupy kierował G. K. (1). To on podejmował decyzje dotyczące popełnienia poszczególnych przestępstw z udziałem poszczególnych osób, z którymi współdziałano w celu jednorazowego popełnienia przestępstwa. Role pozostałych członków grupy były ustalone. Wszyscy członkowie grupy współdziałali ze sobą w popełnieniu tych przestępstw – A. M. (1) wytwarzał druki zaświadczeń zaopatrzone w podrobione pieczętki, zaś A. P. (1) wypisywał treść sfałszowanych zaświadczeń i pełnił rolę kierowcy. Korzyści z przestępstwa uzyskiwali wszyscy członkowie grupy. Dlatego w kwalifikacji prawnej tych czynów należało powołać również art. 65 § 1 k.k.

Kwalifikacja prawna czynu zabronionego popełnionego z udziałem M. C. (1) (czyn z pkt. 17 części rozstrzygającej wyroku, pkt. V aktu oskarżenia), uwzględnia fakt, że nie doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, bowiem M. C. (1) nie wypłacono kwoty pieniędzy, o którą się ubiegał. Jego zachowanie stanowiło dokonanie przestępstw

odkreślonych w art. 270 § 1 k.k. i 297 § 1 k.k. M. C. (1) wykonując polecenia G. K. (1) posłużył się bowiem fałszywym dokumentem, którym było zaświadczenie o zatrudnieniu. Zachowanie to wypełnia znamiona nie tylko przestępstwa fałszowania dokumentu określonego w art. 270 § 1 k.k., ale również oszustwa kredytowego określonego w art. 297 § 1 k.k. To ostatnie przestępstwo jest bowiem przestępstwem formalnym i do jego dokonania nie jest konieczny skutek, wystarczy posłużenie się fałszywym dokumentem w czasie ubiegania się o kredyt. Nie doszło natomiast do dokonania przestępstwa oszustwa, określonego w art. 286 § 1 k.k., bo nie nastąpił skutek w postaci niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Nie ulega natomiast, że M. C. (1) i G. K. (1) bezpośrednio zmierzali do dokonania czynu zabronionego, które nie nastąpiło pomimo wykonania wszystkich niezbędnych czynności.

Pomimo, że G. K. (1) był sprawcą kierowniczym tego przestępstwa należało mu również przypisać jego usiłowanie. Formy stadialne i zjawiskowe przestępstwa mogą się ze sobą krzyżować. Sprawca kierowniczy ponosi odpowiedzialność za dokonanie pod warunkiem, że sprawca wykonawczy dokona czynu zabronionego, którego wykonaniem kierował sprawca kierowniczy. Pogląd ten jest powszechnie aprobowany w piśmiennictwie. Warto odwołać się chociażby do A. Zolla, który stwierdził, że „usiłowanie, jako ogólna forma stadialna, odnosi się do wszystkich form sprawczych (sprawstwa, współsprawstwa, sprawstwa kierowniczego, sprawstwa polecającego)” (A. Zoll, Komentarz do art. 13 k.k., Lex). Również w orzecznictwie nie kwestionowano powyższego stanowiska (por. wyrok SA w Katowicach, II AKo 405/08, Lex). Aprobując w pełni powyższy pogląd Sąd zakwalifikował zachowanie G. K. (1) w zakresie czynu popełnionego z udziałem M. C. (1) jako usiłowanie oszustwa.

Kwalifikacja prawna czynu R. O. (1) polegającego na nakłonieniu do przestępstwa M. C. (1) (czyn z pkt. 34, pkt. XXI aktu oskarżenia)

Zachowanie R. O. (1) w odniesieniu do przestępstwa popełnionego z udziałem A. M. (3) należy zakwalifikować jako podżeganie do przestępstw oszustwa określonego w art. 286 § 1 k.k., oszustwa kredytowego określonego w art. 297 § 1 k.k. i przestępstwa posłużenia się sfałszowanym dokumentem określonego w art. 270 § 1 k.k. R. O. (1) chciał, aby A. M. (3) posługując się sfałszowanym dokumentem zaciągnął kredyt i dlatego nakłonił go do tego. Nie tylko poinformował o tym, że zaciągnął w ten sposób kredyt, ale doradzał A. M. (3), aby uczynił to co sam wcześniej zrobił. Co więcej skontaktował go z A. P. (1), który mógł w tym pomóc. Należało uznać, że skoro R. O. (1) wcześniej zaciągnął kredyt, to wiedział zarówno o tym, że konieczne będzie posłużenie się fałszywym dokumentem jak i o tym, że konieczne będzie wprowadzenie w błąd pracownika banku. Zdawał sobie sprawę również z tego, że A. M. (3) nie będzie mógł kredytu spłacać. Pomimo tej świadomości chciał, aby A. M. (3) zaciągnął kredyt i do tego go nakłaniał. Dlatego należało uznać, że R. O. (1) nakłaniał A. M. (3) do popełnienia przestępstwa wypełniającego znamiona wszystkich trzech wymienionych wyżej typów przestępstw pozostających ze sobą w realnym zbiegu.

Podnoszony przez oskarżonego R. O. (1) argument, że „M. wiedział, co robi”, nie mógł przemawiać za uwolnieniem go od odpowiedzialności karnej. Świadomość sprawcy wykonawczego, że podejmowany czyn stanowi przestępstwo nie ma znaczenia dla odpowiedzialności podżegacza. Wszak istotą podżegania jest wzbudzenie w przyszłym sprawcy wykonawczym woli popełnienia czynu zabronionego. Czyn zabroniony, to zarówno przestępstwo, czyli czyn zabroniony zawiniony przez sprawcę wykonawczego jak i pozostałe czyny zabronione, które z uwagi na brak winy ich sprawcy wykonawczego nie mogą być uznane za przestępstwa.

Kwalifikacja prawna czynu z pkt. 21 (pkt. VI aktu oskarżenia)

Zachowanie G. K. (1) polegające na kierowaniu popełnieniem czynu zabronionego przez M. Ł. od zachowań opisanych powyżej różni się tylko tym, że G. K. (1) polecił M. Ł. posłużenie się dowodem osobistym jego brata A. Ł. (1). Takie zachowanie wypełnia znamiona przestępstwa określonego w art. 275 § 1 k.k. Przepis ten pozostaje w realnym zbiegu z pozostałymi naruszonymi przez oskarżonego przepisami. Dlatego jego czyn wypełnił znamiona przestępstw określonych art. 286 § 1 k.k. w zb. art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. i w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Kwalifikacja prawna czynu z pkt. 23 i 24 (pkt. XVIII i XIX aktu oskarżenia)

Zachowanie oskarżonego G. K. (1) polegające na kierowaniu wykonaniem przestępstw przez R. W. (1) i E. Z. (1) wypełniło znamiona przestępstw oszustwa i oszustwa kredytowego. G. K. (1) polecił im złożenie nierzetelnych pisemnych oświadczeń mających znaczenie dla udzielenia kredytu. Oboje mieli w ten sposób wprowadzić w błąd pracowników banków i doprowadzić ich do zawarcia umów kredytowych niekorzystnych dla banku. Wyplata kredytu była dla banku niekorzystna, bowiem R. W. (1) i E. Z. (1) nie mieli możliwości ani zamiaru spłacać zaciągniętych kredytów. I R. W. (1) i E. Z. (1) doprowadzili do skutku jakim była wypłata pieniędzy na podstawie zawartych umów. W obu przypadkach doszło do dokonania przestępstw. Dlatego należało uznać, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k.

Przestępstwa zostały popełnione w czasie, gdy istniała jeszcze zorganizowana grupa przestępcza. W popełnieniu obu przestępstw z G. K. (1) współdziałał A. M. (1). Należało uznać, że przestępstwa zostały popełnione w ramach zorganizowanej grupy. Dlatego w ich kwalifikacji prawnej powołano art. 65 § 1 k.k.

Kwalifikacja prawna czynu z pkt. 27 i 28 (pkt. XII i XIII aktu oskarżenia)

Powyższe rozważania są w pełni adekwatne do zachowań G. K. (1) polegających na kierowaniu wykonaniem przestępstw A. K. (1) i M. B. (1). Sposób działania mający na celu wyłudzenie kredytu był identyczny. Dlatego tożsama jest również kwalifikacja prawna tych czynów. Różnica polega na tym, że czyny A. K. (1) i M. B. (1) w odniesieniu do przestępstwa oszustwa określonego w art. 286 § 1 k.k. zakończyły się w stadium usiłowania. O stosunku tej formy stadialnej do sprawstwa kierowniczego była mowa w części dotyczącej kwalifikacji prawnej czynu polegającego na kierowaniu przestępstwem popełnionym przez M. C. (1). Rozważania te mają pełne odniesienie również do omawianej w tej części wyводу kwalifikacji prawnej czynów oskarżonego. Mając powyższe na uwadze Sąd za podstawę skazania oskarżonego przyjął art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k.

Wymiar kary

Odnosnie wymiaru kara za czyn z pkt. 14 (pkt. I aktu oskarżenia)

Przestępstwo kierowania zorganizowaną grupą przestępczą jest skierowane przeciwko porządkowi publicznemu. Organizowanie się w celu naruszenia prawa, a zwłaszcza popełniania przestępstw niesie za sobą niebezpieczeństwo dla chronionych prawem stosunków społecznych. Przestępczość zorganizowana stanowi najbardziej niebezpieczny rodzaj przestępczości, gdyż umożliwia sprawcom osiągnięcie wysokich zysków i zarazem obniża ryzyko związane z prowadzeniem działalności przestępczej. Szkodliwa społecznie jest już sama przynależność do grupy, tym bardziej szkodliwe jest kierowanie taką grupą.

Czyn oskarżonego polegający na kierowaniu grupą stwarzał zagrożenie dla instytucji finansowych, bowiem grupa miała na celu dokonywanie oszustw głównie na szkodę banków. Sąd miał jednak na uwadze również to, że w niniejszej sprawie grupa była niewielka i prowadziła działalność przestępczą zaledwie przez około 4 miesiące. Niebezpieczeństwo stwarzane przez grupę kierowaną przez G. K. (1) było niewielkie.

Oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Ponadto Sąd uwzględnił właściwości i warunki osobiste oskarżonego. Na jego niekorzyść przemawia fakt, że był już karany za przestępstwa umyślne.

Reasumując, Sąd mają na uwadze całokształt okoliczności obciążających i łagodzących wymierzył oskarżonemu G. K. (1) za ten czyn karę równą dolnej granicy zagrożenia przewidzianej w sankcji art. 258 § 3 k.k.

Wymiar kary za przestępstwa oszustwa.

Wszystkie pozostałe przestępstwa oskarżonego G. K. (1) były do siebie podobne. Były to przestępstwa skierowane przeciwko tym samym dobrom chronionym prawem i popełnione w podobny sposób. Wszystkie były przestępstwami umyślnymi i były popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. W niektórych przypadkach korzyść nie miała

być osiągnięta przez oskarżonego, lecz przez inne osoby. Zróżnicowanie wymierzonych kar wynika z różnego stopnia naruszenia dóbr chronionych prawem, oraz różnej roli oskarżonego. Jego właściwości i warunki osobiste zawsze były takie same.

Przestępstwa, których dopuścił się oskarżony były skierowane przeciwko mieniu i przeciwko obrotowi gospodarczemu. Niekiedy także naruszały wiarygodność dokumentów. Stopień naruszenia dóbr prawnych zależał przede wszystkim od wielkości wyrządzonej szkody. Podobną zasadę należało stosować w tych przypadkach, w których nie doszło do dokonania. W tym przypadku należało oceniać rozmiar grożącej szkody.

Sposób dokonania przestępstw w zasadzie był podobny. Oskarżony kierował wykonywaniem przestępstw przez inne osoby. Różnica mogła dotyczyć formy współdziałania z innymi osobami. W niektórych przypadkach oskarżony nie kierował popełnieniem przestępstwa przez inne osoby, ale był współsprawcą lub pomocnikiem. Tę ostatnią formę należało uznać generalnie za mniej szkodliwą społecznie.

Ponadto część przestępstw została popełniona w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu przestępstwo. Ta okoliczność niewątpliwie podwyższa stopień szkodliwości społecznej.

Na niekorzyść oskarżonego przemawia też fakt, że aby popełnić znaczną część przestępstw współdziałał z osobami, które wciągał w działalność przestępczą. Wykorzystywał przy tym ich trudną sytuację materialną a w niektórych przypadkach uzależnienie od alkoholu.

Niekorzystną dla oskarżonego okolicznością jest fakt, że popełniał przestępstwa umyślnie działając z zamiarem bezpośrednim i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Podobnie jak w przypadku wymiaru kary za przestępstwo kierowania zorganizowaną grupą przestępczą okolicznością obciążającą była uprzednia karalność oskarżonego za przestępstwa umyślnie.

Sąd nie dopatrywał się żadnych istotnych okoliczności łagodzących.

Kara za czyn z **pkt. 1 wyroku (pkt. IX aktu oskarżenia)** uwzględnia przede wszystkim fakt, że oskarżony wykorzystał w celu zawarcia porozumienia co do dokonania przestępstwa brak pracy i trudną sytuacją materialną W. I.. Jednocześnie należało mieć na uwadze, że wysokość szkody była niewielka.

Wobec powyższego karą adekwatną była kara jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Orzekając za ten czyn środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody Sąd uznał, że oskarżony przyczynił się do powstania szkody w tym samym stopniu co W. I.. Dlatego mając na uwadze wysokość szkody Sąd orzekł obowiązek jej naprawienia w części stanowiącej około połowę zaistniałej szkody. Obowiązek naprawienia szkody orzeczono na rzecz następcy prawnego pokrzywdzonego banku.

Przestępstwa opisane w **pkt. 3, 4 i 5** (odpowiednio **pkt. IX, XVI i XV aktu oskarżenia**) weszły w skład ciągu przestępstw. Wszystkie były popełnione w podobny sposób i krótkich odstępach czasu. Ich kwalifikacja prawna była tożsama. Wobec powyższego Sąd kierując się treścią art. 91 § 1 k.k. wymierzył za nie jedną karę.

Wymierzając tę karę Sąd miał na uwadze, że oskarżony w tych przypadkach jedynie udzielił pomocy do popełnienia przestępstw. Jego pomoc była jednak ważna, bo istotnie ułatwiała dokonywanie wyłudzeń kredytów. W każdym z tych przypadków oskarżony dostarczył innej osobie zaświadczenie o zatrudnieniu. W odniesieniu do każdego z przestępstw chciał, aby inna osoba je popełniła i chciał, aby ta osoba uzyskała korzyść materialną.

Z powyższych względów Sąd wymierzył za te czyny karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Stopień przyczynienia się oskarżonego do powstania szkód był stosunkowo nieduży, oskarżony jedynie ułatwiał ich spowodowanie. Kwoty orzeczone w **pkt. 7 wyroku** są stosunkowo niskie w odniesieniu do całej szkody. Podobnie jak

w poprzednim przypadku obowiązek naprawienia szkody orzeczono na rzecz następców prawnych pokrzywdzonych banków.

Odnosnie kary orzeczonej za przestępstwo opisane w **pkt. 8** wyroku (**pkt. X i XI**) aktu oskarżenia, należy stwierdzić, że podobnie jak w przypadku przestępstw z pkt. 3, 4 i 5, stopień przyczynienia się oskarżonego do przestępstwa nie był znaczny. Szkada, do której się przyczynił też była stosunkowo niewielka. Dlatego Sąd wymierzył oskarżonemu karę nieznacznie tylko przekraczającą dolną granicę zagrożenia. Wysokość kwoty orzeczonej na rzecz pokrzywdzonego tytułem częściowego naprawienia szkody odpowiada przyczynieniu się oskarżonego do jej powstania.

Odnosnie kary orzeczonej za czyn polegający na popełnieniu przestępstwa oszustwa wspólnie i w porozumieniu z R. O. (1) – czyn z **pkt. 10 wyroku (pkt. II aktu oskarżenia)** należy uznać, że oskarżony był współsprawcą czynu. Główną rolę odegrał jednak R. O. (1). Dlatego Sąd wymierzył oskarżonemu karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności i jednocześnie orzekł obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty stanowiącej jedną trzecią spowodowanej szkody.

W przypadku czynu opisanego w **pkt. 12 wyroku (pkt. XIV aktu oskarżenia)** Sąd wymierzył oskarżonemu karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Oskarżony był w tym wypadku sprawcą kierowniczym. Wyrządzona szkoda była też dość duża. Należało też uwzględnić, że przestępstwo godziło również w wiarygodność dokumentów. Wobec powyższego wymierzono oskarżonemu karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie orzeczono środek kary w postaci obowiązku naprawienia części wyrządzonej szkody. Zważywszy na rolę oskarżonego należało orzec kwotę równą około jednej trzeciej szkody.

Przestępstwa opisane w **pkt. 15, 16, 17 i 18 (odpowiednio czyny z pkt. VIII, VII, V i IV aktu oskarżenia)** zostały popełnione w warunkach art. 91 § 1 k.k. Wszystkie przestępstwa zostały popełnione w podobny sposób i wypełniały znamiona tych samych przepisów ustawy karnej. Wyjątkiem był czyn polegający na kierowaniu przestępstwem M. C. (1), który zakończył się w stadium usiłowania. Zakwalifikowanie czynu jako usiłowanie nie sprzeciwia się uznaniu, że stanowi ono element ciągu przestępstw. Przestępstwo to wypełnia znamiona tych samych przepisów ustawy, co pozostałe przestępstwa tyle, że zostało zakończone w stadium usiłowania. Odpowiedzialność za usiłowanie (z wyjątkiem usiłowania nieudolnego, które w przedmiotowej sprawie nie zaistniało) jest taka jak za dokonanie. Nie ma więc przeszkód, aby wymierzyć jedną karę za przestępstwa, których dokonano i za te, których usiłowano dokonać.

Przestępstwa wchodzące w skład ciągu charakteryzowały się znacznym stopniem szkodliwości społecznej. Łączne szkody wyrządzone przestępstwami były duże. Oskarżony był organizatorem tych przestępstw. Ich popełnienie wiązało się z cynicznym wykorzystaniem osób ubogich, które będąc w trudnej sytuacji materialnej, skuszone łatwym zyskiem, popełniając przestępstwo doprowadziły do zadłużenia, niemalże niemożliwego do spłaty. Przestępstwa te zostały popełnione w ramach zorganizowanej grupy, z chęci zysku z zamiarem bezpośrednim. Dlatego Sąd wymierzył za nie karę trzech lat pozbawienia wolności.

Sąd orzekł obowiązek naprawienia części szkody mając na uwadze znaczny stopień przyczynienia się oskarżonego G. K. (1) oraz fakt, że to on zatrzymał największą część pieniędzy pochodzących z tych przestępstw. Dlatego Sąd w **pkt. 20** wyroku orzekł wobec oskarżonego G. K. (1) obowiązek naprawienia poszczególnych szkód w części sięgającej 80 % ich wysokości.

Podobne okoliczności uwzględniono przy wymiarze kary za czyn z **pkt. 21 wyroku (czyn z pkt. VI aktu oskarżenia)**. Dodatkowym elementem przemawiającym za wymierzeniem oskarżonemu G. K. (1) surowej kary, było większe niż w przypadku innych przestępstw naruszenie wiarygodności dokumentów. Oskarżony kierował nie tylko dokonaniem przestępstwa oszustwa, ale podjął też decyzję, aby sprawca wykonawczy podszywał się pod inną osobę, wykorzystując jej dowód osobisty. Inny dokument – książeczkę wojskową sfałszowano. Również ten czyn spowodował szkodę w mieniu i był popełniony z niskich pobudek, chęci osiągnięcia korzyści majątkowej. Na

niekorzyść oskarżonego przemawia popełnienie tego przestępstwa w ramach działania zorganizowanej grupy, którą kierował. Dlatego za ten czyn Sąd wymierzył mu karę jednego roku i dziewięciu miesięcy pozbawienia wolności.

Orzeciono również obowiązek naprawienia części wyrządzonej szkody. Kwota 6000 zł uwzględnia stopień przyczynienia się oskarżonego do powstania szkody i do jej rozmiarów.

Przestępstwa opisane w **pkt. 23 i 24 wyroku (odpowiednio pkt. XVIII i XIX aktu oskarżenia)** tworzyły ciąg przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k. Oba zostały popełnione w niemal identyczny sposób, w krótkich odstępach czasu i wypełniały znamiona tych samych typów przestępstw. Łączna wysokość szkód była duża. Oskarżony G. K. (1) zatrzymał dla siebie większą część wyłudzonej kwoty. Działał z chęci zysku z zamiarem bezpośrednim. Również te przestępstwa były popełnione w związku z działaniem grupy zorganizowanej. Dlatego Sąd wymierzył za oba przestępstwa jedną karę dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd orzekł obowiązek naprawienia części szkody mając na uwadze znaczny stopień przyczynienia się oskarżonego G. K. (1) oraz fakt, że to on zatrzymał największą część pieniędzy pochodzących z tych przestępstw. Dlatego Sąd **w pkt. 26** wyroku orzekł wobec oskarżonego G. K. (1) obowiązek naprawienia poszczególnych szkód w części sięgającej 90 % ich wysokości.

Również dwa ostatnie przestępstwa – czyny opisane w **pkt. 27 i 28 wyroku (odpowiednio XII i XIII aktu oskarżenia)** tworzyły ciąg przestępstw. Oba zostały popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu i wypełniały znamiona tych samych typów przestępstw. Nie doszło jednak do powstania szkody, bo oba przestępstwa zakończyły się w formie stadialnej usiłowania. Wysokość grożącej szkody była jednak duża. Kierując się powyższymi względami Sąd wymierzył za te przestępstwa karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu G. K. (1) karę łączną Sąd miał na uwadze długi okres czasu w jakim popełniał przestępstwa, podobieństwo przestępstw a także potrzeby w zakresie oddziaływania na oskarżonego. Kara pięciu lat pozbawienia wolności jest dostatecznie surowa, aby zniechęcić oskarżonego do popełniania przestępstw w przyszłości.

Wymiar kary wobec oskarżonego R. O. (1)

R. O. (1) uczestniczył w dwóch przestępstwach, których popełnieniem kierował G. K. (1). Wymierzając R. O. (1) karę należało wziąć pod uwagę te same okoliczności przedmiotowe i podmiotowe jak w przypadku G. K. (1). Różnica dotycząca kary mogła wynika jedynie z innej roli pełnionej przez oskarżonego oraz z różnych właściwości osobistych.

Przestępstwo z **pkt. 32** wyroku (**pkt. XX aktu oskarżenia**, w odniesieniu do G. K. (1) czyn z pkt. 10, II aktu oskarżenia) charakteryzowało się znacznym stopniem szkodliwości społecznej. Przemawia za tym rodzaj naruszonych dóbr, sposób ich naruszenia, duży rozmiar szkody. Niekorzystną dla oskarżonego okolicznością jest fakt popełnienia przestępstwa umyślnego z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Rola R. O. (1) w popełnieniu tego przestępstwa był istotna, bo był on sprawcą wykonawczym. Na niekorzyść oskarżonego przemawia uprzednia karalność za przestępstwa umyślne.

Dlatego oskarżonemu wymierzono karę jednego roku i trzech miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd orzekł wobec R. O. (1) obowiązek naprawienia szkody w kwocie 9000 zł, która to kwota odpowiada wysokości szkody i stopniowi przyczynienia się oskarżonego do przestępstwa.

Kara pozbawienia wolności orzeczone za drugi z czynów (**czyn z pkt. 34 wyroku, czyn z pkt. XXI aktu oskarżenia**) uwzględniała stopień w jakim oskarżony się przyczynił do jego popełnienia. Podżeganie jest tą formą zjawiskową, która inicjuje popełnienie przestępstwa. Tak właśnie było w niniejszej sprawie. R. O. (1) nakłonił A. M. (3) do popełnienia przestępstwa. Bez nakłaniania ze strony oskarżonego A. M. (3) przestępstwa by nie popełnił. Oceniając stopień szkodliwości społecznej należało mieć na uwadze, że R. O. (1) nakłaniał A. M. (3) do popełnienia przestępstwa godzącego w różne dobra prawne – mienie, obrót gospodarczy i wiarygodność dokumentów. Stopień szkodliwości

społecznej umniejsza natomiast fakt, że rola oskarżonego skończyła się po tym, jak namówił kolegę, aby ten wyludził kredyt. Przepięstwa dokonał jednak A. M. (3).

Zachowanie oskarżonego było umyślne, objęte zamiarem bezpośrednim, kierunkowym. Oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy czym korzyść miał osiągnąć A. M. (3).

Na niekorzyść oskarżonego przemawia uprzednia karalność za przestęstwa umyślne.

Mając na uwadze wszystkie wymienione wyżej okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną stosując zasadę asperacji. Oba czyny były popełnione w krótkich odstępach czasu i godziły w te same dobra prawne. Zostały jednak popełnione w różny sposób. Jeden z czynów stanowiący podżeganie doprowadził do tego, że przestęstwo popełnienia również osoba inna niż oskarżony. Dlatego Sąd wymierzając karę łączną obostrzył najsurowszą z kar jednostkowych. Kara łączna jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności jest wystarczająco dolegliwa, aby osiągnąć stawiane jej cele.

R. O. (1) był już karany za przestęstwa umyślne, w tym za przestęstwa przeciwko mieniu. W dacie czynu nie odbył jeszcze kary za przestęstwa przeciwko mieniu. Wyrok skazujący zapadł po ponad sześciu latach od czasu, gdy oskarżony popełniał przestęstwa. W tym czasie oskarżony odbywał karę pozbawienia wolności. Przekonał się o realnej dolegliwości tej kary. Istnieje zatem szansa na resocjalizację oskarżonego w warunkach wolnościowych, bowiem można się spodziewać, że oskarżony po odbyciu kar orzeczonych za inne przestęstwa będzie starał się przestrzegać porządku prawnego. Dlatego Sąd warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności. Mając na uwadze uprzednią karalność oskarżonego czas trwania próby określono na 5 lat. Oddanie pod dozór kuratora ma na celu kontrolę zachowania oskarżonego na wolności. Ma to wzmocnić wychowawcze oddziaływanie kary.

Odnosnie pkt. 31 części rozstrzygającej wyroku (zarzut z pkt. III aktu oskarżenia)

G. K. (1) stanął pod zarzutem tego, że w bliżej niustalonym okresie od początkowych dni stycznia 2008r. do 25 stycznia 2008 r. w B., realizując z góry powzięty zamiar, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z A. W. i A. P. (1) i innymi dotychczas niustalonymi osobami, kierując wykonaniem przez w/w przestęstwa oszustwa, polecił A. W. przy ubieganiu się o kredyt w (...) w B., złożenie pisemnego oświadczenia zwierającego okoliczności o istotnym znaczeniu, a mianowicie o zatrudnieniu w firmie (...) w B. w charakterze pracownika ogólnobudowlanego z wynagrodzeniem 1400 zł, w celu wprowadzenia w błąd pracownika Banku co do faktu rzeczywistego zatrudnienia oraz możliwości zarobkowych i zatajenia braku zamiaru spłacenia pożyczki, doprowadził pracownika tegoż Banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i zawarcia w dniu 25 stycznia 2005r z A. W. umowy nr (...), na podstawie której udzielono w/w pożyczki w kwocie 12 000 zł, czym działał na szkodę (...), tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 2 k.k.

Dowodami popełnienia przez niego tego przestęstwa mogły być jedynie wyjaśnienia i zeznania A. W. (**k. 6001-6002**) oraz wyjaśnienia i zeznania A. P. (1).

Nie ulega wątpliwości, że A. W. w dniu 25 stycznia 2008 r. dokonał oszustwa na szkodę banku (...) w B.. A. W. przyznał się do tego. Potwierdził to swoimi wyjaśnieniami A. P. (1).

Dowodem na treść złożonych dokumentów i oświadczeń oraz zawartej umowy jest kserokopia dokumentacji bankowej. dot. A. W. (**k. 231-244**).

Nie ma natomiast dowodów potwierdzających udział G. K. (1) w tym przestęństwie. A. W. zeznał, że w dokonaniu przestęstwa pomagał mu A. P. (1), który dał mu zaświadczenie o zatrudnieniu. Natomiast A. P. (1) po okazaniu mu

zaświadczenia, którym posłużył się A. W., wyjaśnił, że pomógł A. W. bez wiedzy G. K. (1). G. K. (1) i A. M. (1) nie uczestniczyli w popełnieniu tego przestępstwa.

Wobec braku dowodów przeciwnych należało uznać, że G. K. (1) nie popełnił tego przestępstwa i w konsekwencji uniewinnić go od jego popełnienia.

Koszty

O kosztach obrony z urzędu obu oskarżonych orzeczono na podstawie § 14 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. **Dz.U.2013.461**).

Oskarżeni nie pracują. Nie posiadają majątku. Odbywają kary pozbawienia wolności orzeczone w innych sprawach. W tym stanie rzeczy należało uznać, że nie mogliby ponieść kosztów sądowych. Dlatego Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił obu oskarżonych od ich ponoszenia.

Spis treści

1 Na wstępie należy zaznaczyć, że w wyroku oraz w uzasadnieniu przyjęto porządek chronologiczny odnoszący się do poszczególnych czynów. Tylko taki porządek umożliwi wykazanie związku czasowego pomiędzy poszczególnymi czynami, co ma istotne znaczenie dla wykazania, że oskarżony G. K. (1) popełnił część zarzucanych mu czynów w warunkach art. 91 § 1 k.k.